

Ngọc Thê

Contents

Ngọc Thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	36
7. Chương 7	42
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10: End	66

Ngọc Thê

Giới thiệu

Này. Là thiên duyên tốt đẹp mà ông trời đặc biệt ban thưởng cho hắc sao? Mĩ cô nương này

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-the>

1. Chương 1

Cuối thu khí sáng, gió lạnh nhẹ thổi.

Trên quan đạo, hai con tuần mã chạy gấp mà đi, chỉ nghe đáp đáp tiếng vó ngựa, cùng tung vó bay lên, một tiếng thét dài đến phá trời, hai con tuần mã đồng thời đứng ở một đầu đường.

“Trang chủ, con đường phía trước kia chính là hướng đến Nam Quách trấn.” Nam nhân thân thanh sam, ngón tay chỉ hướng đi của con đường phía trước hai người, đối với nam nhân cao lớn bên cạnh, cung kính nói.

Nam nhân cao lớn, nhìn chăm chú vào con đường phía trước sau một lúc lâu, lại chuyển hướng sang bên phải con đường, con người đen vì mị, chăm chú nhìn lắng nghe. Con đường phía trước này từ đây nhìn đến, chỉ thấy hai bên vách đá vờn quanh, bên trong tựa hồ có cái gì động trời khác.

“Không vội, chúng ta còn có thời gian, không bằng đi đến kia nhìn xem trước.”

Thoải mái nói xong, dẫn đầu đội ngựa phi nhanh, một người một ngựa trong chớp mắt biến mất ở trước mắt, nam nhân thanh sam thấy thế, vội vàng huy động dây cương theo sát ở phía sau.

Tiến vào trong vách đá, mới phát giác bên trong đúng là cái sơn cốc nhỏ. Sơn cốc tứ phía đều là vách núi làm tường, liếc mắt một cái nhìn lại, suối nước róc rách, một mảnh xanh biếc, còn có vài bông hoa dại không biết tên.

“Không thể tưởng được trong vách đá này, lại có nơi tốt như thế này.” Nam nhân thanh sam hít một hơi thật sâu, không nhịn được tán thưởng.

Con đường này hắn đi qua nhiều lần, lại thủy chung không chú ý tới nơi này. Không thể tưởng được từ bên ngoài nhìn như trong đó chỉ có vách đá hiểm trở, nhưng lại sẽ giấu giếm nơi đẹp như thế này.

“Chúng ta trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một chút.”

Nam nhân thân hình cao lớn gọn gàng xoay người xuống ngựa, đi đến dòng suối nhỏ, hai tay vốc một chút suối nước trong lành, hướng trên mặt rảy lên.

Rồi đột nhiên, một đạo thanh âm tinh tế từ trên núi truyền đến, con người đen nguy hiểm mị khởi, quát khê:

“Người nào?”

Tiếng quát khê của hắn vừa hạ xuống, Lí Nghĩa thân thanh sam thân hình chợt lóe, rút kiếm bảo hộ chủ tử. Hai tròng mắt lợi hại vây rình chung quanh gió thổi cỏ lay, từ sau một khối đá nhỏ phía sau con suối, một vị thiếu nữ nhỏ nhắn mềm mại đi ra.

Một giai nhân hảo thanh tú thanh nhã.

Thượng Quan Ngân mắt đen láy xẹt qua một chút kinh diễm, tầm mắt không thể dời khỏi người vị nữ tử trước mặt.

Thấy nàng áo trắng như tuyết, khi cẩn thận nhíu mày thì là một đôi thủy mâu trong vắt như nước thu. Phần môi khéo léo không điểm mà hồng, trên mặt tinh xảo son phấn chưa bôi, nhưng vẫn xinh đẹp thanh nhã động lòng người, tựa như tiên tử trong núi! Nữ tử trước mắt mười phần là trong sáng đến một hạt bụi nhỏ cũng không nhiễm, giai nhân như nước.

Thủy Liên mở to một đôi mắt sáng sợ hãi, nhìn chăm chú vào hai nam nhân trước mắt, từ trong mắt bọn họ nàng nhìn thấy ánh mắt kinh diễm quen thuộc mà nàng nhìn nhiều cũng thành quen. Nhưng là trong đó có một đạo ánh mắt quá mức nóng rực, làm nàng theo bản năng tìm kiếm.

Tầm mắt dừng ở một nam nhân trên thân mặc hắc sam, đó là một người nam nhân cao lớn vĩ ngạn, gương mặt tuấn tú xuất sắc. Cặp mắt đen láy, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, mà cặp hắc đồng kia giờ phút này chính trực ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm nàng.

*Hắc đồng: Mắt đen.

“Người là người nào? Vì sao tránh ở đây?” Thượng Quan Ngân lạnh giọng hỏi, con người đen tinh nhuệ vẫn cứ lưu lại ở trên mặt của nàng, không buông tha nàng mặt cười trước biểu cảm nhỏ nhỏ.

“Ta..... Kỳ thực so với các người đến nơi này sớm hơn, chính là nghe được tiếng vó ngựa, biết có người tiến vào, cho nên mới trốn đi.”

Thủy Liên bị hắn ép hỏi, bước chân không khỏi lui về phía sau, ánh mắt không dám nhìn thẳng hắn, hàm răng khê cắn môi dưới, hai tay theo bản năng hộ vệ ở trước ngực, một bộ dáng tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

Nhìn thấy nàng bộ dáng sợ hãi, hắc đồng không khỏi chuyển vài phần ôn nhu. Nhưng vẫn chưa lại mở miệng, vền vền đem ánh mắt lưu lại ở người nàng.

“Cô nương người đừng sợ, chúng ta không phải người xấu, chính là vừa khéo đi ngang qua cho nên tiến vào nhìn xem mà thôi.”

Lí Nghĩa thập phần biết rõ chủ tử mình trời sinh đã có khí thế, không giận mà vẫn rất dọa người, vội vàng ra mặt trấn an, để tránh đem người cấp dọa chạy.

Nhìn ra thân mật của hắn, Thủy Liên nguyên bản tâm bất an không yên, lúc này mới hơi chút bình tĩnh. Nhưng con mắt sáng vẫn như trước không dám dời về phía tầm mắt nóng rực kia, chỉ dám đối mặt để mắt nhìn vào người nam nhân đang cười kia mà thôi.

“Các người là từ nơi khác đến?”

“Không sai, đang muốn hướng Nam Quách trấn mà đi, không nghĩ tới lại phát hiện sơn cốc này. Cô nương người có phải là người trong Nam Quách trấn?”

Lí Nghĩa một mặt tràn ngập ý cười hỏi, tin tưởng bất luận kẻ nào đối mặt vị cô nương mềm mại động lòng người trước mắt này, đều không thể dùng ngữ khí nghiêm khắc đối nàng.

Khụ..... Chỉ có một người ngoại lệ, người này là chủ tử hắn.

“Àn.” Giọng nhẹ chút, tiếng nói mềm mại thấp nói: “Nơi này là Vong Ưu Cốc, rất ít người phát hiện nơi này. Đại đa số mọi người đều bị đầu đường hai bên vách đá hiểm trở vờn quanh lừa, mà bỏ phí mất nơi cảnh đẹp này.”

“Vong Ưu Cốc?” Thanh âm trầm thấp thuần hậu, phát ra từ một người bị tận lực cho vào lãng quên - Thượng Quan Ngân.

Con mắt sáng hơi hoảng liếc mắt nhìn hắn, lập tức rũ xuống, bước chân bắt giắc lại lui về phía sau vài bước, bây giờ mới thấp giọng nói:

“Đó là ta thay nó đặt tên.”

Mây rậm chợt vặn xoắn, hắc đồng hiện lên một chút ẩn ý, nhìn hai người dần dần gia tăng khoảng cách.

“Người rất sợ ta.”

Thủy Liên ngược mắt kinh ngạc, ánh mắt chạm đến đáy mắt tức giận của hắn, không lý do cảm thấy một cổ hoảng loạn. Ngay khi nàng đang không biết nên đối đáp như thế nào, phía sau truyền đến một đạo thanh âm nàng chờ hồi lâu.

“Liên Nhi.”

Chợt nghe thấy tiếng gọi này, trên mặt tú lệ tuyệt mỹ nở rộ ra một chút lúm đồng tiền khuynh thành.

Để cho hai người trước mặt nàng, còn chưa từ nụ cười mị nhân của nàng hoàn hồn trở lại. Đã thấy nàng như một cánh bướm trắng, nhẹ nhàng bay múa dừng ở trong lòng một nam nhân cao to.

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, hắc đồng xẹt qua một chút dị quang. Nhìn thẳng thân ảnh nàng nhu nhược, cùng nam nhân đang tươi cười ôm lấy thân mình nàng.

“Các vị là.....”

Chu Thành nhẹ ôm lấy người trong lòng, hai mắt đánh giá hai người. lấy trực giác của nam nhân, hắn sâu sắc cảm giác được nam nhân trước mắt xuất sắc bất phàm. Khi ánh mắt nhìn hướng người trong lòng hắn, tựa hồ có chút khác lạ, cánh tay không khỏi ôm sát, trên mặt phùng bị hơn.

“Chúng ta là đi ngang qua nơi này, không nghĩ tới lại ở đây phát hiện vị cô nương này một mình đứng đây. Còn hai vị là.....”

Lí Nghĩa lại ra mặt giải thích, nhìn hai người bộ dáng thân mật, không khỏi làm hắn nảy sinh tò mò quan hệ giữa hai người.

“Thủy Liên là thê tử ta sắp cưới.”

Lời này vừa nói ra, Lí Nghĩa một mặt tiếc nuối, không nghĩ tới một vị giai nhân thanh tú như nước khó gặp như vậy, sớm đã là hoa có chủ.

“Thành ca, chúng ta đi thôi.”

Thủy Liên theo trong lòng hần ngẩng đầu, mềm mại nói nhỏ, không hề lại quay đầu liếc mắt nhìn người phía sau một cái.

“Hảo. Hai vị, cáo từ.”

Chu Thành hướng hai người gật đầu ý bảo, ôm giai nhân trong lòng, hướng đoạn đường đá mòn phía sau đi đến.

“Nguyên lai phía kia còn có đường có thể đến sơn cốc này.”

Lí Nghĩa chắc chắn lấy làm kỳ lạ, quay lại nhìn. Khi nhìn thấy chủ tử khuôn mặt tuấn tú thâm ảo khó dò, không khỏi sửng sốt, theo tầm mắt hắc đồng nhìn lại, vừa khéo nhìn thấy bóng lưng hai người trôi đi.

Trang chủ sẽ không là..... Nhưng vị kia cô nương đã mau gả làm vợ người ta.

“Chúng ta cũng nên đi.”

Thân mình cao lớn xoay tròn, thả người lên ngựa, quay đầu ngựa lại, hướng ngoài sơn cốc chạy đi.

“Đội ta với a!”

Lí Nghĩa vội vàng đi theo lên ngựa, đuổi sát ở phía sau. Khi rời đi quay đầu lại mắt nhìn sơn cốc u tĩnh, nghĩ đến chủ tử có vẻ dị thường, không biết là có còn cơ hội tái kiến vị cô nương kia hay không.

Nơi lầu hai của nhà trọ, chỗ phía tây tầm nhìn thật tốt. Có hai vị nam nhân đang ngồi, trong đó một vị nam nhân thân hắc sam tướng mạo xuất sắc, hấp dẫn không ít cô nương ánh mắt trộm dò xét.

“Trang chủ, chúng ta lần này đến Trấn Nam vương phủ chúc thọ, tin tưởng vương phi nhìn thấy người nhất định sẽ thật cao hứng.”

Lí Nghĩa vui vẻ nói, may mắn lúc này hần không cần lại đối với cơn tức giận của trấn nam vương phi.

Trấn nam vương phi là cô cô của Thượng Quan Ngân. Thường xuyên gửi thư đi tới đi lui Minh Nguyệt sơn trang, hy vọng hai huynh muội bọn họ có thể thường xuyên đến vương phủ đi lại, để cho nàng có thể thay anh trai và đại tẩu mắt sớm chiều cố đôi huynh muội này: Đáng tiếc hai huynh muội này tất cả đều không cần nàng lo. Hôm nay nếu không phải trấn nam vương phi hạ xuống uy hiếp cùng cảnh cáo, không tiếc tự mình đi một chuyến đến Minh Nguyệt sơn trang. Tin rằng Thượng Quan Ngân tuyệt đối sẽ giống năm ngoái, sai Lí Nghĩa đem tặng lễ chúc thọ, mà không phải tự mình đến thăm.

“Người nhìn tựa hồ thật cao hứng.”

Thượng Quan Ngân lạnh lùng trừng mắt nhìn hần một cái, nâng chén một ngụm uống cạn rượu trong chén.

Lí Nghĩa thông minh cười thúc thời, ánh mắt trong lúc vô tình thoáng nhìn con đường rộn ràng dưới lầu, hai mắt kinh hỉ trợn to.

“Trang chủ, người mau nhìn vị cô nương kia không phải cô nương hôm qua chúng ta gặp trong sơn cốc sao.”

Nghe vậy, Thượng Quan Ngân hắc đồng xẹt qua một chút ánh sáng, tầm mắt chuyển đến dưới lầu. Quả nhiên ở mặt tiền một quán nhỏ trong phố bán ngọc sức, nhìn thấy thân hình xinh đẹp kia, bên cạnh còn có một vị nữ tử thanh lệ đi sau.

Lúc này, tiểu nhị vừa khéo tay bưng đĩa cải đến, tò mò từ tầm mắt hai người nhìn thấy, cười nói:

“Hai vị cô nương kia là mỹ nhân của Nam Quách trấn chúng ta, các nàng là tỷ muội, người sam áo màu phấn là đại tỉ tên gọi Thủy Liên, về phần nàng bên cạnh chính là muội muội Thủy Hà. Thủy đại tiểu thư đã gả cho công tử Chu phủ, hai người nửa tháng nữa sẽ thành thân.”

“Theo lời người nói, nửa tháng sau hai nhà đám hỏi, không phải là đại sự trong trấn các người, đến lúc đó nhất định thực náo nhiệt.”

Lí Nghĩa nói vừa xong, lập tức kinh sợ thấy chính mình nói lỡ, vội vàng bịt miệng rộng. Mắt nhìn chủ tử mặt không chút biểu cảm, hần thiếu chút đã quên trang chủ tựa hồ đối vị Thủy Liên cô nương kia có chút hảo cảm.

“Đúng vậy! Hai vị là người nơi khác, đến lúc đó có thể cùng chúng ta thưởng thức cái náo nhiệt.”

Tiểu nhị một bên đem đưa cái bố trí hảo, một bên cười mời, nói tiếng từ từ dùng, lúc này mới rời đi.

Thượng Quan Ngân chuyên chú nhìn chằm chằm thân ảnh phần sam kia. Tai nghe những lời tiểu nhị nói, trên mặt tuấn mỹ rất bình tĩnh không nhìn ra biểu cảm.

Rồi đột nhiên, đầu đường truyền đến tiếng vó ngựa hỗn độn, không ít người đi đường ào ào chạy trốn, chỉ sợ lọt vào tai họa bất ngờ. Đang lẩn trốn trong đám người hỗn độn, Thủy Liên bị đẩy ngã trên đường, mắt thấy sẽ chết thảm ở dưới vó ngựa. Ở trong tiếng thét chói tai của mọi người, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân hình phần sam bị ôm lấy, tránh thoát được nguy hiểm trí mạng này.

Nàng còn sống không? Thủy Liên nhắm chặt hai mắt, thân thể nhỏ nhắn mềm mại khẽ run, thẳng đến khi trên đỉnh đầu bay tới một đạo thanh âm trầm thấp, nàng mới giựt mình kinh ngạc mở mắt ra.

“Không có việc gì, đừng sợ.”

Thượng Quan Ngân ôm chặt giai nhân trong lòng, thanh âm trầm thấp ôn nhu chưa từng có. Hắc đồng thâm thúy nóng rực nhìn chăm chú vào nàng.

“Là người.”

Thủy Liên nâng lên con mắt sáng chói kinh, sau khi nhìn thấy người cứu nàng, trên khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ có chút kinh ngạc, lập tức ý thức được cả người nàng bị hần ôm vào trong ngực, má phẩn nhảy mắt ửng hồng, giấy dựa vội la lên:

“Mời buông ta ra!”

“Buông tí tí ta ra!”

Thủy Hà bị một màn mạo hiểm này sợ tới mức suýt nữa tim ngừng đập, sau khi lấy lại tinh thần, phát hiện tỷ tỷ đang ở trong ngực một người nam nhân cao lớn, còn liều mạng giấy dựa, vội vàng chạy qua, hô.

Thượng Quan Ngân thật sâu chăm chú nhìn người trong lòng liếc mắt một cái. Bấy giờ mới buông nàng ra, hắc đồng vẫn là lưu lại ở trên người nàng.

“Tỷ tỷ người không phải là không có việc gì sao?”

Thủy Hà sốt ruột trên dưới vuốt thân thể của nàng, xác định nàng không có tổn thương gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Cám ơn người cứu giúp.”

Thủy Liên cúi mắt hướng hần nói lời cảm tạ. Giống như lần đầu gặp nhau, không dám nghênh đón tầm mắt quá mức lửa nóng của hần. Ở cái nhìn chăm chú của hần, tổng làm nàng không khỏi tâm hoảng ý loạn, cảm giác này đối nàng mà nói là xa lạ, cũng là làm nàng sợ hãi.

“Muốn cảm ơn ta, có hay không nên nhìn ta, mà không phải đối với mặt đất nói lời cảm tạ?” Trong thanh âm trầm thấp hàm chứa một chút trêu tức, bí mật mang theo vài phần trêu cợt.

Thủy Liên ngượng ngùng đành phải ngược mắt, chống lại hắc đồng thâm thúy của hần, sợ hãi lại nói cảm tạ. Liền lời kéo Thủy Hà rời đi, bước chân kia thoáng hiện hoảng loạn, rất giống như có người ở sau đuổi theo.

Thượng Quan Ngân cũng không ngăn cản nàng rời đi, hắc đồng thâm ảo thu lại. Nhảy một cái, lại ngồi trở lại vị trí trên lầu hai, tiếp tục ăn nốt đồ ăn hần đang ăn dở.

“Trang chủ.....”

Lí Nghĩa chứng kiến toàn bộ sự việc, đáy lòng âm thầm thở dài. Xong rồi, thực sự hắn đã đoán trúng, chủ tử quả thật là coi trọng vị Thủy Liên cô nương kia. Nhưng đối tượng cũng là cô nương sắp gả làm vợ người khác.

“Dùng hết thức ăn chúng ta cũng nên đi.”

Thượng Quan Ngân cũng không ngần đầu lên lạnh lùng đánh gãy lời nói chưa xong của hắn, tỏ vẻ hết thấy mọi chuyện dừng lại ở đây.

Lí Nghĩa chỉ phải sờ sờ cái mũi, cho dù có lại nhiều lời muốn nói cũng chỉ có thể nuốt vào, không nói nhiều, nhanh chóng dừng lại ở đây.

Nửa tháng sau, trên quan đạo hai con tuần mã chạy gấp. Đột nhiên một tiếng thét dài, ngựa dừng lại ở một đầu đường, dừng lại hồi lâu. Một con ngựa trong đó, đột nhiên quay đầu ngựa lại, hướng đường hẻm hai bên vách đá xa xa mà đi, một con ngựa khác theo sát ở phía sau.

Lại đi đến sơn cốc này, cảnh sắc như trước. Hắc đồng tựa hồ đang tìm cái gì, vây quanh sơn cốc u tĩnh liếc mắt một cái, thẳng đến khi xác định sơn cốc cũng không những người khác, đáy mắt xét qua một chút phức tạp, đang muốn quay đầu ngựa lại rồi đi, hắc đồng rồi đột nhiên mở to, xoay người xuống ngựa, chậm rãi hướng đến tảng đá đỏ nơi dòng suối nhỏ.

Một cái tay tuyết trắng mềm mại nằm ở ven dòng suối, theo nước suối róc rách mà đung đưa, thân hình cao lớn đi đến sau tảng đá. Khi nhìn thân ảnh nằm trên mặt đất, khuôn mặt tuần tú biến động, sững sờ đứng nhìn, thẳng đến khi Lí Nghĩa ở phía sau truyền đến tiếng kêu sợ hãi, mới làm hắn đột nhiên hoàn hồn lại.

Thân mình cao lớn ngồi xổm xuống, bàn tay to chạm đến thân thể mềm mại nhưng lạnh như băng của nàng, ngực chặt cứng đến khó có thể hô hấp. Ngón tay khẽ run đi tới dưới mũi nàng, một cổ hô hấp như có như không, làm thân mình cao lớn đột nhiên chấn động, hai tay đồng thời nhanh chóng ôm lấy nàng. Vội vàng từ trong áo lấy ra tấc mệnh đan dứt nàng ăn vào, bàn tay to từ phía sau nàng vận khí. Thẳng đến khi người trong lòng khí tức tương đối ổn định, hắn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Ánh mắt chạm đến vết máu sớm khô cạn trên tảng đá, cùng miệng vết thương to bằng miệng chén trên trán nàng. Hắc đồng thẳng trừng mắt, từ một thân lạnh như băng của nàng phán đoán, nàng là nằm tại đây đã một đêm, nếu không phải hắn kịp thời đến, chỉ sợ nàng sẽ chết tại đây.

“Đây là chuyện gì xảy ra? Nếu điểm tiểu nhị nói không sai, tính tính ngày, Thủy cô nương không phải hôm nay xuất giá sao, như thế nào bị thương nằm ở nơi này? Nhớ lại khi chúng ta mới vừa rồi đi qua Nam Quách trấn, là không gặp hàng ngũ cưới xin gì, chẳng lẽ là xảy ra chuyện.”

Lí Nghĩa biểu cảm cũng ngưng trọng, âm thầm may mắn bọn họ có trở về chỗ này, bằng không Thủy cô nương chẳng phải chết tại đây, không người phát hiện.

“Lí Nghĩa, người lập tức hồi Nam Quách trấn một chuyến, điều tra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Thanh âm trầm thấp ẩn hàm sát ý. Ôm chặt thân thể mềm mại lạnh như băng trong lòng, chỉ cần nghĩ đến nàng thiếu chút nữa sẽ chết ở trước mặt hắn, liền làm hắn một cổ huyết trào xúc động.

“Tuân mệnh.” Lí Nghĩa lĩnh mệnh, trong nháy mắt, nhân mã cấp tốc biến mất ở ngoài sơn cốc.

Thượng Quan Ngân đem cổ tay áo dính nước, cẩn thận chà lau vết máu trên mặt tú lệ của nàng. Lấy ra Ngọc Bích cao đem cẩn thận đắp ở trên miệng vết thương. Thuốc này chính là trong Minh Nguyệt sơn trang đặc chế trị ngoại thương. Sau khi đắp lên mấy lần, cam đoan miệng vết thương khép lại, sau này tuyệt không nhìn ra một tia vết sẹo.

Xử lý bằng bó hảo miệng vết thương trên trán nàng. Tiếp đến chính là thân thể mềm mại của nàng như cũ lạnh như băng, quần áo trên người nàng vì ở bên hồ nằm một đêm, sớm bị sương sớm dính ướt. Lo lắng dâng trào, cẩn thận thay nàng cởi ngoại sam, dùng áo choàng của mình một lần nữa cẩn thận đem nàng bao lấy hảo, bây giờ mới ôm nàng dựa vào ngồi ở tảng đá, chờ Lí Nghĩa trở về.

Trong lúc chờ đợi, hắc đồng thâm thúy chưa từng rời khỏi trên người nàng, bàn tay to thương tiếc khẽ vuốt mi nhan không còn chút máu của nàng.

Dung nhan này nguyên bản cho rằng từ ngày ấy trên đường từ biệt, hai người không còn ngày gặp lại. Cho dù có thể gặp lại, nàng từ lâu đã gả làm vợ người. Không nghĩ tới hai người lại gặp nhau, cũng là lúc nàng sinh mệnh đe dọa.

“Ồ trên người nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ai nhẫn tâm muốn đưa nàng vào chỗ chết vậy?”

Biết rõ hôn mê nàng nghe không thấy, vẫn không nhin được thì thảo nói nhỏ.

Sau nửa canh giờ, Lí Nghĩ phong trần mệt mỏi chạy về sơn cốc, báo cáo tin tức oanh động toàn bộ Nam Quách trấn mà hắn nghe được.

“Ban đêm hôm qua, Thủy phủ bị đạo tặc xâm nhập, Thủy lão gia bị người giết chết ở trong hậu viện, hai vị tiểu thư cũng đồng thời mất tích, đến bây giờ Thủy phủ cùng Chu phủ hai nhà đều phái ra nhân mã, đi chung quanh tìm hai người.”

Lí Nghĩ nói vừa xong, ánh mắt dời về phía người hôn mê trong lòng chủ tử, hỏi:

“Trang chủ, chúng ta hay không nên đem Thủy cô nương về Thủy phủ hoặc là Chu phủ đi?”

“Không.”

Thượng Quan Ngân trầm giọng nói, hắc đồng có chút suy nghĩ sâu xa, hắn tổng cảm thấy sự tình không đơn thuần theo như lời trong miệng Lí Nghĩ, nếu tùy tiện đem nàng đưa trở về, hắn không thể yên tâm.

“Kia trang chủ hiện tại có tính toán gì không?”

Lí Nghĩ tựa hồ sớm đoán được trả lời của hắn. Dọc theo đường đi hắn cẩn thận cân nhắc, cũng cảm thấy sự tình khác lạ, nhưng nếu muốn biết rõ chân tướng, chỉ có chờ sau khi Thủy cô nương thanh tỉnh mới có thể biết được.

“Chúng ta tới Thành trấn trước, tìm gian nhà trọ nghỉ ngơi, thuận tiện mời đại phu thay nàng nhìn một cái, hết thấy chờ nàng thanh tỉnh rồi nói sau.”

Hắc đồng thâm trầm lắng lắng chăm chú nhìn người trong lòng, chờ sau khi biết rõ chân tướng, hắn tuyệt sẽ không buông tha cho người đã làm hại nàng.

Trong phòng một nhà trọ, một lão đại phu cẩn thận xem kỹ tuyệt mỹ cô nương hôn mê nằm ở trên giường.

“Vị cô nương này trên trán miệng vết thương xử lý rất khá. Theo mạch tượng của nàng xem ra thân mình có chút suy yếu. Bất quá không quan hệ, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng thì tốt rồi, nhưng là.....”

Lão đại phu sắc mặt hiện lên vẻ trầm trọng, nhìn miệng vết thương được băng bó tốt trên trán cô nương, theo kinh nghiệm nhiều năm hành nghề y của hắn, có chút tình huống vẫn là có khả năng sẽ phát sinh.

“Nhưng là cái gì?” Thượng Quan Ngân lớn tiếng hỏi, trên mặt tuấn mã hơi trầm xuống, thập phần không vui thấy lão đại phu vẻ mặt ngưng trọng.

Lão đại phu rõ ràng bị dọa đến, lui cách hắn vài bước, mới có dũng khí nói:

“Cô nương này bị thương ở đầu, phần đầu là bị tổn hại nặng nhất, chỉ sợ sẽ sinh ra di chứng. Bất quá việc này cũng không phải ai cũng đều phát sinh, cô nương này tướng mạo tốt, nhất định sẽ phúc thiên mệnh đại*.”

*Phúc thiên mệnh đại: Được hưởng phúc lớn của trời.

Đối mặt với khuôn mặt càng lúc càng âm trầm kia, lão đại phu nói đến về sau thập phần hối hận, tội gì muốn lăm miệng nhắc nhở, tự tìm chịu tội.

“Trang chủ mau nhìn, Thủy cô nương mở mắt ra.”

Lí Nghĩ kinh hỉ tiếng kêu, làm cho Thượng Quan Ngân thân hình nhanh chóng chuyển qua đến bên giường, cũng làm lão đại phu hiện tại từng khẩu đại khí*.

*Từng khẩu đại khí: Hận chết cái miệng gây ra họa của mình.

Thiên hạ trên giường, nhẹ nhàng chậm chạp cử động mí mắt, cuối cùng mở cặp thủy mâu trong sáng động lòng người kia. Thượng Quan Ngân ánh mắt không dời, khẩn trương nhìn chăm chú phản ứng của nàng, chỉ thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên xuất hiện mê vọng ngẩn ngủ, con mắt sáng càng không ngừng đảo loạn, tầm mắt chống lại hắc đồng đang nhìn thẳng nàng. Tiếp theo nàng đối với hắn tràn ra một chút lúm đồng tiền mê người.

Hắc đồng xẹt qua một đạo lửa sáng, khi hắn còn chưa từ trong kinh hãi hoàn hồn, nàng lại ha ha nở nụ cười.

“Người là ai?”

Sắc mặt vui mừng trên khuôn mặt tuần tú, khi nhìn thấy nàng phản ứng cùng câu hỏi dị thường, dần dần trôi đi.

“Ta là ai?”

Chỉ thấy nàng cười đến xán lạn, trán hơi hoảng thì thào tự nói. Còn một mặt chơi mười ngón tay chính mình, thập phần thoải mái vui vẻ. Thế nhưng có người cũng rất cuộc không cười nổi, sắc mặt càng như gặp quỷ.

“Đại phu, đây là chuyện gì xảy ra?”

Thượng Quan Ngân rống giận, hắc đồng bốc hỏa trừng mắt lão đại phu lui ở góc tường, không muốn nhận chuyện thật trước mắt.

“Này..... Không liên quan đến ta, ta vừa rồi đã nhắc nhở qua. Từ tình huống của cô nương này xem ra, có thể là vết thương trên đầu nàng là lí do. Cô nương này..... Xem ra là bị ngốc.”

Bị ngốc?

Thượng Quan Ngân cả người chấn động, nhìn chăm chăm việc xấu xảy ra trên thiên hạ tuyệt mỹ thanh tú, nàng bị ngốc?

Lão đại phu thấy thế, vội vàng thừa dịp đào tẩu. Tính hắn không hay ho gặp gỡ nam nhân khủng bố này, hắn sợ tới mức ngay cả tiền xem chẩn cũng không dám muốn, chỉ cầu có thể lưu lại một cái mạng già.

“Trang chủ, hiện tại làm sao bây giờ?”

Lí Nghĩa khiếp sợ phản ứng của chủ tử lớn như vậy. Tuy rằng cảm thấy một vị cô nương tú lệ tuyệt mỹ như vậy bị biến ngốc, thật là làm người ta thương hại. Có thể nói khó nghe một chút, việc này dù sao không liên quan bọn họ, bọn họ giúp cô nương này đã quá nhiều, thật sự không tất yếu phải gánh vác thêm.

Thân hình cao lớn chậm rãi đi đến giường, xem người đang cười ngu không ngừng, chỉ cảm thấy ngực phập qua một chút cảm giác khác thường.

Cảm giác kia tên là đau lòng.

“Ha ha, người là ai, vì sao luôn luôn nhìn ta?”

Thủy Liên ngồi dậy, trợn to đôi mắt sáng tỏ mò đối với hắn cười ngu không ngừng.

“Liên Nhi.” Bàn tay to không tha cẩn thận khê vuốt khuôn mặt nàng, thanh âm trầm thấp có chút ôn nhu.

“Liên Nhi? Ai là Liên Nhi?”

Thủy Liên nghiêng đầu, một mặt hoang mang nhìn hắn, cũng không có tránh đi đụng chạm của hắn.

“Nàng chính là Liên Nhi, phải nhớ rõ.”

“Vậy còn người, người là ai?”

Tay nhỏ bé bắt được bàn tay to dao động ở trên mặt nàng, tỏ mò cùng tay mình so sánh, tự mình thưởng thức.

“Ta là Thượng Quan Ngân.”

Môi mỏng mỉm cười nhìn nàng biểu cảm chuyên tâm nghiên cứu, nàng biến ngọc thuần khiết hồn nhiên hơn vài phần. Cùng nàng e lệ xinh đẹp lúc trước, có chỗ phong tình khác biệt, nhưng lại đều có thể tác động đến tâm của hắn.

“Thượng Quan Ngân là gì của Liên Nhi?”

Mở to đôi mắt to trong suốt, cười hơ hớ nhìn hắn.

Thượng Quan Ngân trầm mặc một lát, trên mặt tuấn tú có phần đau xót, hắc đồng kiên định nhìn thẳng nàng miệng cười hồn nhiên:

“Thượng Quan Ngân là tướng công của Liên Nhi, ngàn vạn phải nhớ kỹ, nàng là tiểu thê tử của ta.”

“Trang chủ không thể! Thủy cô nương đã biến bị ngọc, nàng không được.....”

Lí Nghĩa chưa nói hết lời, bị hắc đồng lạnh như băng của hắn bắn đến, tự động tiêu âm, chỉ có thể thở dài. Biết chủ tử một khi quyết định chuyện gì, tuyệt sẽ không sửa đổi.

“Sau khi trở về Minh Nguyệt sơn trang, ta sẽ mau chóng cưới nàng, về sau nàng chính là phu nhân, nếu có người đối nàng bất kính, ngươi có biết nên làm như thế nào không?”

Ngữ điệu đậm mạc hàm chứa cảnh cáo, lại là tuyên bố chuyện này, mà hắn thân là hộ vệ chỉ có thể vâng theo, cũng phải bảo hộ nàng.

“Biết, thuộc hạ sẽ vất kiệt lực bảo hộ phu nhân.”

Lí Nghĩa đồng thời đáp lời, đã ở trong lòng tán thành thân phận của nàng, từ nay về sau trở thành đối tượng hắn nguyện trung thành, trừ bỏ chủ tử ra lại thêm cả phu nhân.

“Tướng công? Tướng công?”

Thủy Liên cười hi hi nhìn hắn, tựa hồ đối thân phận của hắn thập phần tò mò. Khi nhìn thấy hắn hắc đồng ôn nhu chăm chú nhìn, làm như hiểu được hắn tuyệt sẽ không thương tổn nàng, rồi đột nhiên nhảy lên ôm lấy cổ hắn, vui vẻ một mạch kêu không ngừng.

“Đúng vậy! Mà nàng là thê tử của ta.”

Tùy ý nàng kêu to, môi mỏng khẽ hôn lên bố khăn trên đầu nàng, như là lời thề, chứng minh hắn không hối hận.

2. Chương 2

Minh Nguyệt sơn trang, Cô Tô thành

“Trang chủ đã trở lại.”

Từ bọn người hầu tranh nhau đi báo, tất cả mọi người đều hoả tốc tụ tập ở đại môn chờ. Mọi người đều kinh ngạc vì sao trang chủ cùng Lí Nghĩa hai người lúc đi ra ngoài rõ ràng là đều tự cưới ngựa, nhưng khi trở về lại biến thành Lí Nghĩa đánh xe ngựa. Sẽ không phải là trang chủ ở trên đường xảy ra chuyện gì đi?

Đoàn người đầy lòng đang buồn bực, khi nhìn thấy rèm xe ngựa được vén lên, thân hình cao lớn đi ra, mà trong lòng hắn còn ôm một nữ tử, tất cả đều chuyển thành biểu cảm trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ có hay không nhìn lầm. Trang chủ luôn luôn không gần nữ sắc, lạnh lùng nghiêm khắc, lúc này nhưng lại mang về đến một vị nữ tử, lại còn vô cùng thân thiết ôm nàng.

“Đại ca đi lần này có thuận lợi không?”

Từ trong đám người đi ra một vị nữ tử minh diễm động lòng người, mắt phượng thông minh không chút khách khí nhìn thẳng nữ tử trong lòng hắn.

Khá lắm thanh tú thon thon, là loại cô nương người ta vừa thấy đã thương. Cũng khó trách đại ca cử chỉ khác thường, cứ nhìn tư thái kia, biểu hiện đại ca đối vị cô nương không biết là hôn mê hay là ngủ này, có bao nhiêu để ý.

“Dung Dung, muội đi theo ta.”

Thượng Quan Ngân liếc tiểu muội một cái, không để ý nàng ánh mắt tò mò, ôm người trong lòng, thẳng đi vào bên trong trang. Tôi tớ vây xem thấy thế, đều tự như chim thú mà giải tán đi, không dám ở lại nhiều chuyện.

Thượng Quan Dung hai tròng mắt toát ra hứng thú, chu môi khê nhếch, đối với nam nhân lạnh lùng đi phía sau, thấp giọng nói:

“Đường Ưng, đại ca chỉ sợ là đã động tình, người nói ta có phải hay không sắp có thêm đại tẩu?”

Nam nhân phía sau hừ lạnh một tiếng, khước môi khê nhếch:

“Đại ca người còn chờ người.”

Thượng Quan Dung tựa hồ sớm đoán trước được phản ứng lãnh đạm của hắn, hai tròng mắt xẹt qua một chút giảo hoạt, dung nhan minh diễm giờ lên một chút ý cười mỉa mai.

“Người người này thật đúng là không thú vị, cẩn thận cứ bộ dạng thế này sẽ không cưới được ai làm nương tử đâu, đến lúc đó cũng đừng cầu ta ‘chủ tử’ này giúp người nha.”

Sung sướng nói xong, tiếng cười như chuông bạc, đi vào bên trong trang.

Nam nhân phía sau vẫn khuôn mặt lạnh lùng, ác liệt trừng mắt thân ảnh xinh đẹp của nàng rời đi.

Vô Trần hiên nội*, thiên hạ trên giường ngủ say trong bộ dáng xinh đẹp, vẻ đẹp làm người ta khó có thể dời tầm mắt.

*Vô Trần hiên nội: Sạch sẽ, tinh khiết không nhiễm chút bụi trần nào.- Trong này là tên của một nơi trong Minh Nguyệt sơn trang.

Sau khi xem kỹ xong miệng vết thương trên trán nàng, cũng đem mạch chẩn xong, Thượng Quan Dung thân thiết nhìn thẳng hắc đồng của huynh trưởng.

“Miệng vết thương trên trán nàng không đáng ngại. Theo biểu hiện mạch tượng của nàng cho thấy trong não của nàng khả năng có cục máu đông, xác nhận là do tổn hại từ trong não. Muội đoán đây là nguyên nhân làm cho nàng biến ngốc. Nhưng về phương diện này muội cũng không rõ, mời tha thứ tiểu muội bất lực.”

Thượng Quan Dung nếu không phải nghe đại ca chính miệng thuyết minh sự tình xảy ra, thật đúng là không thể tin được, một cô nương xinh đẹp như vậy, lại là cái ngốc tử, thật sự rất đáng tiếc.

“Ngay cả muội cũng không có biện pháp, chẳng lẽ Liên Nhi sẽ si ngốc như vậy cả đời sao?”

Thượng Quan Ngân tuy là sớm nhận nàng choáng váng, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, hắn cũng nhất định phải chữa tốt cho nàng.

“Nếu là sư huynh, có lẽ hắn biện pháp không chừng. Nhưng hắn thích đi khắp nơi hành nghề y, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ rất khó tìm được hắn.”

Thượng Quan Dung nhớ tới một người, người này y thuật cao hơn nàng rất nhiều.

“Ta sẽ lập tức phái người đi tìm, vô luận như thế nào nhất định phải tìm được hắn.”

“Trừ bỏ sư huynh ra, nói không chừng cũng sẽ có kỳ tích xuất hiện ở trên người nàng.” Không đành lòng thấy đại ca thất vọng, đành phải ra tiếng an ủi, nàng cũng không hy vọng Thủy cô nương cả đời là ngốc tử.

“Kỳ tích, có khả năng sao?”

“Ai nói không có, thiên hạ sự vô kì bất hữu*, ta từng nghe nương đề cập qua, có người bị thương ở đầu, thành mất trí nhớ hoặc là mất bị mù hay là tạo thành rất nhiều chứng bệnh. Nhưng trải qua kích thích hoặc là va chạm lại một lần nữa, có người nói kì tích xuất hiện toàn là điều tốt. Có lẽ chúng ta cũng có thể.....” Thượng Quan Dung một mặt nóng lòng muốn thử, chờ mong xem sắc mặt âm trầm đại ca.

*Thiên hạ sự vô kì bất hữu: Trong thiên hạ không chuyện lạ gì là không có.

Mẫu thân đã qua đời của hai người, chính là xuất thân từ nhà thần y thế gia, hai huynh muội từ nhỏ đều từng học qua y thuật, chẳng qua về sau Thượng Quan Ngân say mê võ học, y thuật học không kĩ bằng muội muội này.

“Muội đừng mơ, nếu muội dám động đến một sợi lông tơ của nàng, ta tuyệt không tha uội.”

Hắc đồng lạnh lẽo nhìn chăm chú nàng, đáy lòng tuy rằng hiểu được tiểu muội khôn khéo này chính là thử hấn, vẫn cứ không thể chịu đựng được ra tiếng cảnh cáo.

“Muội hiểu được. Đại ca, huynh lần này mang nàng trở về có tính toán gì không?”

Chiếm được chứng thực từ chính miệng đại ca, Thượng Quan Dung cười đến giống như con hồ ly.

“Mười ngày sau, muội sẽ có thêm đại tẩu.” Hắc đồng trừng mắt nhìn nàng một cái, nhẹ nói.

“Đại ca, Dung tiểu muội nhắc nhở, huynh là người đứng đầu một trang, chẳng lẽ không sợ người trong thiên hạ chê cười sao?”

Tuy rằng sự tình là ở trong dự kiến của nàng, nhưng vẫn không khỏi vì đại ca lo lắng.

“Sợ? Thượng Quan Ngân ta đến bây giờ còn chưa từng sợ qua chuyện gì, huống chi đây là việc tư của ta cùng người khác có liên quan gì.” Thanh âm trầm thấp tràn ngập cuồng ngạo, cũng đối việc này tuyệt không sửa đổi quyết tâm.

Đoán trước đáp án, Thượng Quan Dung vẫn không nhịn được thở dài, lấy tư tâm mà nói, nàng thực sự hy vọng đại ca có thể cân nhắc, dù sao đây chính là chuyện quan trọng cả đời.

“Kia vạn nhất cô cô hỏi đến thì sao?”

“Câu trả lời của ta vẫn như trước không thay đổi. Nhưng thật ra muội, muội sẽ ghét bỏ người đại tẩu là cái gốc tử sao?”

Hắc đồng tinh nhuệ vì mị, ánh mắt chăm chú nhìn nàng tràn ngập áp bách, ám chỉ nàng phải cẩn thận đáp lời.

“Làm sao có thể? Chỉ cần là đại ca lựa chọn, ta tuyệt sẽ không có ý kiến.”

Cũng không dám có ý kiến, nàng cũng không phải không muốn sống nữa. Thượng Quan Dung thập phần thức thời, không làm bộ như xem không hiểu huynh trưởng đáy mắt cảnh cáo, một mặt ý cười đáp lời.

“Tốt lắm, muội liền phụ trách chuẩn bị, mười ngày sau chuẩn bị hôn lễ.”

Vừa lòng câu trả lời của nàng, thân hình cao lớn đi tới bên giường, nhìn chăm chăm thiên hạ trên giường, không hề để ý tới nàng.

Thượng Quan Dung khi rời đi, không nhịn được lại trộm dò xét mắt huynh trưởng, trên gương mặt tuần mi kia tất cả đều là vẻ mặt ôn nhu, mà nàng chưa bao giờ gặp qua.

Thoáng chốc, trong lòng nàng xuất hiện quyết định, Thủy cô nương đã là người trong lòng của đại ca, như vậy nàng cũng tuyệt đối sẽ nhận nàng, hơn nữa hứa không tha bất luận kẻ nào thương tổn nàng.

Vô Trần hiên nội luôn luôn yên tĩnh, lúc này lại truyền ra tiếng cười ha ha không phối hợp cùng tiếng cầu xin, làm cho nô bộc đi qua đều ào ào lộ ra ánh mắt đồng tình.

“Phu nhân, van cầu người đừng đùa, mau vào dùng bữa đi.”

Tiểu Mai vẻ mặt đau khổ, nhìn thân ảnh tinh tế quỳ rạp trên mặt đất nghịch con kiến, thảm thán nàng một thân áo cánh làm bằng sợi tơ tốt nhất đã muốn bán. Xem nàng bộ dáng chơi đến bất diệc nhạc hồ*, Tiểu Mai còn có loại xúc động muốn khóc.

*Bất diệc nhạc hồ: Chẳng còn gì vui hơn. (Trích trong sách luận ngữ)

Nàng bị lừa, hơn nữa là bị tiểu thư trí tuệ không thua trang chủ lừa gạt.

Nghĩ đến ba ngày trước, tiểu thư một mặt cười xán lạn tập hợp nha hoàn sở hữu, hỏi là có ai tự nguyện hầu hạ phu nhân tương lai, lúc này vị trí này đang thiếu, làm cho đoàn người tranh nhau đến sút đầu mẻ trán!

Ngay khi nàng may mắn được tiểu thư lựa chọn. Ngay lúc đang dào dạt đắc ý, nàng được gặp phu nhân tuyệt mỹ thoát tục như trong miệng tiểu thư nói, cũng thấy được nàng..... Dị thường.

Sự việc này cứ liên tiếp diễn ra cho đến nay, ô ô..... Nàng tình nguyện trở lại phòng bếp làm việc nặng, tuyệt đối so với hầu hạ phu nhân thoải mái hơn.

“Ta nói rồi ta gọi là Liên Nhi, không phải gọi là phu nhân, người nhận sai người rồi.”

Người quỳ rạp trên mặt đất, ngẩng đầu đối nàng cười. Theo tình hình ba ngày qua mà nói, nàng thập phần tin tưởng những lời Thượng Quan Ngân đối nàng nói.

“Không sai, Liên Nhi cũng chính là phu nhân, phu nhân mau tới dùng bữa đi.”

Tiểu Mai cũng thập phần có kiên nhẫn lại nói lại, cảm giác muốn khóc thật lâu không tiêu tan. Đồ ăn đều đã nguội, mà phu nhân lại chỉ lo chơi, mỗi lần chỉ cần đến thời gian dùng bữa, nàng liền cảm thấy sợ hãi.

“Phải không?”

Thủy Liên hoài nghi nhìn nàng một cái, chỉ thấy nàng liễu mạng gật đầu, trong hốc mắt còn hàm chứa lệ.

“Được rồi, ta tin tưởng người, Liên Nhi cũng là phu nhân.”

Nhìn nàng bộ dáng sắp khóc, xem ra thập phần đáng thương, Thủy Liên quyết định tin tưởng nàng, để tránh nàng thực sự khóc.

“Phu nhân, kia mau tới dùng bữa đi, đồ ăn đều nguội.”

Tiểu Mai kinh hãi nhìn nàng, vấn đề thân phận này đã tranh luận ba ngày rồi. Nàng cuối cùng đã tiếp nhận, cũng có phần tin tưởng nàng hơn. Sớm hay muộn cũng có một ngày phu nhân sẽ nhận hầu hạ của nàng.

“Không cần, ta không muốn ăn.”

Nàng cự tuyệt một tiếng, lại tiếp tục quỳ rạp trên mặt đất, lần này còn cảm cỏ dại chơi con kiến, vui vẻ hi hi cười ra tiếng.

“Là ai nói không muốn ăn cơm?”

Thân hình cao lớn vừa bước vào hiên nội, chỉ thấy thiên hạ quỳ rạp trên mặt đất, mây rậm không khỏi nhíu chặt.

“Trang chủ.” Tiểu Mai hướng hần cúi người ân cần thăm hỏi, ngậm nhẹ nhàng thở ra, trang chủ tới đây, nàng sẽ không cần lo lắng.

“Tướng công.”

Thủy Liên vừa nghe thấy thanh âm trầm thấp quen thuộc này, vui vẻ từ đi trên đất đứng lên. Vừa đứng dậy liền hướng hần chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên dào dạt ý cười, chứng minh thập phần cao hứng khi thấy hần.

“Vì sao lại chỉ lo chơi, không chịu dùng bữa?”

Thượng Quan Ngân thương tiếc lấy cổ tay áo lau đi vết nhọ trên mặt nàng, hắc đồng ôn nhu nhìn lúm đồng tiền trên mặt nàng. Nàng hiện tại là đang vui vẻ đi?

“Tướng công không ở đây, Liên Nhi không ăn.”

Thủy Liên gỡ lấy bàn tay to ở trên mặt nàng, theo quán tính đùa bỡn bàn tay dày của hần.

“Người đi xuống trước đi.”

Thượng Quan Ngân đối với người đang ngây ngốc đứng nhìn, hắc đồng lại khôi phục lạnh lùng nhất quán.

“Vâng.” Tiểu Mai cuống quýt cúi người cáo lui.

Cho dù đã nhìn ba ngày, nàng vẫn cứ cảm nhận rất rõ, nói đến trang chủ ác liệt, chỉ có khi đối mặt với phu nhân, mới có thể bày ra một mặt ôn nhu.

Những người không liên quan đều lui, Thượng Quan Ngân lập tức đem người trong lòng ôm lấy. Để cho thân thể của nàng ở giữa không trung xoay tròn, tiếng cười thanh thúy dễ nghe quanh quẩn ở toàn bộ Vô Trần hiên nội.

“Chơi đã chưa? Về sau ta đều sẽ bồi nàng dùng bữa.”

Nhu tình say lòng người bao phủ toàn bộ hắc đồng, thật sâu nhìn chăm chăm miệng cười tú lệ của nàng. Dường như mãi mãi nhìn nàng không đủ, khó kìm lòng nổi môi mỏng khê hôn lên phần môi mềm mại của nàng. Vẽn vẹn chỉ là khê hôn, rồi chợt ngừng đầu, nhìn phản ứng của nàng.

Khuôn mặt tú lệ nhỏ nhắn xuất hiện vẻ khó hiểu, nhưng cặp thu thủy mâu kia lại lộ ra tín nhiệm. Điều này lại làm cho hắn xuất hiện cảm giác tội lỗi. Hắn thừa nhận hắn là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thủ đoạn có lẽ ti ti bỉ, nhưng điều gì khiến hắn làm như vậy, chỉ vì hắn nhất định muốn nàng.

“Liên Nhi, mặc kệ là nàng bị ngốc cũng tốt, bình thường cũng tốt, tóm lại ta sẽ không để cho nàng rời khỏi ta.” Ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, môi mỏng thấu tiến bên tai nàng thấp nói.

“Liên Nhi không đi, muốn vĩnh viễn cùng tướng công ở cùng nhau.” Thủy Liên ngây thơ cười, cũng học hắn giơ lên hai tay ôm chặt trụ thất lưng của hắn, lớn tiếng nói.

Tiếng cười sung sướng chậm rãi lan ra, Thượng Quan Ngân thỏa mãn ở trên phần môi nàng lại trộm hương.

“Đây là chính miệng nàng nói nha, cũng đừng quên, Liên Nhi ngốc của ta.”

“Phu nhân người ở nơi nào? Mau ra đây đi”

Tiểu Mai ở Vô Trần hiên nội, chung quanh không tìm thấy người, sốt ruột tìm đến chỗ gấp khúc hành lang, hỏi người bên đường. Phu nhân này rất thích cùng nàng chơi trốn tìm, mỗi ngày đều vài lần như thế, nàng sớm hay muộn sẽ bị nàng ấy dọa chết.

thân ảnh tinh tế tránh ở sau giả sơn, nhìn thấy Tiểu Mai đi qua, dọc theo tiền sảnh đi tìm người, cười hì hì chạy tới, bản thân chuẩn bị đi chơi, vừa mới đi vài bước, đã bị bóng người phía trước ngăn trở đường đi.

“Người là ai, ta chưa thấy qua người?”

Thủy Liên nghiêng đầu, tò mò nhìn người tới, ánh mắt nàng ta làm nàng cảm thấy sợ hãi, bước chân không khỏi lui về phía sau.

Lí Thu Tuyết đánh giá nữ tử trước mắt, nàng tuyệt mỹ thoát tục dung mạo thật là hiếm thấy. Nhưng nàng dù đẹp thế nào, bất quá cũng chỉ là cái gốc tử, mà nàng chẳng lẽ kém hơn so với một cái gốc tử sao?

Nghĩ đến ái mộ mấy năm qua, cùng khổ tâm chờ đợi, lại bị một cái gốc tử phá hủy, muốn nàng cam tâm như thế nào?

“Người gốc tử này, dựa vào cái gì có thể có được Thượng Quan đại ca? Lại sử dụng cái thủ đoạn gì làm cho hắn nguyện ý cưới người, không tiếc bị người trong thiên hạ nhạo báng!”

Lí Thu Tuyết khí thế bức nhân chất vấn, đi bước một bước tiến nàng, thẳng đến khi Thủy Liên lưng toàn bộ dựa vào giả sơn, không đường thối lui.

“Ta không phải gốc tử, ta gọi là Liên Nhi.”

Thủy Liên sợ hãi dò xét nàng liếc mắt một cái, cúi đầu nhỏ giọng nói.

Một đạo tiếng cười chói tai vang lên, Lí Thu Tuyết cười lạnh nhìn nàng, không chút khách khí châm chọc:

“Người chính là gốc tử, mà người gốc tử này còn vọng tưởng gả cho Thượng Quan đại ca, thật là rất không biết lượng sức.”

“Là ai lớn mật như vậy, dám nói đại tẩu của ta là cái gốc tử.”

Rồi đột nhiên, một đạo thanh âm lạnh lùng vang lên, cũng làm cho Lí Thu Tuyết bị dọa trắng mặt! Quay đầu quả nhiên thấy một khuôn mặt cười mình mỉm, theo sát phía sau còn có một thân hình lãnh ngạnh.

Thủy Liên vừa thấy người tới, tức kinh hoảng chạy đến phía sau Thượng Quan Dung núp vào, tay nhỏ bé còn lôi kéo tay áo của nàng, không dám ngẩng đầu lên.

“Đại tẩu đừng sợ.”

Thượng Quan Dung ôn nhu trấn an thấp nói, mắt phượng nhìn thẳng người kia đang chột dạ.

“Thu Tuyết ngươi là người thông minh, vì sao đến bây giờ còn nhìn không ra? Nhiều năm như vậy, đại ca nếu là thích ngươi, đã sớm cưới ngươi, cũng sẽ không chờ tới bây giờ Liên Nhi xuất hiện.”

“Nhưng nàng là cái gốc tử nha, căn bản không xứng với Thượng Quan đại ca, cũng không đủ tư cách đứng ở bên cạnh hắn.”

Lí Thu Tuyết đã mất khí thế cả vú lấp miệng em mới vừa rồi, trên mặt xinh đẹp rất không cam lòng, gằm nhẹ ra bi oán đầy ngập của nàng.

Thượng Quan Dung đôi mi thanh tú nhíu chặt, một tay trấn an thiên hạ phía sau rõ ràng đã bị dọa đến, hít một hơi thật sâu, niệm tình nhiều năm quen biết, nhẫn nại khuyên nhủ:

“Có đủ tư cách hay không không phải ngươi hay ta có khả năng quyết định, Liên Nhi là người trong lòng của đại ca, tương lai cũng sắp là phu nhân Minh Nguyệt sơn trang, hy vọng ngươi có thể nhận cái sự thật này.”

“Dung Dung, ngươi biết rõ ta thích Thượng Quan đại ca, ngươi muốn ta như thế nào? Chẳng lẽ ngươi có thể nhận đại tẩu ngươi là cái gốc tử sao?”

Yêu thích nhiều năm như vậy, bảo nàng như thế nào có thể buông? Nếu là nữ tử Thượng Quan đại ca cưới, bất luận là dung mạo hay là tài tình đều có thể hơn nàng, có lẽ nàng còn có thể nhận thua. Nhưng nữ tử này trừ bỏ dung mạo làm người ta kinh diễm ra, cũng là cái gốc tử chính gốc, nàng như thế nào có thể tâm phục đây.

“Đủ, Thu Tuyết ngươi rất khiến ta thất vọng rồi.” Thượng Quan Dung khuôn mặt nhìn chăm chú, quát khê. “Đừng để cho ta nghe được ngươi kêu nàng gốc tử nữa, nếu là để cho đại ca nghe được ai cũng không bảo vệ được ngươi! Ta có thể nói cho ngươi hiểu, Liên Nhi đã là người đại ca yêu thích, như vậy ta sẽ nhận nàng.”

Thượng Quan Dung lắc tay thở dài, làm như không muốn lại liếc nhìn nàng thêm một cái, lôi kéo Thủy Liên rời đi.

Nhìn ba người rời đi, Lí Thu Tuyết giống như đã tiết hết khí giận ngồi dưới đất, trong đầu không ngừng hiện lên lời nói của Thượng Quan Dung, khóe môi giờ lên một chút cười khổ.

Một khi động tình, muốn bỏ qua, nói dễ hơn làm.

“Dung Dung ngươi đang tức giận sao?”

Trên đường đi trở về Vô Trần hiên, Thủy Liên cười hì hì nhìn nàng, một đôi tay nhỏ bé còn lấy lòng giữ chặt áo váy nàng.

“Không có, đại tẩu mới vừa rồi làm tẩu sợ.”

Đối mặt với khuôn mặt tươi cười tú lệ này, cho dù muốn tức giận cũng giận không được. Cho dù nàng là gốc tử như thế nào đi nữa, ít nhất nhìn nàng mà xem, nàng sống hồn nhiên vô hại, so với người bình thường còn muốn vui vẻ hơn, tin tưởng đại ca cũng là cho rằng như vậy.

“Sẽ không, chính là nàng vì sao không thích ta? Liên Nhi thực ngoan, không có chọc giận nàng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, ủy khuất nghịch mười ngón tay của mình, còn một mặt ngẩng đầu, bộ dáng mười phần vô tội nhìn nàng.

“Đại tẩu đừng trách nàng, nàng chính là chìm đắm quá sâu, mới có thể đối với tẩu như vậy.”

“Liên Nhi không hiểu.”

Thủy Liên lắc lắc đầu, rồi cười ngu. Nhưng hai tay vẫn là chặt lôi kéo nàng không tha, nhìn ra được nàng rất thích Thượng Quan Dung.

“Đại tẩu về sau tẩu gặp Thu Tuyết, nhớ cách xa nàng một chút, biết không?”

Nàng sợ Thu Tuyết vẫn khăng khăng một mực, sẽ làm ra thương tổn đại tẩu của nàng. Chỉ mong chính là nàng lo lắng thừa.

“Thu Tuyết là ai? Liên Nhi không biết.”

“Thu Tuyết chính là vị cô nương mới vừa rồi kia, cũng là muội muội của Lí Nghĩ.”

Thượng Quan Dung kiên nhẫn giải thích thân phận Lí Thu Tuyết, còn một mặt lấy vạt áo nhẹ lau vết bẩn trên mặt nàng..

Dung nha xinh đẹp này, mặc dù có ngu đần, nhưng vẫn mê người như cũ, nàng có chút hiểu được nguyên nhân đại ca không thể buông tay.

“Hảo, Liên Nhi nghe lời.”

Thủy Liên nhu thuận trả lời, để nàng ấy vì nàng chà lau khuôn mặt nhỏ nhắn. Dung Dung ánh mắt ôn nhu, cùng với tướng công giống nhau, cho nên nàng thích nàng ấy, cũng biết nàng ấy sẽ không thương tổn nàng.

“Phu nhân.”

Theo hành lang gấp khúc một chỗ khác truyền đến tiếng quát tháo, chỉ thấy Tiểu Mai xa xa nhìn thấy người tìm không thấy, vội vàng một đường bôn chạy lại đây, chỉ sợ phu nhân lại ở trước mắt nàng biến mất.

“Vừa khéo... Tiểu thư, phu nhân các người ở cùng nhau a.”

Tiểu Mai thở hồng hộc chạy đến trước mặt hai người, nhẹ vỗ về ngực thuận khí, hơi thở bất ổn nói.

“Tiểu Mai người là chuyện gì xảy ra, vì sao không ở bên cạnh cùng phu nhân vậy?”

Thượng Quan Dung trách cứ nhìn nàng, nếu không phải nàng hợp thời xuất hiện, đại tẩu kia chẳng phải là sẽ một mình đối mặt khi dễ của Thu Tuyết.

“Ta..... Không phải tiểu thư.....”

Tiểu Mai ủy khuất mếu máo, hai mắt gấp đến độ đỏ hốc mắt, không biết nên giải thích như thế nào.

“Là Liên Nhi cùng Tiểu Mai chơi trốn miêu miêu, Tiểu Mai ngốc ngốc tìm không thấy.”

Tiếng cười ha ha dễ nghe, kịp thời giải cứu Tiểu Mai, cũng làm cho Tiểu Mai cảm kích thẳng nhìn thiên hạ đang cười ngu.

Ở Minh Nguyệt trong sơn trang, trang chủ nếu là không ở đây, như vậy có thể thay xử lý việc lớn nhỏ chính là tiểu thư. Bởi vậy có thể chứng minh trang chủ đối tiểu thư tín nhiệm, còn có năng lực xử lý sự tình của tiểu thư. Tiểu thư không giống khuê các thiên kim bình thường, nàng thông minh, lại có một thân y thuật, năng lực của nàng cũng không bại bởi nam nhân.

Nô bộc mà trong trang sở hữu, đối trang chủ là tràn ngập kính sợ, mà đối tiểu thư cũng là không dám khinh thường.

Thượng Quan Dung qua lại nhìn hai người, suy nghĩ sâu xa một lát. Lấy tình huống của đại tẩu xem ra, một cái nha hoàn thật là không đủ để hầu hạ chu toàn.

“Như thế này ta sẽ lại kêu Xuân Hoa lại đây, về sau hai người các người phụ trách hầu hạ phu nhân. Nếu là lại có tình huống hôm nay, cũng đừng trách ta trách phạt các người.”

“Cám ơn tiểu thư.”

Tiểu Mai đồng thời nhẹ nhàng thở ra, cũng may mắn về sau thêm một người hỗ trợ, có thể thoải mái rất nhiều.

Mắt thấy đằng trước chính là Vô Trần hiên, mà Tiểu Mai đã ở một bên, Thượng Quan Dung quyết định muốn rời đi trước.

“Đại tẩu, ta đã đưa người đến đây, ta còn có việc phải đi trước.”

“Hảo.” Thủy Liên tươi cười hướng nàng vẫy tay, bộ dáng mười phần hồn nhiên.

Tiểu Mai thấy tiểu thư cùng Đường hộ vệ thân ảnh trôi đi ở gấp khúc chỗ rẽ hành lang, lúc này mới trưng ra một mặt khổ sở, đối mặt phu nhân, cầu xin nói:

“Phu nhân, cứ coi như Tiểu Mai chơi không tốt, đừng cùng ta chơi trốn tìm nữa, lúc này là tiểu thư phát hiện, nếu lần tới đối là trang chủ, ta nhất định phải chết.”

Thủy Liên nhìn nàng bộ dáng muốn khóc, nhất thời luống cuống tay chân, khuôn mặt nhỏ nhắn như là bị dọa sợ, hai tay vội vàng ôm nàng lại, một mặt vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, một mặt trấn an nói:

“Tiểu Mai không khóc, Tiểu Mai ngoan ngoãn.”

Tiểu Mai bị nàng ôm, đỡ nàng như là đỡ tiểu hài tử, lúc đầu là đầu sững sờ, đến cuối cùng nàng ngược lại bật cười ra, cũng học nàng vòng tay lấy hai tay ôm lấy nàng.

Từ giờ khắc này trở đi, nàng là thật tâm thích vị phu nhân ngọc này, cũng quyết định muốn hảo hảo bảo hộ nàng, không tha hứa bất luận kẻ nào khi dễ nàng, lại càng không để người ta nói nàng ngọc.

Ban đêm cuối mùa thu, lá vàng khô rụng đầy đất, một đạo gió lạnh khinh dương cuốn lấy lá rụng cát bay, cũng mang khiến người ta có cảm giác lạnh.

Một thân ảnh xinh đẹp, xuyên qua hành lang gấp khúc trùng trùng, nhắm thẳng hướng thư phòng phía tây mà đi, đi theo phía sau một đạo bóng người thon dài.

“Tiểu thư, đêm đã khuya, có việc mời ngày mai lại đến.”

Lí Nghĩa vừa thấy nàng xuất hiện, liền lắc mình ngăn cản đường đi của nàng, không cho nàng quấy rầy chủ tử thanh tĩnh.

“Tránh ra, ta hiện tại muốn gặp đại ca.” Thượng Quan Dung nhìn chằm chằm cửa đóng phía trước, mắt cũng không loạn nói.

“Tiểu thư xin đừng làm ta khó xử, cô biết rõ trang chủ không thích bị người quấy rầy.”

Lí Nghĩa chỉ cảm thấy nàng là tới tìm phiền toái, cười khổ, một chút cũng không chịu nhượng bộ.

“Tốt lắm, người liền cùng Đường Ưng khoa tay múa chân một chút đi, nếu là người thắng, ta sẽ không đi vào.”

Thượng Quan Dung thân hình nhảy sang một bên, ý bảo hai người có thể động thủ, nàng nhưng là đã lâu không thấy hộ vệ của nàng đại triển thân thủ, thật sự chờ mong đây.

Đường Ưng lãnh mầu liếc nhìn nàng một cái, khéo môi phiết phiết, rồi lắc mình bước sang một bên, tuyệt không muốn quan tâm nàng.

“Đường Ưng, người có nghe lời ta nói không, ta chính là chủ tử của người.”

Thượng Quan Dung mặc dù không thấy rõ mắt, nhưng trên mặt cười mình diễm lại không một tia tức giận, chỉ cảm thấy đáng tiếc vì lỡ mất một hồi trò hay, làm như sớm đoán được phản ứng của hắn.

“Chủ tử” Hai chữ, làm cho Đường Ưng trên gương mặt lãnh ngạnh xẹt qua một chút tức giận, con người đen trầm xuống. Rõ ràng cúi người xuống, tình nguyện đối mặt lá rụng đầy đất, cũng không muốn quan tâm nàng.

Lí Nghĩa ở một bên làm khán giả, làm như đối tình cảnh này thập phần quen thuộc, chỉ thấy hắn khéo môi cố nín cười, mà ẩn ẩn có rúm không ngừng.

“Lí Nghĩa, bên ngoài là chuyện gì xảy ra, là ai ở đó tranh cãi âm ỉ?”

Thanh âm trầm thấp hùng hậu từ trong thư phòng truyền đi ra, làm cho Lí Nghĩa sắc mặt nhất chỉnh, vội vàng trả lời:

“Hồi trang chủ, là tiểu thư có việc cầu kiến.”

Bên trong lặng im một lát, ngay khi Lí Nghĩa quyết định đuổi người, lại truyền đến thanh âm trầm thấp:

“Cho nàng đi vào.”

Thượng Quan Dung một mặt đắc ý liếc mắt nhìn hấn, thẳng đẩy cửa gỗ đóng chặt thư phòng ra, đi đến tiền vào.

“Có chuyện gì nói mau.”

Thượng Quan Ngân vừa vặn đem trướng sách xem xong, thân hình cao lớn nằm nhập lưng xuống ghế dựa, hai tay ôm ngực, chờ nàng.

“Đại ca, ngày mai huynh sẽ thành thân, huynh không lo lắng quyết định của mình sao?”

“Có ý tứ gì? Muội sẽ không hiện tại mới phản đối của ta hôn sự đi?”

Mây rậm nhướng lên, gương mặt tuấn mỹ hơi trầm xuống, hắc đồng chặt nhìn chằm chằm nàng, chờ nàng nói cho xong.

“Nghe nói đại tẩu trước khi biến ngốc rất sợ huynh. Nếu nàng cứ như vậy ngốc cả đời, thì quên đi. Nhưng nếu một ngày kia nàng thần trí thanh tỉnh, phát giác lại gả ột người mà mình sợ hãi, huynh muốn nàng đổi mặt như thế nào? Hay muốn nhận huynh như thế nào? Huống chi nàng còn có một vị hôn phu đang chờ nàng.”

Biết rõ thốt ra lời này, tuyệt đối sẽ chọc giận đại ca, nhưng nàng lại không thể không nói, nàng không hy vọng đến lúc đó nhìn hai người thống khổ.

“Câm miệng!”

Thượng Quan Ngân gầm nhẹ, khuôn mặt tuấn tú che kín âm trầm, hắc đồng trở nên lạnh lùng, làm người ta phát run.

“Việc này ta đã quyết định rồi, ngày kia hôn sự sẽ cứ theo lễ thường cử hành, nếu không có việc gì, muội đi ra ngoài.”

Thượng Quan Dung không bị bộ dáng làm cho người ta sợ hãi của hấn làm sợ, thật sâu nhìn hấn một cái. Hiểu được đại ca kỳ thực là hiểu rõ, chính là cũng không nguyện đổi mặt, chỉ có thể thở dài một tiếng, lặng yên rời đi.

Đi ra khỏi thư phòng, hai mặt thân hình nhanh chóng đi đến trước mặt nàng, tiếng hô mới vừa rồi hai người đều có nghe được.

“Tiểu thư, cô cùng trang chủ nói gì đó?”

Lí Nghĩa vội hỏi, là chuyện gì làm trang chủ tức giận như vậy.

Thượng Quan Dung mắt phượng chống lại một đôi lãnh mâu, chu môi vi câu, muốn nhìn đến bộ dáng quan tâm của hấn cũng thật là khó khăn.

Không nói một câu, yên lặng rời đi, theo sát phía sau còn có một thân ảnh thon dài.

3. Chương 3

Bên ngoài truyền đến tiếng chúc mừng ồn ào của tân khách. Ngồi một mình ở trên hỉ giường, thân đỏ thắm giá y, đầu đội mũ phượng, Thủy Liên được trang điểm kiêu diễm mê người, vẫn cứ không biết đã xảy ra chuyện gì, chính là nghe theo hai cái nha hoàn đáng thương nói, cầu xin nàng ngàn vạn không cần lộn xộn, phải đợi tướng công đến.

Nhưng là nàng đợi đã lâu, bụng lại luôn luôn kêu cô lỗ cô lỗ! Vụng trộm xốc lên một góc khăn hỉ, xác định bốn bề vắng lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hì hì cười mở ra, giữ lấy mũ phượng rất nặng trên đầu, sò nỏ đi đến bên cạnh hỉ bàn, tay nhỏ bé cầm lấy chân gà cắn lên, còn trực tiếp đem bầu rượu hướng miệng đổ, vui vẻ ăn ngon.

Thượng Quan Ngân vừa đi vào trong hỉ phòng, nhìn thấy chính là tình cảnh này, môi mỏng không khỏi cười! Sớm đoán được tiểu thê tử của hấn tuyệt đối không có khả năng sẽ an phận ngồi ở trên hỉ giường.

“Tướng công.”

Thủy Liên con mắt sáng đang say, khi nhìn thấy thân hình cao lớn quen thuộc kia, cười hơ hớ ném đồ ăn trong tay, hướng trên người hấn chạy tới, ôm hấn cười ngu không ngừng.

Thượng Quan Ngân một chút cũng không thêm để ý hỉ phục trên người bị hai tay dính đầy mỡ ngấy của nàng làm bẩn, hai tay tiếp được thân thể mềm mại của nàng chủ động ngã vào lòng.

“Liên Nhi đã đói bụng ?”

Lấy tay áo nhẹ lau đi dầu mỡ dính trên phần môi cùng quần áo nàng, con người đen lửa nóng chăm chú nhìn nàng trên hai gò má đỏ ửng.

“Đúng vậy, tướng công có đói bụng không?”

Bỏ chén rượu xuống bàn cách một cái, hai tay không ngừng xoa mí mắt, rất kỳ quái nha, vì sao tướng công lại biến thành hai người?

Nhìn bộ dáng của nàng, rõ ràng là say, dễ dàng đem nàng ôm đứng lên, cất bước hướng ngay chính giữa hỉ giường thêu uyên ương hí thủy đồ mà đi.

“Tướng công còn chưa có ăn.” Cho dù ý thức đã không minh mẫn, Thủy Liên vẫn cứ nhớ chuyện này.

Thượng Quan Ngân thương tiếc cúi đầu cười, xem ra tiểu thê tử của hấn đối hấn rất quan tâm, mà điều này làm hấn vui vẻ, chứng minh trong lòng nàng có hấn.

“Yên tâm, ta đã ăn qua.”

Hai tay bắt đầu thay nàng cởi giá y, quần áo từng kiện từng kiện rơi xuống đất, Thủy Liên đã cả người trần trụi. Da thịt tuyết trắng tinh tế, dưới thân nền hỉ chiếu đỏ tươi, nàng đẹp làm người ta không thể dời ánh mắt.

Hỏa diễm chói mắt ở hắc đồng của hấn bùng lên, nhanh chóng kéo hỉ phục trên người xuống, kéo hạ sa trướng. Khi thân hình to lớn quang lửa đè lên thân hình mềm mại tuyết trắng của nàng, trong đầu tự nhiên xẹt qua lời Dung Dung nói.

“Nếu kia một ngày nàng thần trí thanh tỉnh, phát giác lại bị gả ột người mà mình sợ hãi, huynh muốn nàng đối mặt như thế nào?”

Lại muốn nhận huynh như thế nào? Huống chi nàng còn có một cái vị hôn phu đang chờ nàng.”

Hỏa diễm nơi hắc đồng nháy mắt mất đi, thật sâu nhìn chăm chú khuôn mặt tin cậy trước mắt, thiên hạ đối hấn ngày thơ cười ngu không ngừng, bàn tay to thô dày nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trầm nhẹ hỏi nhỏ:

“Liên Nhi nàng thích tướng công sao?”

Thủy Liên cười ngu như trước, con người sương mờ chớp chớp, tay nhỏ bé bướng bỉnh lướt nhẹ qua gương mặt hấn, ha ha cười nói:

“Thích, Liên Nhi thích nhất tướng công.”

Ánh lửa nóng rực một lần nữa bùng lên trong hắc đồng, hấn mừng như điên hôn lên phần môi dụ hoặc hấn đã lâu. Trời biết mấy ngày nay ôm thân thể mềm mại mảnh khảnh của nàng, lại phải làm quân tử thủ lễ, cũng vì giờ khắc để nàng chân chính trở thành vợ hấn này, hấn nhin có bao nhiêu thống khổ.

“Liên Nhi, hiện tại ta đã nhận định nàng, cho dù thực sự có một ngày kia, ta cũng tuyệt không thả nàng đi.”

Miệng lưỡi lửa nóng, hai tay dao động, khơi mào nhiệt tình tiềm tàng trong cơ thể nàng, cũng làm nàng bất an giây dựa.

“Nóng quá, tướng công.”

“Ngoan, Liên Nhi gốc của ta.”

Âm thanh dụ hoặc mê người, cẩn thận lướt qua xương quai xanh của nàng, bàn tay to không ở yên một chỗ, triệt để đến thăm mỗi một tắc trên người nàng, cũng đem hai người nhiệt độ kích tình liên tục tăng.

Hồng sa nội trưởng, dần dần truyền ra tiếng nam nhân gầm nhẹ, cùng với tiếng nữ nhân kiều my khinh ngâm thở dốc, cùng với hơi thở đậm đặc hoan ái, cứ liên tục tiếp diễn đến khi hừng đông hé lên, mới dần dần dừng. (Ặc, cả đêm ạ)

Ngoài cửa phòng, hai thân hình bé bỏng đang đứng, hai người cổ dè thấp âm lượng tinh tế nói chuyện với nhau.

“Tiểu Mai, đã giữa trưa, phu nhân còn chưa rời giường, muốn đi gọi nàng dậy hay không?” Xuân Hoa là người mới bị sai đến hầu hạ, mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, hỏi Tiểu Mai bên cạnh.

“Không được, trang chủ có nói rõ, không thể đi vào quấy rầy phu nhân, phải đợi chính nàng tỉnh ngủ.” Tiểu Mai cũng đã đợi cả một buổi sáng, rõ ràng có tính nhẫn nại, theo đó mà trả lời.

“A!”

Một tiếng thét chói tai, từ trong phòng truyền đến, hai người khấn trương cùng đẩy cửa phòng ra, xuyên qua phòng khách, chạy gấp vào trong phòng.

Vừa vào trong phòng, liền nhìn thấy thiên hạ ngồi ở trên giường, đem chăn gấm ôm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở nhăn lại.

“Phu nhân làm sao vậy?” Tiểu Mai cuống quýt tiến lên vội hỏi.

“Đúng vậy, phát sinh chuyện gì?” Xuân Hoa cũng đi theo tiến đến trước giường một mặt sốt ruột.

“Có..... Con cạp cắn ta, ta sắp chết.”

Bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ đã chã chực khóc, con mắt sáng hàm chứa hơi nước đáng thương hề hề nhìn hai người.

“Phu nhân người bị cắn ở nơi nào?”

Tiểu Mai bị bộ dáng của nàng làm sợ hãi, hai tay kéo chăn ra kiểm tra.

“Ở ngay trong này.”

Thủy Liên chủ động vươn đôi tay dài, cánh tay trước kia trắng muốt như tuyết, hiện thời nơi nơi đều là một khối ứ tử. Liền ngay cả xương quai xanh lộ ra cũng giống như vậy, không khó tưởng tượng bỏ chăn gấm ra những nơi khác có bao nhiêu thảm.

Thật là ủy khuất cho nàng, hai vị nha hoàn sắc mặt lửa đỏ, liếc mắt nhìn nhau, xấu hổ cười.

Các nàng từ phụ nhân lớn tuổi kia, biết một ít chuyện có liên quan đến khuê phòng, xem ra đêm qua trang chủ đem phu nhân yêu đến thập phần triệt để.

“Phu nhân người sẽ không chết, kia không phải con cạp cắn, là.....” Tiểu Mai cố chọn chữ, không biết nên như thế nào làm cho phu nhân hiểu được.

Ngay tại lúc hai vị nha hoàn hoàn không biết nên mở miệng như thế nào, phía sau truyền đến thanh âm trầm thấp không vui hỏi:

“Các hai người người đây là đang làm gì?”

Thượng Quan Ngân phương bước vào Vô Trần hiên, chỉ thấy cửa phòng mở rộng, khi hần nhú mào đi vào trong phòng, lại nhìn thấy hai vị nha hoàn đang lí ra nên hầu Liên Nhi rửa mặt chải đầu, nhưng lại đứng ở trước giường một mặt buồn rầu nhìn lẫn nhau.

“Tướng công.” Thủy Liên vừa thấy hần, ủy khuất lên tiếng khóc lên.

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuần tú khê biến, ba bước cùng hai bước ngồi trên giường, đem nàng ôm nhẹ, ôn nhu dỗ dành:

“Ng oan, Liên Nhi vì sao khóc?”

“Liên Nhi sắp chết, có con cọp cắn ta.”

Nàng một mặt nức nở, một mặt chỉ vào ứ tử trên người, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn khóc làm người ta rất đau lòng.

Thượng Quan Ngân thấy thế, cũng nhẹ nhàng thở ra, thương tiếc nhẹ lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hướng hai vị nha hoàn đang ngây ngốc đứng nhìn kia phân phó nói:

“Đi chuẩn bị một ít Khả tùng hoãn gân cốt, nước được thảo tiêu trừ cơ bắp đau nhức, sau đó tìm người chuyển đến trong phòng ta.”

“Vâng.”

Hai vị nha hoàn đồng thanh trả lời, nhanh chóng lui ra, khi rời đi tiện tay đem cửa phòng mở rộng đóng lại.

“Liên Nhi, đừng khóc, kia không phải con cọp cắn, không tin nàng xem.”

Ở trên cánh tay nàng tìm được một chỗ trắng nõn hoàn hảo, môi mỏng ở trên đó hút một lát, lập tức trở thành một khối ứ tử, Thủy Liên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

“Nguyên lai tướng công chính là con cọp.” Thủy Liên hoang mang nhìn hấn, ngây ngốc nói.

Tiếng cười sung sướng dật ra khỏi môi mỏng, cánh tay sắt thương tiếc ôm chặt thiên hạ ngọc xinh đẹp trong lòng, trên khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ mặt thỏa mãn.

Cốc cốc!

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa, Thượng Quan Ngân vội vàng đem sa trường cột trên trụ giường buông xuống, che lấp cả hai người, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội nhìn trộm bộ dáng mê người của nàng.

“Tiến vào.”

Tôi tớ ngoài cửa sau khi được cho phép liền tiến vào, cửa phòng “Y nha” một tiếng bị đẩy ra, hai gã tôi tớ khổng lồ hữu lực nâng một cái mộc thùng to lớn đi vào trong phòng, trong chớp mắt đem mộc thùng nâng đi vào sau phòng, liền tức khắc lui ra, không quên đem cửa phòng đóng lại.

Thượng Quan Ngân thoải mái ôm thiên hạ trên người quần chăn gấm, đi đến đại mộc thùng đang tỏa hơi nóng, Thủy Liên nhu thuận để mặc hấn ôm, để cho hấn cẩn thận đem nàng để vào trong mộc thùng. Lập tức thấy hấn động tác nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người hấn, sau đó tiến vào trong mộc thùng nổi phập phênh được thảo, cánh tay sắt duỗi ra, đem nàng ôm nhập vào trong lòng, cùng nhau ngâm ở trong nước được.

“Rất kỳ quái nha!”

Thủy Liên kinh ngạc xem thân thể hai người, tò mò vươn ngón tay ra sờ nhẹ ngực rắn chắc của hấn, rồi nhìn thân thể của chính mình, một mặt hoang mang nhìn qua nhìn lại.

“Liên Nhi.” Hấn thô âm gầm nhẹ.

Thượng Quan Ngân kịp thời bắt được tay nhỏ bé bướng bỉnh của nàng, hắc đồng lóe lửa nóng, hấn phải cực lực khống chế chính mình, mới có thể không vì thân thể mềm mại mê người trước mắt nổi lên phản ứng. Nhưng nàng nếu sờ nữa, hấn cũng không dám cam đoan chính mình tự chủ được.

Đêm qua hấn rất vong tình, nhất thời không khống chế được, mới có thể làm cho trên người nàng che kín ứ tử, nhưng nàng thật sự ngu dốt lại đơn thuần, tuyệt không hiểu được mị lực của bản thân.

Hai tay không chứa tà niệm mát xa huyết đạo sau gáy nàng, lực đạo vừa phải, làm nàng thoải mái mà nhắm mắt lại, cũng đã quên thăm dò thân thể hai người bất đồng, trán tiến sát cổ hấn, dần dần an tĩnh lâm vào giấc ngủ say.

Thẳng đến khi nước ấm biến lạnh, Thượng Quan Ngân lúc này mới đem nàng ôm lấy, từ một bên ngăn tử lấy ra bố khăn, thay nàng chà lau thân thể hạo. Bấy giờ mới để cho nàng nằm lại trên giường, cũng thay nàng đắp chăn gấm lên.

Một lần nữa đem quần áo mặc hảo, hẩn thật sâu nhìn chăm chú thiên hạ trên giường hồi lâu, mới lưu luyến rời đi.

“Sự tình điều tra như thế nào?”

Trong thư phòng, Thượng Quan Ngân ngồi ở trên chiếc ghế tử đàn, lật xem quyển sách y quán các vừa đưa đến. Cách án thư, hẩn hỏi tùy thân hộ vệ Lí Nghĩa.

“Hồi trang chủ, Thủy lão gia đã an táng, hung thủ cho tới nay chưa tìm được, mà Thủy Hà cô nương cũng như trước không có tin tức.” Lí Nghĩa đưa tin tức hẩn điều tra được hồi báo.

Hẩn phụng mệnh tùy cơ chú ý động tĩnh Thủy phủ, cùng tìm Thủy Hà cô nương. Nhưng đã qua nửa tháng, như cũ không có tin tức gì, chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều.

Thượng Quan Ngân trầm ngâm một lát, trên tay động tác lật xem ngừng lại, sau một lúc lâu, lại tiếp tục xem trường sách trong tay, lãnh đạm nói:

“Trong Thủy phủ, có ai đặc biệt tiến vào hay không? Còn có, chú ý Nhị nương của Liên Nhi, Thủy lão gia vừa mới chết, phản ứng của nàng như thế nào, những cái này đều phải điều tra cẩn thận.”

“Trang chủ là hoài nghi.....”

Lí Nghĩa kinh ngạc ngược mắt, hẩn nhưng lại không lo lắng đến điều này, vẫn là trang chủ cẩn thận.

“Lời đồn đại không chắc đã là thật, huống chi người không thấy là chuyện này có điểm đáng ngờ trùng trùng sao? Bất luận Thủy lão gia thật sự là đạo tặc giết chết hay không, nhưng là Liên Nhi lý kỳ bị thương, Thủy Hà mất tích, đều phát sinh cùng một buổi tối, chuyện này liên tuyệt đối không đơn thuần.”

Nếu hẩn đoán không sai, Nhị nương của Liên Nhi là nghi phạm lớn nhất. Nhưng quả thật không có chứng cứ, hết thảy đều chỉ là đoán.

“Đúng.” Lí Nghĩa trả lời, rồi đột nhiên nhớ tới chuyện suýt nữa quên mất, ngay sau đó nói tiếp: “Trang chủ, khi ta ở Nam Quách trấn, gặp một người.”

“Ai?”

“Lục Vô.”

“Cái tửu quỷ kia hẩn hiện tại ở đâu?” Mây rậm giương lên, môi mỏng khẽ nhếch, chợt nghe tới người tựa hồ làm hẩn tâm tình không tốt.

“Hẩn nói.....” Khó xử, Lí Nghĩa lộ vẻ mặt do dự, lo lắng nên đáp lời đúng tình hình thực tế hay không.

“Hẩn nói cái gì?”

Xem bộ dáng của hẩn, Thượng Quan Ngân đã có chuẩn bị tâm lý, cái tửu quỷ kia tuyệt sẽ không nói ra cái lời hay gì.

“Hẩn nói bởi vì hẩn lỡ mất hôn lễ của trang chủ, cho nên không thấy được cái ngốc tân nương không giống người thường kia, hiện tại không chờ kịp muốn đi bãi kiến phong thái của phu nhân.”

Lí Nghĩa một hơi nói xong, không dám ngẩng đầu nhìn mặt chủ tử. Toàn trang cao thấp ai cũng biết đến trang chủ có bao nhiêu thương phu nhân, lại càng không cho phép bất luận kẻ nào đối phu nhân bất kính, có thể nghĩ, như thế này sắp có một hồi trò hay để xem.

“Tốt lắm, lâu như vậy không gặp, hẩn vẫn như cũ có bản lĩnh làm người ta muốn thổ huyết.”

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuần tú giờ lên một chút cười, nhưng ý cười kia chưa đạt tới đáy mắt, thân hình cao lớn rời khỏi bàn, đi ra ngoài thư phòng.

Lí Nghĩa vội vàng theo đi theo sau. Hẩn sớm đoán được phản ứng của trang chủ, cho nên trước khi tiến vào bẩm báo, đã đi trước báo cho tiểu thư cùng đi xem trận trò hay này, để tránh sau này bị tiểu thư trách cứ hẩn không biết suy nghĩ.

Hơi lạnh từ gió nhẹ thổi, ngay lúc giữa trưa, mang đến một chút cảm giác mát, cũng đem tiếng cười vui ở Vô Trần hiên ầm ầm phát ra.

Trong Vô Trần hiên, sau chủ phòng có chỗ ao nhỏ, nước ao thập phần trong suốt, bốn phía đều có đại thạch vờn quanh. Có thể cung nhân hí thủy, hoặc là khi phiên lòng ngồi ở nơi này nhìn xa phía chân trời, thật ra có thể làm cho người ta tạm thời quên mất ưu phiền. Nơi này vốn là nơi để suy xét sự tình mà Thượng Quan Ngân yêu thích, nhưng từ sau khi Thủy Liên đến, ngược lại trở thành chỗ nghịch nước nàng yêu thích nhất.

Lúc này, Thủy Liên ngồi ở trên đại thạch, một đôi chân tuyết trắng ngâm ở trong ao, thỉnh thoảng đá lên đá xuống, bắn tung tóe không ít bọt nước, tiếng cười thanh thúy của nàng quanh quẩn ở toàn bộ Vô Trần hiên.

“Phu nhân cần thận một chút, đừng để ngã xuống ao.”

Tiểu Mai đem điểm tâm bày biện ở trên bàn đá, còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn, chỉ sợ nàng đùa cao hứng quá lại ngã xuống.

“Yên tâm, ta sẽ nhìn phu nhân.”

Xuân Hoa ngồi ở bên cạnh Thủy Liên, hai mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của nàng. Giống như cái lao đầu, so với Tiểu Mai còn khẩn trương hơn.

“Oa! Hảo hảo chơi nha! Tiểu Mai, Xuân Hoa, nhanh chút, chúng ta cùng nhau đến nghịch nước.”

Thủy Liên vui vẻ hoan hô, đem bọt nước càng đá càng cao, bạch sam màu trắng non tinh xảo trên người cũng bị bắn tung tóe ẩm ướt nhiều chỗ, Xuân Hoa nhìn ngó bên cạnh khẩn trương không thôi, vội la lên:

“Phu nhân đừng đem nước đá cao quá, xiêm y người đã ẩm ướt rồi.”

Không để ý tới tiếng kêu của Xuân Hoa, Thủy Liên ngược lại cười đến càng thoải mái, còn bưng bình đem nước đá đến trên người nàng, rước lấy tiếng thét chói tai của Xuân Hoa, mà người gây ra họa vui sướng tiếng cười thủy chung đều không có ngừng lại.

Tiểu Mai vội vàng bố trí điểm tâm, bộ hình dạng Xuân Hoa, ngẫm may mắn chính mình tránh được một kiếp.

Chỗ rẽ, một thân hình to lớn, ánh mắt nhìn thẳng trên người thiên hạ đang nghịch nước, một tiếng thở dài, nhẹ đến không thể nghe thấy.

“Đáng tiếc nha! Đáng tiếc, một cái tuyệt sắc giai nhân nhưng lại biến thành cái gốc tử.”

“Người tửu quỷ này khi nào trở nên không dám gặp người như vậy, tránh ở nơi này nhìn lên?”

Thân hình cao lớn khi hần thở dài, xuất hiện tại bên cạnh hần, hắc đồng nhìn chăm chú trên người thiên hạ phía trước chơi đến quên trời đất, toát ra một chút thương tiếc.

“Sai, ta không phải nhìn lên, mà là không muốn quấy rầy đến các nàng.”

Nguyên lai người này chính là Lục Vĩ, cũng là hảo hữu Thượng Quan Ngân tương giao nhiều năm, làm người lang thang không kèm chế được, quý rượu như mạng.

Thượng Quan Ngân hừ lạnh, lười cùng hần so đo, ánh mắt không dời trên người thiên hạ phía trước, thấp hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì khiến cho ngươi đến chậm? Bạn tốt rượu tốt đồ ăn chiêu đãi, nhưng ngươi lại không có tới.”

“Đúng vậy! Là đã xảy ra một chút việc, không thể không xử lý trước?”

Lục Vĩ cũng giống hần, hai mắt nhìn thẳng người đang nghịch nước phía trước, đáy mắt suy nghĩ sâu xa.

“Chuyện gì?”

Nghe ra trong lời nói hắn có khác thường, hắc đồng lúc này mới chú ý tới, Lục Vô từ lúc này đến giờ luôn luôn nhìn Thủy Liên, mà điều này làm hắn không vui.

“Biểu muội ta mất tích.” Trong lời nói có ưu sầu.

“Cần hỗ trợ sao?”

“Không cần, đã tìm được rồi.” Lúc này trong lời nói có chút thở dài bất đắc dĩ.

“Đem lời nói cho rõ ràng.”

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuần tú hơi trầm xuống, chú ý tới hắn từ đầu tới cuối, ánh mắt đều chỉ lưu lại ở trên người Thủy Liên, hơn nữa theo như lời hắn mà nói, nên sẽ không.....

“Nói đúng ra, ta mới chỉ tìm được một người, còn có một người khác mất tích.”

Lục Vô khi nói lời này, ánh mắt cuối cùng dời đi, nhìn thẳng bạn tốt nói:

“Thượng Quan, tân hôn thê tử của ngươi, chính là biểu muội mất tích của ta.”

4. Chương 4

Lục Vô nguyên bản là tới tham gia hôn lễ của biểu muội Thủy Liên, không nghĩ tới tới khi đến Nam Quách trấn, mới biết được Thủy phủ xảy ra chuyện. Hắn ở Nam Quách trấn đợi hơn nửa tháng, nhìn hai nhà Thủy phủ cùng Chu phủ, mỗi ngày đều phái ra nhân mã tìm người, lại đều vô vọng trở về.

Đang chuẩn bị rời khỏi Nam Quách trấn tìm chung quanh, lại tại đây gặp gỡ Lí Nghĩa, nghĩ rằng đến Minh Nguyệt sơn trang chúc mừng trước, có lẽ còn có thể mượn người hỗ trợ. Nhưng ngoài dự đoán của hắn, tân hôn thê tử của bạn tốt, đúng là biểu muội mất tích của hắn, chính là cái tân nương ngồi trên giang hồ đàm luận kia.

Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Biểu muội hắn hảo hảo một cái thanh tú xuất trần, ôn nhu e lệ, nhưng lại biến thành một cái ngốc tử, điều này đối với hắn mà nói giống như là đả kích.

“Oa! Xem sự tình thế này càng lúc càng thú vị, không thể tưởng được đi một vòng nhưng lại biến thành thông gia.”

Cùng với tiếng cười thanh thúy truyền đến, xuất hiện một thân ảnh thướt tha, phía sau vẫn như cũ một thon dài thân hình đi theo sau.

“Dung Dung, muội cũng tới rồi!”

Lục Vô sang sảng cười, triển khai hai tay nhiệt liệt hoan nghênh, chờ nàng ngã vào lòng.

Thượng Quan Dung mị nhãn nhẹ liếc, vỗ bàn tay mềm, giống đuổi ruồi bọ hất ra hai tay của hắn, tươi cười nói:

“Nghe được huynh tửu quỹ này đến đây, muội làm sao có thể không đến? Huynh yên tâm, muội đã phân phó xuống, đem cửa hầm phong tỏa hết, cam đoan không cho huynh uống được một giọt rượu.”

Nghe vậy, Lục Vô phát ra tiếng kêu ai ngâm thâm thiết, gấp đến độ đảo quanh xung quanh nàng, nịnh nọt cầu xin nói:

“Hảo Dung Dung của ta, Lục đại ca biết muội thiện lương đáng yêu nhất, cũng đừng làm khó ta nữa.”

Thượng Quan Dung trả hắn một cái cười lạnh, hai tay ôm ngực, ngoài cười nhưng trong không cười nói nhỏ:

“Sẽ không biết lần trước là ai, nói muội là độc nhất phụ nhân tâm, những lời này muội nhưng là nhớ đến bây giờ, muốn quên đều không quên được.”

“Là người nào không muốn sống, nhưng lại nói Dung Dung của chúng ta như vậy! Đường Ưng mau nói cho ta biết là ai, ta đi bắt hắn làm thịt.”

Lục Võ kích động hô, thật vất vả tìm được biểu muội, hẳn tất nhiên là sẽ ở trong sơn trang lưu lại vài ngày, nếu là không có rượu ngon, kia bảo hẳn ngày thế nào sống qua ngày nha.

Đường Ưng bị chỉ tên, khóe môi kéo kéo, căn bản sẽ mặc kệ hai người bọn họ. Hai mắt lại chú ý tới, từ hai người này bắt đầu đầu vô mồm, Thượng Quan Ngân tự động cách xa hai người một chút, hắc đồng ôn nhu chăm chú nhìn bóng lưng thiên hạ phía trước.

Rất khó tưởng tượng một nam nhân nghiêm khắc như vậy, nhưng lại xuất hiện loại ánh mắt thương tiếc này, đây là phản ứng mà khi yêu một người sẽ có sao?

Con người đen theo bản năng liếc hướng trên người thiên hạ mình điểm chói mắt bên cạnh, thanh âm hừ lạnh.

Rồi đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng bùm rơi xuống nước, ngay sau đó tiếng thét chói tai vang lên! Một thân hình cao lớn trong chớp mắt đi đến bên bờ ao, cánh tay dài chụp tới đem thiên hạ biến thành ưt sũng ôm lấy.

“Liên Nhi, có sao không?”

Thượng Quan Ngân khấn trương hỏi người trong lòng, cũng may cái ao thủy chỉ tới đầu vai nàng, cũng không nguy hiểm đến sinh mệnh nàng, nhiều lắm chỉ là kinh hách mà thôi.

“Tướng công!” Thủy Liên đột nhiên nhìn thấy hắn, vui vẻ ôm lấy cổ hắn, một chút cũng có bộ dáng không bị dọa sợ.

Thấy thế, Thượng Quan Ngân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, xem ra ngốc thê tử của hắn, tuyệt không sợ nước.

“Liên Nhi có khỏe không?”

“Đại tẩu.”

Thượng Quan Dung cùng Lục Võ nghe được tiếng rơi xuống nước, cũng nhanh chóng chạy tới, nhưng vẫn không đủ nhanh, bị Thượng Quan Ngân giành trước một bước.

“Ta mang Liên Nhi đi thay xiêm y trước. Lục Võ, tối nay ta sẽ gọi người chuẩn bị rượu và thức ăn, chúng ta mới hảo hảo nói chuyện.”

Nói xong, liền ôm người trong lòng, biến mất ở trước mắt mọi người. Hai gã nha hoàn vội vàng theo sau hỗ trợ.

“Thật tốt quá, ta có rượu uống!”

Lục Võ thật đặc ý điều này, có trang chủ tự mình mở miệng, hẳn sẽ không cần lo lắng không có rượu.

“Đừng cao hứng quá sớm, trừ bỏ lần này ra, huynh đừng mơ tưởng lại uống đến một giọt rượu.”

Thượng Quan Dung tới gần tươi cười thập phần mê người, nhưng mắt phượng lại cảnh cáo đến thật sự dọa người, ai bảo tửu quỷ này lần trước dám chửi nàng, nếu không chinh hắn, thực khó cam tâm.

Sau khi nói hết, nàng liền thân hình tao nhã cáo lui, Đường Ưng đi theo phía sau nàng quay đầu cho hắn một cái ánh mắt đồng tình, ai bảo hắn không biết sống chết chọc tới một cái nữ nhân thích ghi hận như vậy.

Lục Võ cười khổ nhìn bóng lưng của nàng, thật sự là chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi.

Màn đêm buông xuống, nhiều điểm sao sáng lấp lánh.

Sau chủ phòng Vô Trần hiên, trên bàn đá bố trí phong phú rượu và thức ăn, hai vị bạn tốt ngồi đối diện, nâng cốc chúc mừng.

“Thượng Quan, những chuyện xảy ra vừa rồi, ta đều đã nghe nói, tại đây ta phải cảm tạ người đã cứu biểu muội ta.”

Lục Võ uống ngụm nữ nhi hồng tốt nhất, ý còn chưa hết, rõ ràng cầm lấy chén đàn, hào khí uống ngụm lớn.

“Người không nên hướng ta nói tã, ta đây là vì bản thân mình.”

Thượng Quan Ngân thưởng thức bắt tay vào làm trung chén rượu, hắc đồng vi liêm. Hắc hướng đến không phải cái thiện tâm nhân sĩ, nếu không có hắc muốn nằng, hắc tuyệt sẽ không thang này hồn thủy.

“Nói rất hay, ta nên may mắn Liên Nhi có thể được người coi trọng, bằng không ta thật không biết muốn tới chỗ nào tìm nằng, nói không chừng khi tìm được nằng, nằng đã thành một khối tử thi.”

Lục Võ minh khen ngợi lại ám chỉ giấu cợt, hắc biết rõ tính tình bạn tốt, sẵn giọng nghiêm khắc của hắc xác thực không phải thích chõ mũi vào chuyện người khác. Nếu hắc không có đối biểu muội động tình, cho dù cứu nằng, cũng tuyệt sẽ không hảo hảo chăm sóc nằng, hướng chi biểu muội hiện thời lại thành một cái gốc tử.

“Người đối tình huống Thủy phủ có bao nhiêu hiểu biết?”

Không để ý tới hắc trong lời nói trào phúng, thâm nghĩ sớm ngày truy được hung thủ làm thương tổn Liên Nhi.

“Không nhiều lắm, lần gần đây nhất nhìn thấy tỷ muội Liên Nhi không sai biệt lắm là nửa năm trước. Ta chỉ biết Nhị nương cha Liên Nhi cưới này, đối với tỷ muội các nằng cũng không khi dễ gì, ngược lại thập phần yêu thương các nằng.” Lục Võ suy tư một lát, đưa trên tay tạm dừng một lát, bây giờ mới nói ra những gì hắc biết.

“Có khả năng hay không, Thủy lão gia là nằng sát hại, mà hết thủy cũng đều cùng nằng có liên quan?”

“Này ta cũng không dám kết luận. Ta ở Nam Quách trấn đợi hơn nửa tháng, cũng từng vụng trộm quan sát tình huống Thủy phủ, Nhị nương Liên Nhi hàng ngày bị thương, mỗi ngày đều phái người tìm kiếm tỷ muội các nằng, xem ra tựa hồ không có chỗ nào đặc biệt.”

Điểm ấy hắc ban đầu cũng sớm hoài nghi qua, mới có thể ở tại đó chờ mấy ngày. Nhưng sau khi kiểm chứng lại không có gì khác, làm cho hắc không thể không phủ định ngờ vực ban đầu của hắc.

“Xem ra chân tướng có lẽ chỉ có Liên Nhi tỷ muội các nằng biết.”

Thượng Quan Ngân hắc đồng thâm trầm, mày rậm vằn xoắn, nhớ tới thê tử hiện thời biến thành gốc tử, có thể nhanh thực sự tra ra chân tướng manh mối sao?

“Nói đến đây, ta sẽ không ngại nói ra tò mò của ta, người biết rõ Liên Nhi đã có vị hôn phu, vì sao không đem nằng đưa đi Chu phủ hoặc là đuổi về Thủy phủ đi, ngược lại đem nằng chiếm làm sở hữu? Cho dù người lại thích nằng thế nào, chẳng lẽ người không sợ một ngày kia, vạn nhất nằng phục hồi như cũ, người bảo nằng đối mặt như thế nào?”

Lục Võ giờ phút này tâm tình thập phần phức tạp. Nếu nói đến phương diện hắc là biểu ca của người ta, khi nhìn thấy biểu muội của mình bị người mạnh mẽ cưới đi, hắc là phải thay nằng xả giận mới đúng. Nhưng về tư, đối phương lại là bạn tri kỷ của hắc, đem biểu muội giao cho Thượng Quan Ngân, hắc ngược lại yên tâm, cũng vui vẻ tác thành.

“Chuyện này không liên quan đến người, hiện tại Liên Nhi đã là thê tử thực sự của ta, đây là chuyện thật không thể thay đổi.”

Trong thanh âm trầm thấp ẩn hàm cảnh cáo, cho dù thực sự có ngày ấy, hắc cũng muốn lưu lại nằng, cũng không buông tay.

Đúng vậy! Tạo thành chuyện thật trước, hắc chiêu tiên hạ thủ vi cường này thật là lợi hại! Xem ra Thượng Quan Ngân là thật tâm yêu Liên Nhi, không để ý nằng hay không cứ như vậy si ngốc cả đời, cho dù thực sự có ngày ấy, tin tưởng Liên Nhi cũng sẽ bị cảm động.

“Người lần này dự tính ở lại bao lâu?” Thượng Quan Ngân hớp ngụm rượu, nhàn nhạt hỏi.

“Ta dự tính ở vài ngày, xác định người đối gốc biểu muội này của ta là thật tâm, sẽ không khi dễ nằng, ta mới có thể yên tâm mà đi.”

Lục Võ cười ha ha nói, một bộ dáng lưu manh, đáng tiếc đối phương không chút nào thưởng thức hài hước của hắn.

Thượng Quan Ngân hồi hắn một cái hừ lạnh, hắc đồng lãnh trào nhưng là so với ngôn ngữ còn đả thương người hơn.

Lục Võ như là sớm thành thói quen phản ứng của hắn, không chịu ảnh hưởng chút nào, như trước ăn uống hăng say, một mặt phân thần đứng đắn nói:

“Liên Nhi có người chiếu cố, ta thực yên tâm. Nhưng Hà Nhi ta sợ nàng là lạnh ít dữ nhiều, chỉ hy vọng nàng cũng có thể có hảo vận như Liên Nhi, có quý nhân tương trợ.”

“Minh Nguyệt sơn trang đối việc này tuyệt sẽ không khoanh tay đứng nhìn, ta sẽ lại tăng số người nhân thủ hỗ trợ tìm.”

“Vậy tại đây cảm tạ trước.” Lục Võ cảm kích nói.

“Ta nói rồi không nên cảm ơn ta, chuyện của Liên Nhi chính là chuyện của ta..... Ai?”

Tiếng bước chân rất nhỏ, làm Thượng Quan Ngân không vui quát khê, quay đầu vừa thấy chỗ rẽ một thân hình tinh tế đứng đó, giờ phút này một đôi mắt sáng tròn to sợ hãi nhìn hai người.

“Liên Nhi.”

Thượng Quan Ngân thân hình cao lớn chợt lóe, trong chớp mắt đi đến trước mặt nàng, chú ý tới nàng chỉ mặc kiện quần áo đơn bạc, một đôi tất màu trắng bọc lên chân đạp ở trên đất lạnh như băng, hắc đồng xẹt qua một chút tức giận, hai vị nha hoàn chết tiệt kia là thế nào chiếu cố nàng!

“Tướng công không ở đây, Liên Nhi không ngủ được, Tiểu Mai cùng Xuân Hoa nói không thể đến âm ỹ chàng, muốn ta trước ngủ, nhưng là..... Liên Nhi có phải hay không thực không ngoan?”

Chớp đôi mắt đáng thương hê hê nhìn hắn, chú ý tới khuôn mặt tuấn tú hắn cứng ngắc, hắc đồng lóng lánh lửa giận, hai vai mảnh khảnh co rúm lại.

Xong rồi, tướng công có phải hay không đang tức giận nàng không có ngoan ngoãn ngủ.....

“Không, Liên Nhi thực ngoan, chúng ta trở về phòng ngủ.”

Ôm thân hình đã lạnh của nàng, khác hẳn hắc đồng lạnh như băng của hắn, tiếng nói trầm thấp thấp phần ôn nhu, thương tiếc ở trên trán trơn bóng của nàng nhẹ hạ xuống cái hôn, đem nàng ôm lấy quay về chỗ ngồi.

“Ta mang Liên Nhi trở về phòng, ngươi cứ tự nhiên.”

Hướng người phía sau bỏ lại một câu, liền đầu cũng không quay lại chạy đi.

Lục Võ xem được kịch vui, hết thấy những gì hắn thấy, vẫn có chút không thể tin được vị nam nhân mới vừa rồi ôn nhu che chở kia, là hảo hữu hắn tương giao nhiều năm.

Xem ra hắn quyết định ở lại là đúng, tin tưởng có thể xem được không ít trò hay!

Một đôi mắt sáng trong suốt trộm dò xét gương mặt đối diện đang đối nàng cười đến thập phần thân mật, hàm răng khê cắn môi dưới.

Người này hẳn là người tốt đi? Ánh mắt hắn nhìn nàng cũng không làm nàng cảm thấy sợ hãi, nhưng là hắn vì sao luôn luôn muốn đối nàng cười vậy?

Lục Võ một mạch cười vọng mặt vàng liên*. Đem phản ứng của nàng thu hết vào đáy mắt, trên mặt lộ ra nụ cười tự nhận mê người nhất (Anh này tự kỉ gùm. Hơn cả Dạ nhi ta!), từ từ chậm chậm nói nhỏ:

“Liên Nhi muội không nhớ rõ ta cũng không sao, nhưng là từ giờ trở đi muội phải nhớ, ta là biểu ca của muội nha.”

*Vọng mặt vàng liên: Cười đến ngọt ngào như hoa sen vàng.

“Biểu ca?”

Thủy Liên nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó lại gục đầu xuống nhìn đầy bàn đồ ăn. Nàng bụng đói, nhưng là tướng công còn chưa có đến, nàng không thể ăn trước.

“Đúng vậy, ta là biểu ca của muội.”

Lục Vô không chút nào nổi giận, tiếp tục nói hết. Hắn đã quyết định trong khoảng thời gian này ở lại trang, muốn cùng nàng một lần nữa bồi dưỡng cảm tình, đầu tiên muốn làm cho nàng nhận thức hắn.

“Đói đói.” Trợn to con mắt sáng chỉ có đồ ăn, căn bản không đưa lời nói của hắn vào tai.

Lục Vô vẻ mặt ngốc lăng, hoài nghi hắn vừa rồi có phải nghe lầm hay không. Ánh mắt dời về phía nàng, nhìn thấy nàng bộ dáng đói khát, nhất thời toàn thân giống tức giận, chán nản ngồi dài ra ghế.

“Phốc xích!” Phía sau truyền đến hai tiếng phì cười không kiềm được. Tiểu Mai cùng Xuân Hoa thấy hết thấy mọi chuyện, rốt cuộc không nhịn được cười ra tiếng, đồng thời đáy lòng còn có chút vui sướng khi người gặp họa. Nhớ ngày đó các nàng vì muốn cho phu nhân nhận thức mình, cũng mất không ít công phu, hiện thời nhìn Lục Vô bộ dáng cam chịu, xác thực cảm thấy có chút công bằng.

Lục Vô trừng mắt cảnh cáo hai nha hoàn, mặt mũi lại hài hòa, tuyệt không làm cho người ta chế giễu, trên mặt cương nghị lộ ra tươi cười lấy lòng:

“Liên Nhi nếu đã đói bụng, biểu ca có thể bồi muội ăn trước.”

“Không được, ta muốn chờ tướng công đến cùng nhau ăn.”

Thủy Liên thập phần cố chấp quyết miệng, hai tay vây quanh mặt bàn, như là sợ hắn đoạt đồ ăn. Hiện tại nàng không thích người trước mắt này rồi.

“Liên Nhi thực thích tướng công muội?”

Lục Vô trong lời nói có chút vị chua. Biểu muội từ nhỏ yêu thương nhưng lại trước mặt hắn, nói hộ một nam nhân khác, trong lòng thực sự có chút tư vị không vui.

Trả lời hắn là một đôi lúm đồng tiền xán lạn mỉm cười, rồi con mắt sáng đột nhiên trợn to. Cùng ngay sau đó thân thể mềm mại, sôi nổi hướng cửa phòng chạy tới.

“Tướng công!”

Thủy Liên vui vẻ ôm lấy Thượng Quan Ngân, trên mặt cười tú lệ tràn đầy vui sướng, lấy hành động chứng minh nàng có bao nhiêu thích hắn.

Thấy thế, Lục Vô đỏ mắt nhìn hai người ôm nhau. Đáy lòng tuy có chút bất bình, hành động này rõ ràng là phân biệt đãi ngộ, nhưng xem bộ dáng hai người đứng cùng một chỗ, thật đúng là nam tuấn nữ tiểu, như là một bức họa làm người ta kinh diễm.

“Người làm sao có thể ở đây?”

Thượng Quan Ngân ôm Thủy Liên ngồi xuống một cái ghế, tự nhiên động thủ thay nàng gấp thức ăn. Nhìn nàng thỏa mãn ăn, hắc đồng chuyển thành nhu tình, thuận miệng hỏi.

“Ta đến đây nhìn biểu muội ta không được sao?”

Lục Vô đứng lý hợp tình đáp lời, tuyệt không cảm thấy giờ phút này hắn tồn tại ở đây có chút chướng mắt, ý định chen vào giữa hai người.

“Đây là tấm phòng của ta.”

Trong lời nói trầm thấp, ám chỉ lệnh đuổi khách. Đáng tiếc có người chính là da mặt dày, càng đuổi càng không đi.

“Dù sao các người cũng không phải muốn đi ngủ, còn sợ người nhìn làm gì.”

Lục Vô ý định không đi, không khách khí cầm lấy rượu trên bàn, thẳng uống vài ngụm.

“Như thế này ta muốn mang Liên Nhi ra ngoài đi dạo.”

Thượng Quan Ngân ăn một miếng đồ ăn, ánh mắt rời khỏi thiên hạ giữ trong người. Hắn chú ý tới một chỗ ít chi tiết, nàng vẫn có bản tính như cũ. Giống như nàng giờ phút này dùng bữa, động tác thập phần thanh tú, không có một tia lỗ mãng, đây là chẳng lẽ đại biểu cho, một ngày nàng có thể phục hồi như cũ?

“Cái gì? Người muốn dẫn Liên Nhi xuất môn, người không sợ.....”

Lục Vô bầu rượu dừng ở giữa không trung, bị lời nói của hắn cấp kinh sợ cùng sửng sốt, chẳng lẽ hắn không sợ người khác chỉ trở? Phải biết rằng, trang chủ Minh Nguyệt sơn trang cưới một cô nương ngọc, đây chính là việc oanh động toàn bộ Cô Tô thành.

“Sợ cái gì? Chẳng lẽ người nghĩ rằng ta và người sẽ để cho Liên Nhi cả đời chỉ ở trong trang, không cho nàng xuất môn gặp người sao? Nếu là có người dám đối với Liên Nhi bất kính, hoan nghênh hắn ở trước mặt ta nói.” Môi mỏng gợi lên một chút cười tàn nhẫn, chỉ cần người nào chán sống, hắn không để ý tiền hắn một đoạn đường.

Lục Vô sửng sốt sau một lúc lâu, dừng cảm vui sướng cười ra tiếng, đáy mắt xẹt qua một chút khâm phục.

Khá lắm Thượng Quan Ngân, hắn ban đầu đã không e ngại ánh mắt thế tục cưới một ngọc thể, hiện tại lại dự tính để cho thế nhân biết được thể tử của hắn. Hành động như vậy, chỉ để nói rõ một điều...

Xem ra bạn tốt của hắn đã chìm đắm thật sâu rồi.

“Vậy các người đi hảo chơi là tốt rồi.”

Há mồm uống một ngụm rượu to, khoe miệng ý cười thủy chung không giảm.

Cuối mùa thu sau giữa trưa, mặt trời xinh đẹp sưởi nắng ấm dào dạt, không chút cảm giác thấy nóng. Gió từ từ nhẹ phẩy, một con thuyền hoa tinh xảo chậm rãi ở trên mặt hồ sóng nước mênh mang lướt đi.

“Tướng công hảo hảo chơi nha, chúng ta ở trên mặt nước nha!”

Thủy Liên đứng ở đầu thuyền hưng phấn mà tròn to đôi mắt sáng, thẳng hướng tới mặt nước nhìn xuống, mắt sẽ thấy được bóng của chính mình dưới đó.

“Cẩn thận một chút.”

Thượng Quan Ngân hắc đồng có chút thương tiếc, sau đó kịp thời ôm nàng, đem nàng vây quanh vào trong ngực, để tránh nàng hưng phấn quá độ mà ngã xuống.

“Liên Nhi thích ngồi thuyền sao?”

“Thích, Liên Nhi rất thích!”

Trên mặt tú lệ tràn đầy tươi cười, lúm đồng tiền kia làm cho hắn nhất thời thất thần. Từng đoàn pháo hoa xẹt qua hắc đồng, hai tay buộc chặt, đem thân thể mềm mại trong lòng ôm chặt vào, hàm dưới khẽ tựa vào đỉnh tóc nàng, trên khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ mặt ôn nhu.

Hai vị nha hoàn từ trong khoang thuyền đi ra, nhìn hai người bộ dáng vô cùng thân thiết, cúi đầu cười trộm. Phu nhân thật sự là hạnh phúc, ai nấy đều thấy được trang chủ thập phần sủng ái nàng.

“Trang chủ, đã chuẩn bị tốt điểm tâm cùng trà nóng, muốn cùng phu nhân tiến vào nghỉ ngơi một chút hay không?”

Tiểu Mai hiểu chuyện cầm kiện áo choàng, chỉ sợ đầu thuyền gió lớn, phu nhân thân mình yếu ớt dễ dàng cảm lạnh.

“Ta đến ngay đây.”

Thượng Quan Ngân tiếp nhận áo choàng, thay người trong lòng mặc đồ xong, đang chuẩn bị ôm nàng đi vào trong khoang thuyền.

“Tướng công người xem, có thuyền kia!”

Thủy Liên hưng phấn mà chỉ vào vài thước phía xa, con thuyền dần dần tới gần, mơ hồ có thể nghe được trên thuyền truyền đến tiếng tấu nhạc ca múa. Khi hai chiếc thuyền đến gần, lại thấy rõ đối phương trên thuyền là người nào.

“Hừ... Là Trần Côn phiêu nhân* kia! Trang chủ, bọn họ chính là ở Cô Tô thành chúng ta nổi danh ác bá, lần trước bọn họ còn không biết sống chết dám đùa giỡn tiểu thư, kết quả bị Đường hộ vệ đánh cho chết khiếp.”

*Phiêu nhân: Người không ra gì, chuyên cướp bóc, làm chuyện xấu.

Xuân Hoa khi nhìn thấy đối phương, toát ra một mặt khinh bỉ, nhìn trên thuyền bọn hắn còn có chứa vài vị cô nương Xuân Mãn lâu trợ hứng, lại cười nhạt.

Thượng Quan Ngân không quan tâm, ôm Thủy Liên một mặt tò mò nhìn xung quanh, dự tính quay đi đầu thuyền.

“A, kia không phải trang chủ Minh Nguyệt sơn trang sao? Mọi người mau tới nhìn một cái, đại sự oanh động toàn Cô Tô thành chúng ta! Trong lòng chính là thê tử của hắn, nghe nói đó là cái gốc tử đấy!”

Trần Côn ở hai chiếc thuyền dần dần đến gần, sau khi thấy rõ đối phương là ai, khoa trương hô bằng dẫn bạn cùng đến giúp vui.

Đám bạn xấu của hắn đang cấu kết với nhau nghe đến tiếng quát tháo của hắn, tất cả đều tiến đến đầu thuyền. Có mấy người sau khi nhìn thấy là Thượng Quan Ngân, thông minh vọt sang một bên, không dám đi theo giúp vui, số còn lại là không biết sống chết đứng đó chiêm biếm không ngừng.

“Ta không phải gốc tử, ta gọi là Liên Nhi.”

Thủy Liên mặc dù không hiểu bọn họ vì sao cười nhạo nàng, nhưng tiếng cười chói tai kia, làm nàng nhớ tới Lí Thu Tuyết cũng từng gọi qua nàng như vậy, khuôn mặt tú lệ nhỏ nhắn có điểm kinh hoàng, nhưng vẫn là cố chấp hướng bọn họ hô.

Trần Côn chiêm biếm không ngừng, nghe thấy tiếng quát tháo này, quay đầu nhìn kỹ, hai mắt kinh diễm mở to, rồi hô quát đồng bạn:

“Các người mau đến xem, không thể tưởng được gốc tử này chính là một đại mỹ nhân! Thì ra là thế, ta còn thắc mắc Thượng Quan trang chủ làm sao có thể nguyện ý cưới cái gốc tử đây.”

Ngay sau đó tiếng cười nhạo lớn hơn nữa, ngay trên Thúy Minh hồ phong cảnh tươi đẹp vang lên, hồn nhiên không biết bản thân tai vạ đến nơi.

“Ta không phải gốc tử, tướng công ta không phải.”

Thủy Liên mặt tràn đầy hoảng hốt cùng ủy khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào phía sau ngực rắn chắc, nhưng cũng cảm nhận được hai tay ôm nàng lực đạo tựa hồ chặt hơn vài phần, dường như là khắc chế cái gì đó.

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuấn tú không giận cười lại, tươi cười lại kia làm cho người ta cảm thấy lông tơ dựng thẳng. Chỉ thấy hắn ôn nhu trấn an người trong lòng, nhìn thấy hai vị nha hoàn cảnh giác lui ra phía sau vài bước. Lúc trước các nàng cũng từng gặp qua trang chủ cười như vậy, người nọ đắc tội trang chủ thì thế đến bây giờ còn tìm không thấy đâu.

“Lí Nghĩa, đem chiếc thuyền kia làm chìm xuống! Đừng làm chết người, nhưng tên này ta muốn hắn ít nhất ở trên giường nằm nửa năm.”

Tiếng nói trầm thấp thấp phần mềm nhẹ, nhưng hắc đồng lãnh tàn lại làm cho người ta không khỏi run lên, ôm người trong lòng vào trong khoang thuyền.

“Rõ, thuộc hạ tuyệt sẽ không làm trang chủ thất vọng.”

Lí Nghĩa luôn luôn canh giữ ở phía sau chủ tử, một mặt nóng lòng muốn ra tay, hai mắt lại vì hưng phấn mà tỏa sáng.

Ngay khi hai vị nha hoàn đi theo vào trong khoang thuyền, lập tức nghe được bên ngoài thuyền đến tiếng kinh hoảng cầu cứu, lại nghe thấy tiếng chập nước rất lớn, hai vị nha hoàn hưng tai nhạc họa cười ra tiếng.

“Liên Nhi ăn chút điểm tâm đi, có bánh đậu xanh nàng thích ăn nhất.”

Thượng Quan Ngân gấp khối bánh đậu xanh, đem đến bên môi nàng, nhưng nàng lại nhếch phần môi, khuôn mặt nhỏ nhắn thủy chung buồn xuống.

“Không ăn, Liên Nhi không phải gốc tử.”

Nàng ủy khuất nói nhỏ, làm Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuấn tú khẽ biến, có lẽ hẳn nên đánh chết những người bên ngoài đó mới đúng! Hai tay đau xót đem nàng nhẹ ôm vào lòng.

“Phân phó đi xuống, đem thuyền chạy cập bờ.”

“Vâng.”

Hai vị nha hoàn hưởng ứng, đáy lòng đều cảm thấy đáng tiếc, một chuyến du chơi hảo hảo, không nghĩ tới người khi cao hứng mà đến, lại mất hứng mà về, còn hại phu nhân bị sợ hãi.

5. Chương 5

Tự lần đó sau khi du lịch trở về, Thủy Liên liền trở nên rầu rĩ không vui, suốt ngày tránh ở trong Vô Trần hiên, lại không bước ra một bước.

Hai vị nha hoàn đau lòng nhìn người ngồi ở trên đại thạch chân trần đá nước, trên khuôn mặt tinh xảo không cười vui như ngày trước, có vẻ buồn bực không vui, thấy vậy các nàng lo lắng không thôi.

“Phu nhân, người có muốn chơi trò trốn miêu miêu không, chúng ta bồi phu nhân chơi?”

Tiểu Mai tận lực dùng ngữ điệu vui vẻ, cực kì lớn tiếng gọi, nhưng Thủy Liên vẫn như cũ rũ đầu xuống không hề phản ứng.

“Đúng vậy! Phu nhân, chúng ta cùng nhau đến chơi thôi.”

Xuân Hoa cũng gia nhập đội ngũ thuyết phục, hy vọng nàng có thể khôi phục vô ưu vô lự như ngày xưa.

Phu nhân mấy ngày nay bộ dáng phờ phạc ỉu xìu, không chỉ các nàng, liền ngay cả trang chủ cũng thập phần lo lắng.

“Không cần!”

Thủy Liên cúi đầu nói một câu, hai chân vô ý thức đá nước. Trong đầu nàng đơn thuần, vẫn như cũ quanh quẩn hình ảnh ngày ấy sắc mặt cười nhạo của mọi người.

Ngay khi hai vị nha hoàn lo lắng không biết nên như thế nào cho phải, một đạo tiếng cười vô cùng lãng hùng hậu truyền đến, ngay sau đó Lục Vô thân hình to lớn xuất hiện tại trên đại thạch bên cạnh Thủy Liên.

“Liên Nhi thế nào? Có cái gì không vui, mau nói cho biểu ca, biểu ca thay người xả giận.”

Lục Vô một mặt cười ha ha, còn khoa trương làm mặt quỷ, nhưng vẫn như cũ không thể khiến nàng cười.

“Liên Nhi không phải gốc tử.”

Tiếng nói tinh tế có phần ủy khuất, phần môi mím lại, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ mặt làm người ta không đành lòng.

“Đây là đương nhiên, Liên Nhi xinh đẹp đáng yêu như vậy, ai dám nói người là gốc tử, biểu ca phải đánh hẳn đau một chút!”

Lục Vô giờ khắc này, hoàn toàn có thể cảm nhận được phần giận của Thượng Quan Ngân. Lúc trước đối với việc hẳn phân phó y được quán trong thành không được vì Trần gia xem bệnh, còn cảm thấy tựa hồ là ác một chút.

Dù sao Thượng Quan Ngân đã lệnh cho Lí Nghĩa đem Trần Côn cấp đánh thừa sống thiếu chết, hiện thời lại hạ đạo mệnh lệnh này, Trần gia ở trong thành mới không được đại phu, chỉ có đi ra ngoại thành. Mà muốn đến được thành trấn gần nhất nhanh thì hai ngày, chậm thì năm ngày, đến lúc tìm được đại phu e rằng Trần Côn đã....

Tại trong Cô Tô thành này, người thông minh tuyệt sẽ không đắc tội Minh Nguyệt sơn trang. Nếu có lá gan lớn trêu chọc, tốt nhất tự cầu phúc cho bản thân vô bệnh không đau, chỉ vì y được quán trong thành này, tất cả đều là sản nghiệp của Minh Nguyệt sơn trang, mà y thuật cao siêu bậc nhất trong Minh Nguyệt sơn trang chính là đại tiểu thư Thượng Quan Dung.

“Ai! Ta đã nói người tửu quỷ này, trừ bỏ biết uống rượu ra, còn có thể làm cái gì.”

Một đạo tiếng nói mềm mại trào phúng, cùng với Thượng Quan Dung thân ảnh yếu điệu, xuất hiện tại phía sau hai người. Phía sau như trước là Đường Ưng một tác cũng không rời.

“Dung Dung người nói lời này không khỏi rất đả thương tâm của ta, nghĩ Lục đại ca ta bình thường đối người cũng không có gì phải phàn nàn, người thế nào nhẫn tâm nói như vậy ta đâu.”

Lục Vô cơ được dân được, đối nàng lộ ra điệu cười lấy lòng.

Không có biện pháp, ai bảo nha đầu kia không chỉ có năng lực, lại thật sự nhanh mồm nhanh miệng. Nói ra thật xấu hổ, trừ bỏ võ công ra, mỗi khi cùng nàng giao phong, thắng không quá một lần.

Thượng Quan Dung nét mặt mình điểm biểu lộ một chút lúm đồng tiền mê người, vòng tay ra sau, đi một bước hướng hẳn tiến sát, trên mặt tươi cười quá mức xán lạn đến mức làm người ta sợ hãi.

“Đâu có đâu có, mới vừa rồi ta từ hầm kia đến đây, phát giác thiếu một vò rượu thuốc, rượu thuốc kia là ta dùng trăm loại dược liệu, mất không ít công phu mới chế thành, đang chuẩn bị dùng để cho đại tẩu bổ thân. Không nghĩ tới lại bị người ta uống trộm mất, ta nghĩ hiện tại lập tức đi bẩm báo đại ca. Lục đại ca người nói xem, đại ca biết rượu thuốc dùng để đại tẩu bổ thân bị người ta đánh cắp uống hết, sẽ xử lý tên đạo tặc trộm rượu kia như thế nào?”

Đối mặt với Thượng Quan Dung tươi cười ngọt ngào, Lục Vô chỉ cảm thấy rung cả mình từ lòng bàn chân lan ra khắp người, trên mặt cười dần dần cứng ngắt.

“Ngại... Ta đột nhiên nghĩ đến, ta lưu lại đây đã lâu rồi, cũng nên nhích người đi tìm Thủy Hà biểu muội. Dung Dung liền phiên toái người nói cho Thượng Quan, ta đi trước một bước.”

Lục Vô nói vừa xong, thân hình như gió, nhanh như chớp, đảo mắt đã ở trước mắt mọi người biến mất.

Thượng Quan Dung tức giận trừng mắt nhìn thân hình đã vọt đi kia, phía sau Đường Ưng còn lại là hừ lạnh một tiếng, mà hai vị nha hoàn nhìn thấy một màn này, không nhịn được cười ra tiếng.

“Đại tẩu có muốn chơi con điều không?”

Thượng Quan Dung từ phía sau lấy ra một con điều, dụ hoặc lấy đến trước mặt Thủy Liên.

“Con điều?”

Thủy Liên tò mò tròn to con mắt sáng, nhìn không chuyển mắt xem gì đó trong tay nàng.

“Đại tẩu ta chơi cho người xem.”

Thượng Quan Dung thấy đã gọi lên được hứng thú của nàng, vội vàng trắc trắc hướng gió, thuận lợi đem con điều cấp phóng cao, ở bầu trời bay cao.

“Ta muốn chơi, ta muốn chơi!”

Thủy Liên hai mắt tỏa sáng, hưng phấn mà hoa chân múa tay vui sướng, chạy vòng quanh Thượng Quan Dung! Bộ dáng thoải mái kia có thể làm hai vị nha hoàn nhẹ nhàng thở ra, ngẫm bội phục vẫn là tiểu thư lợi hại.

Thượng Quan Ngân vừa bước vào Vô Trần hiên, nhìn thấy chính là bộ dáng vui vẻ của thê tử, hắc đồng có phần vui sướng, chuyên chú ở một bên nhìn nàng cười đến thoải mái mà hai gò má nhiễm đỏ ửng lên.

Giờ khắc này, hấn phát giác chính mình nguyện ý dùng hết thảy mọi thứ hấn có, để đổi lấy vui vẻ vô ưu của nàng, chỉ nguyện nàng giống như hiện tại vui cười đến thoải mái xán lạn.

Trần phủ

Từng trận tiếng khóc thét rên rỉ như giết heo truyền khắp toàn bộ bên trong phủ. Trên giường nằm một vị mặt mũi bị đánh bầm dập, hai tay hai chân gãy xương, chỉ có thể dựa vào cái miệng đang phát ra tiếng kêu đau, để chứng minh hấn người người còn sống.

Trần lão gia đã đau lòng lại phần giận ở trong phòng đi qua đi lại, nhìn ái tử duy nhất bị đánh thành bộ dáng thê thảm đến mức này, một ngụm tức giận thủy chung xoay quanh ở ngực, không nhịn được tức giận chất vấn:

“Người xác định là Minh Nguyệt sơn trang làm ?”

Trần Côn nằm ở trên giường, chịu đựng đau phát ra thanh âm đứt quãng, nếu không lắng nghe, thật đúng là nghe không rõ.

“Nhất..... Định..... Là.....”

Hấn còn nhớ rõ ngày ấy ở trên Thúy Minh hồ, sau khi cười nhạo ngốc thê của Thượng Quan Ngân xong, không bao lâu thuyền liền đắm, may mà có con thuyền khác phát hiện, thế mới cứu được bọn họ.

Khi hấn một thân ướt đẫm cập bờ, trên đường về nhà, lại bị một gã bịt mặt hung hăng đánh đau vô cùng. Lực đạo đánh xuống rất hiểm ác, làm cho hấn cho rằng chính mình sẽ bị đánh chết!

Hấn hiện tại tuy rằng là không chết được, những mà cũng chỉ còn lại có nửa cái mạng, chỉ có thể nằm ở trên giường rên rỉ.

Tuy rằng hấn từ đầu tới đuôi cũng chưa nhìn thấy bộ mặt thật của người bịt mặt, nhưng hấn đoán rằng người nọ nhất định là Thượng Quan Ngân phái tới. Bằng không sự tình như thế nào trùng hợp như vậy, liền ngay cả sự việc trầm thuyền kia, cũng nhất định là hấn gây nên.

“Đã nói với người nhiều lần rồi, gọi người chờ chốc tới người Minh Nguyệt sơn trang, nhưng người vẫn không vâng lời. Lần trước bị đánh một trận, lần này lại là chỉ còn lại có nửa cái mạng.”

Trần lão gia buồn bực thở dài, con là hấn sinh, hấn đương nhiên biết tính tình của hấn. Nhưng dù sao cũng là con trai độc nhất của mình, dù phạm vào đại lỗi, cũng luyến tiếc không trách móc nặng nề quá.

“Cha..... Đại phu..... Còn..... Muốn bao lâu..... Mới có thể đến?”

Trần Côn nói mỗi một chữ, sẽ động đến vết thương trên mặt, đau khiến hấn trợn mắt nhe răng.

“Nhanh thôi, y được quán trong thành tất cả đều là Minh Nguyệt sơn trang mở, bọn họ cũng không nguyện ý đến xem thương thế của người. Phải đến ngoại thành đi mời, nhanh nhất cũng phải đêm nay mới có thể đến.”

Trần lão gia nói đến việc này, liền nổi trận lôi đình!

Thượng Quan Ngân nói rõ muốn cùng Trần phủ đối nghịch, làm cho bọn họ phải đến ngoại thành mời đại phu, đến lúc này làm lớn chuyện chỉ sợ sẽ càng thêm kéo dài thương thế của con.

“Thượng Quan Ngân, số nợ này Trần phủ chúng ta liền nhớ kỹ, có cơ hội ta nhất định sẽ đem toàn bộ hoàn trả !” Trần lão gia đau lòng nhìn ái tử thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ đau, phần hận nói nhỏ.

“Ta có thể cho người một cơ hội, để xem người có dám hay không.”

Một đạo thanh âm cố ý đè nén mơ hồ, từ ngoài song cửa sổ vang lên, sau đó ngoài giấy dán cửa sổ chiếu rọi ra một thân ảnh.

“Là ai?”

Trần lão gia quát khẽ, âm thầm kinh hoảng lời nói mới vừa rồi bị nghe thấy, lại không biết người đến là bạn hay là địch.

“Người không cần quan tâm ta là ai, ta hỏi lại một lần, nếu ta cho các người cơ hội, các người có dám xuống tay hay không?”

Thanh âm mơ hồ khó phân biệt, nghe không ra là nam hay là nữ, rõ ràng, đối phương cũng không muốn cho người ta phát hiện thân phận của hắn.

Trần lão gia trầm ngâm một lát, âm thầm đánh giá tình hình trước mắt, bất cứ giá nào nói:

“Các hạ mời nói.”

“Ngày mai huynh muội Thượng Quan Ngân sẽ ra khỏi sơn trang một chuyến, các người có thể.....”

Sáng sớm, ánh rạng đông hiện ra, không khí mang theo vài phần lạnh lạnh.

Thượng Quan Ngân sớm mặc chỉnh tề, ngồi ở trên giường đánh giá thiên hạ đang mộng đẹp say sưa, bờ môi hiện một chút sủng nịch. Lo lắng một lát, quyết định không đánh thức nàng. Mấy ngày nay khó khăn lắm tâm tình của nàng mới chuyển tốt, lại khôi phục lúm đồng tiền vô ưu như ngày xưa, nhưng vẫn là không muốn ra khỏi trang, chỉ khẳng khẳng ở lại bên trong trang, hẳn biết khúc mắc của nàng vẫn chưa mở ra, có lẽ cũng cần phải có thêm thời gian.

Chăm chú nhìn nàng một hồi lâu, mới lưu luyến đứng dậy, dọn dồ hai vị nha hoàn, lúc này mới rời đi.

Ước chừng qua một canh giờ, Thủy Liên dần dần chuyển tỉnh, theo thói quen tìm người bên cạnh.

“Tướng công?”

Cơ hồ là nàng vừa lên tiếng, hai vị nha hoàn ngoài cửa phòng lập tức tiến vào trong phòng, bắt đầu hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

“Phu nhân, trang chủ cùng tiểu thư có việc đi ra ngoài, đại khái phải qua buổi trưa mới có thể trở về. Trang chủ có nói rõ, người dùng bữa trước, ngàn vạn đừng chờ ngài.”

Tiểu Mai một bên hầu hạ nàng mặc vào một bộ sam váy vàng nhạt, lại thay nàng chải vuốt mái tóc đen, vừa lòng nhìn bóng người soi trong gương đồng.

Phu nhân nhìn ra đã biết là người mềm mại khả ái, ta vừa thấy đã thương, cũng khó trách trang chủ sủng ái như vậy.

“Đúng vậy, phu nhân đừng lại chờ trang chủ mà không ăn cơm, đến lúc đó sẽ hại chúng ta bị mắng nha.”

Xuân Hoa biết phu nhân gốc ơi là gốc, nhưng chỉ cần biết cách nói cho nàng hiểu rõ, sẽ phát giác nàng kỳ thực gốc cũng thật sự đáng yêu, tiến tới thật tình thích nàng.

“Biết rồi.”

Thủy Liên nhu thuận gật đầu, trong nháy mắt còn một mặt cười hì hì cùng hai vị nha hoàn, hai vị nha hoàn nhìn xem buồn cười không thôi.

Sáng sớm đã xuất hiện tiếng cười của chủ tớ ba người.

Sau khi dùng bữa sáng xong, Thủy Liên bắt đầu chơi con điều mà gần đây nàng rất mê. Ở khoảng đất trống trước chủ phòng, tung dây điều lên, chơi rất vui vẻ.

“Bay, mau bay lên đi!”

Tiếng cười thanh thúy, thỉnh thoảng lại xen lẫn tiếng la của nàng, hai vị nha hoàn ở một bên nhìn xem buồn cười lắc đầu.

Bỗng dưng, từ trên không hạ xuống hai gã bịt mặt thân hắc y, trong chớp mắt, dùng một cái túi đem Thủy Liên đang chơi hăng say bắt bỏ vào, thế rồi lại một loạt hành động nhanh chóng, thi triển khinh công rời đi.

“Người tới a! Phu nhân bị bắt đi rồi.”

Hai vị nha hoàn thấy hết thấy, không thể tin được chính là ở trong chớp mắt, phu nhân cứ như vậy ở trước mắt các nàng bị bắt đi !

Đến khi các nàng phục hồi tinh thần lại, chỉ còn kịp lên tiếng kêu to.

Trong đại sảnh, bầu không khí muốn tràn ngập mưa gió, ở đây người người sắc mặt trầm trọng, đặc biệt ngồi trên thủ tọa Thượng Quan Ngân sắc mặt tăm tối.

“Đem lời nói cho rõ ràng, phu nhân vì sao lại bị bắt đi?”

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuấn tú âm trầm, hai mắt bởi nắm chặt mà gân xanh nổi lên, hắc đồng nguy hiểm mị khởi, nhìn xuống hai vị nha hoàn quỳ gối trước mặt.

Hai vị nha hoàn sợ hãi cả người run run, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Tiểu Mai lá gan hơi lớn trả lời:

“Sự tình là như vậy, khi trang chủ rời đi được hơn một canh giờ, phu nhân tỉnh, chúng nô tì hầu hạ phu nhân dùng đồ ăn sáng xong, phu nhân đã nói nàng muốn chơi con điều, vốn là đang đùa hảo hảo, nhưng đột nhiên từ trên không hạ xuống hai gã hắc y bị mặt, trong chớp mắt đã đem phu nhân bắt đi, chờ khi chúng nô tì phục hồi tinh thần lại, sớm không thấy bóng dáng bọn họ.”

Nghe nha hoàn báo cáo, Thượng Quan Ngân sắc mặt càng lúc càng biến lạnh, không khí ngưng trọng trầm mặc vây rình ở toàn bộ trong phòng. Ngay khi hai vị nha hoàn cho rằng chết chắc rồi, thanh âm trầm thấp mang theo lãnh ý nói:

“Lí Nghĩa, người phụ trách dẫn dắt, mau chóng tra ra phu nhân ở đâu.”

“Rõ.” Lí Nghĩa lĩnh mệnh, đang chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút.” Thượng Quan Dung gọi lại bước chân của hắn.

Thượng Quan Dung ngồi trên một bên ghế, sau khi nghe Tiểu Mai nói, càng cảm thấy trong đó có kỳ quái.

“Đại ca, muội cảm thấy chuyện này không đơn thuần, đại tẩu không có khả năng cùng người kết thù kết oán, mặc kệ người bắt đi nàng là ai, ta đoán người hấn chân chính muốn đối phó là huynh.”

“Người nói không sai, chính là người này là ai đâu?”

Chính bởi vì cái gọi là quan tâm làm rối loạn, hấn luôn luôn trầm ổn bình tĩnh, giờ phút này tràn ngập trong đầu đều là thê tử có sợ hãi hay bị thương hay không, căn bản không thể yên tĩnh suy xét.

“Muội cảm thấy người này thật đúng là không đơn giản, hấn sớm không hạ thủ trẻ không hạ thủ, cố tình chọn thời điểm huynh muội chúng ta rời đi, thời cơ này không tính cũng rất chuẩn rồi.”

Chuẩn đến làm người ta hoài nghi.

“Ý tứ của muội là nội thần thông ngoại quỷ*?”

*Nội thần thông ngoại quỷ: tương đương với nội ứng ngoại tiếp, ý nói người bên trong cấu kết với người ngoài.

Thượng Quan Ngân hắc đồng phiếm lạnh như băng, khóe môi gợn lên chút cười lạnh tàn, không cần biết người kia là ai, hấn sẽ làm người đó trả giá đại giới !

Dung Dung nói rất đúng, chuyện này tuyệt đối là bên trong trang có nội tặc. Vì sao khẳng định như thế? Chỉ vì mừng năm mỗi tháng, đám người phụ trách việc thay Minh Nguyệt sơn trang đi tìm hái dược liệu chân quý, đều sẽ đến Cô Tô thành giao phó dược liệu cũng đổi lấy ngân lượng. Nhưng tháng này nhóm người vì ở trên đường có việc nên trì hoãn vài ngày, phải tới mừng mười mới đến Cô Tô thành.

Mà chuyện này, người biết cũng không nhiều, nếu thật muốn tra ra là ai cũng không khó, chỉ sợ đến lúc đó kết quả làm người ta tâm lạnh giá!

Nhưng cho dù là như thế, hấn cũng muốn đem người nọ bắt được, bất luận kẻ nào dám đụng đến một sợi lông tơ của Liên Nhi, hấn tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho.

“Không sai, hơn nữa ta còn hoài nghi chuyện này cùng hai cha con Trần Côn thoát không được can hệ.”

Đôi cha con này tại trong Cô Tô thành, có tiếng là ác bá rõ ràng, ỷ vào có mấy cái tiền dơ bẩn, hoành hành ngang ngược! Trần lão gia coi như thông minh, không dám đắc tội người Minh Nguyệt sơn trang. Nhưng con hấn Trần Côn lại là một tên ngốc, vẫn là có nhiều dũng khí, ba bốn lần ngông nghênh chọc phải Minh Nguyệt sơn trang, cuối cùng rơi vào kết cục hôm nay, chỉ có thể nói là hấn tự chuốc họa vào thân.

Nhưng Trần lão gia thương con như mạng, làm sao có thể trơ mắt nhìn con bị đánh đến dở sống dở chết, tức cũng không chửi một tiếng? Bởi vậy nàng dám khẳng định việc này cùng Trần phủ tuyệt đối có liên quan.

“Lí Nghĩa, người lập tức đến trần phủ tìm hiểu, có tin tức gì lập tức hồi báo.”

Hấn phải trong thời gian nhanh nhất, đem Liên Nhi cấp cứu trở về, chỉ sợ thời gian chậm sẽ làm nàng nhận nhiều thương tổn, cũng sẽ làm hấn hối hận cả đời.

“Rõ.” Lí Nghĩa thân hình chợt lóe, nhanh chóng biến mất ở trước mắt mọi người.

“Đại ca, ta chỉ sợ cho dù Trần Côn phụ tử gây nên, bọn họ cũng tuyệt đối không có khả năng ngốc đến mức đem người giấu ở trong phủ.”

Thượng Quan Dung nói ra chuyện nàng lo lắng, cứ như vậy, xem ra muốn hành động được có điểm khó khăn.

“Hết thấy chờ Lí Nghĩa trở về rồi nói sau.”

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuần tú lại trầm vài phần, vô luận như thế nào chỉ cần có một tia khả năng, hấn đều sẽ không buông tha.

Chương 5.3

Một lúc lâu sau, Lí Nghĩa mang về đến tin tức quả thực như Thượng Quan Dung sở liệu, cũng làm Thượng Quan Ngân nếp nhăn trên mi càng nhíu chặt.

“Bẩm trang chủ, thuộc hạ ở sau Trần trước phủ đã tìm nhiều lần, cũng không thấy chỗ khả nghi gì, hơn nữa Trần Côn phụ tử cũng không khác thường.”

Lí Nghĩa lục soát hết trong phủ lại ngoài phủ, cũng không thấy chỗ nào khả nghi, lại phải thất vọng quay lại, sâu sắc cảm thấy phụ lòng tin cậy cầu chủ tử.

“Đáng giận!”

Gầm lên giận dữ, phanh một tiếng, chiếc ghế gỗ tử đàn tốt nhất bị một chưởng đánh vỡ, Thượng Quan Ngân gương mặt âm đức làm người ta nhìn mà hoảng sợ, hắc đồng ngập đầy lo lắng.

Liên Nhi rốt cuộc là bị đưa đi nơi nào? Giờ phút này nàng có bị thương tổn hay không? Ở nơi xa lạ nàng có sợ hãi gọi hấn hay không?

Nghĩ đến ý lại của nàng đối hấn, hấn lại nóng lòng như lửa đốt, thật không thể bình tĩnh mà suy xét.

“Đại ca huynh tỉnh táo lại trước, muội tin tưởng đại tẩu tạm thời không có nguy hiểm gì, chúng ta nên nghĩ hảo hảo kế hoạch phải như thế nào để cứu viện đại tẩu.”

Thượng Quan Dung tất nhiên là hiểu được tâm tình giờ phút này đại ca, đại tẩu mất tích nàng cũng thực lo lắng, nhưng dù sao cũng phải có người tỉnh táo lại mới được.

Thượng Quan Ngân hắc đồng nhìn chăm chú vào nàng hồi lâu, Dung Dung nói rất đúng, lấy thể lực của Minh Nguyệt sơn trang ở trong Cô Tô thành, muốn tìm người tuyệt đối không khó, trừ phi Liên Nhi đã bị đưa ra ngoại thành. Nếu thật sự là như thế, hấn càng phải tỉnh táo lại, tuyệt không thể làm cho này khả năng trở thành sự thật.

“Truyền lệnh đi xuống, mọi người xuất động sơn trang, phân công nhau đi ra ngoài tìm người, phạm vi tìm người mở rộng đến mười dặm ngoại thành. Còn có, Lí Nghĩa người phụ trách cùng vài người có thân thủ, mai phục gần Trần Phủ, có gió thổi cỏ lay, lập tức hồi báo.”

Bình tĩnh nhanh chóng hạ đạt mệnh lệnh, không buông tha một cái khả năng nào, chỉ hy vọng ở trong thời gian ngắn nhất, mau chóng đem Liên Nhi cấp cứu tìm trở về.

“Đại ca huynh yên tâm mà đi tìm đại tẩu, về phần điều tra nội tặc này mời giao cho tiểu muội, muội nhất định sẽ đem người cấp bắt được, cho huynh tự mình thẩm vấn.”

Thượng Quan Dung mắt đẹp xẹt qua một chút tinh quang, xảo tiểu thiên hề nói.

Thượng Quan Ngân hắc đồng vi mị, nhìn kỹ vẻ mặt tiểu muội, khuôn mặt tuần tú hiện lên lệ sắc, lạnh lẽo nói:

“Hay là muội biết là người nào gây nên?”

“Không, Dung Dung không biết, vền vền là có vài phần đoán mà thôi, nhưng lại không hy vọng đoán trở thành sự thật.”

Trên khuôn mặt mình điểm bí hiểm, đối với đại ca ép hỏi, rõ ràng không muốn nói thêm nữa.

Khuôn mặt tuần tú trầm ngâm một lát, biết rõ tính tình tiểu muội, nàng đã nói như vậy tất là đáy lòng có tính toán.

“Hảo, chuyện này liền giao uội đi xử lý.”

“Đa tạ đại ca, Dung Dung tuyệt sẽ không làm đại ca thất vọng.”

Thượng Quan Dung cam đoan nói, đồng thời khi nhận lời, cũng chân thành hy vọng phán đoán của nàng là sai.

6. Chương 6

Một căn phòng u tối, trong không khí ẩn ẩn phiêu tán mùi của củi gỗ, một thân hình mảnh khảnh cuộn mình ở góc xó.

Đôi mắt sáng trợn to kinh hoảng, sợ hãi nhìn khắp phòng tối đen, hai tay gắt gao ôm lấy thân mình, cả người sợ hãi mà run run.

“Tướng công, chàng ở nơi nào, Liên Nhi hơi sợ.....”

Thủy Liên lệ quang lóe ra, ủy khuất nhếch phần môi.

Nàng không hiểu, nguyên bản chính mình đang đùa hảo hảo, vì sao sau đó lại có hai tên nam nhân hung ác đem nàng bắt mang đi? Hai người kia đối nàng rất hung dữ, còn cảnh cáo nàng không thể lên tiếng, bằng không sẽ giết nàng.

Nàng sợ hãi ở trong lòng luôn luôn gọi tướng công, nhưng là tướng công đều không có xuất hiện, tướng công có phải hay không không cần nàng nữa?

“Y nha”, cửa gỗ từ bên ngoài bị đẩy ra, đi vào là hai nam một nữ, cũng đem ánh sáng chiếu vào gian sài phòng vốn tăm tối đến mức nhìn không thấy nổi năm ngón tay này.

Đi ở đằng trước là một người phụ nữ trang trang điểm xinh đẹp, chỉ thấy nàng trợn to cặp mắt nhỏ kia, tiến đến gần thân hình run run đang lúi vào góc phòng kia, không khách khí nâng lên hàm dưới của nàng, cẩn thận đánh giá.

“Cô nương này bộ dạng thật sự rất xinh xắn, trong Thúy Hồng Lâu của ta thật ra không có một cô nương nào dung mạo hơn được nàng, các người mang đến mặt hàng này thật là hàng thượng đẳng.”

Vương ma ma vừa lòng chắc chắc ra tiếng, tướng tượng thấy một đồng công tử ăn chơi dăng lên cho bà bạc trắng bóng, vui vẻ cười ra miệng.

“Người xấu, người xấu!”

Vương ma ma tay đột nhiên bị hất ra, chỉ thấy Thủy Liên luôn miệng hô, thân hình lại hướng góc tường vội vã lui vào.

Thủy Liên tuy rằng không hiểu người trước mắt này đang nói cái gì, nhưng là ánh mắt của bà ta nhìn nàng, làm nàng sợ hãi, trực giác cho thấy nàng không thích người này.

Vương ma ma kinh sửng sốt sau một lúc lâu, đôi mắt nhỏ mở lớn, cẩn thận quan sát nàng, tức giận đứng dậy, đối với hai người phía sau quát:

“Các người muốn lừa ta sao? Cô nương này là gốc tử!”

“Là gốc tử thì như thế nào, dù sao cũng không làm cho việc buôn bán của người giảm đi đâu.”

“Đúng vậy! Huống hồ cô nương này lại bộ dạng đẹp như vậy, khách nhân nhìn đến đã sớm bị tình dục làm mù quáng con tim, còn để ý nàng là gốc tử nữa sao? Nói không chừng còn cảm thấy càng chơi càng thú vị ấy chứ!”

Hai nam nhân người đáp ta xướng, càng nói càng lưu loát, nói xong lời cuối cùng còn cười đến thập phần đáng khinh.

“Đủ, các người nói thật cho ta biết, cô nương này là từ đâu bắt đến?”

Vương ma ma lười nghe bọn hăn nói một đồng vô nghĩa, nhìn thẳng hai mắt Thủy Liên có phần suy nghĩ sâu xa.

“Huynh đệ chúng ta cũng là thay người làm việc, có người cầm một đồng tiền muốn chúng ta đi Minh Nguyệt sơn trang, đem gốc thê của Thượng Quan Ngân cấp bắt đi, hơn nữa đem nàng mang rất xa, tùy tiện tìm một thanh lâu đem nàng bán.”

“Cái gì? Các người nói nàng là thê tử của trang chủ Minh Nguyệt sơn trang Thượng Quan Ngân?” Vương ma ma khó nén kinh ngạc.

Bà đã nghe qua Minh Nguyệt sơn trang, cũng biết Thượng Quan Ngân cũng không dễ chọc, bà nếu là thông minh thật là không nên đón củ khoai lang nóng bỏng tay này.

“Vương ma ma người cũng đừng sợ, nơi này là Đan Đồ trấn, cách Cô Tô thành khá xa, Thượng Quan Ngân tuyệt tìm không đến nơi này.”

Cho dù tìm được lại thì sao, thê tử của hăn sớm đã tàn hoa bại liễu, bọn họ coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

“Hai mươi hai, ta ra hai mươi hai muốn hay không tùy các người, dù sao nàng vẫn là gốc tử, ta còn không biết cửa sinh ý này ta sẽ lỗ hay lãi đây.”

Vương ma ma từ trong lòng lấy ra hai mươi hai, ở trước mắt hai người đang thất vọng, một bộ muốn hay không là tùy bọn họ, nàng một chút cũng không có bộ dáng miễn cưỡng.

“Này.....” Hai người liếc mắt nhìn nhau, tuy là ngại tiền ít, nhưng nói cũng không sai, bọn họ cũng không muốn lại mạo hiểm phiêu lưu đi tìm người mua. “Được rồi, liền hai mươi hai.”

Hai người vừa thu lại tiền, liền không quay đầu lại chạy lấy người.

Vương ma ma chờ kia hai người đi rồi, sắc mặt nịnh hót trên mặt biến đổi, cúi hạ người, một mặt hiền lành nhìn Thủy Liên.

“Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn người, nói cho ta người tên gọi là gì?”

Thủy Liên một mặt phòng bị nhìn bà, ánh mắt bà không giống vừa rồi làm nàng sợ hãi, vẻ mặt mỉm cười trên mặt dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Liên Nhi.” Nàng sợ hãi nói.

Vương ma ma nét mặt biểu lộ một chút cười ôn nhu, đưa tay khẽ vuốt gò má mềm mại của nàng, như là sợ làm nàng sợ, ôn nhu khẽ nói:

“Liên Nhi đừng sợ, ma ma tuy rằng không phải là người tốt, nhưng con yên tâm, ta tuyệt sẽ không thương tổn con, về sau ma ma sẽ hảo hảo chiếu cố con.”

Vương ma ma đem Thủy Liên an trí ở sương phòng sau Thụý Hồng Lâu. Nơi này tương đối an tĩnh, cũng có vẻ sẽ không bị khách nhân đàng trước quấy rầy. Cũng an bài một nha đầu chăm sóc nàng, lúc này mới rời đi.

“Ma ma, nghe nói người mua một cô nương ngọc?”

Đứng ở hành lang dài một vị cô nương xinh đẹp quần áo khinh bạc, làm như chờ đã lâu.

“Không sai, người như thế nào chạy đến nơi này?”

Vương ma ma nhìn người ngăn trở đường đi của bà, là Thanh Thanh hồng bài hoa khôi ở Thúy Hồng Lâu, không biết ý đồ đến đây của nàng là gì.

“Ma ma đem nàng an bài ở phía sau sương phòng, mà không phải giống tỷ muội chúng ta cùng ở tại tiền viện, chẳng lẽ là không dự tính để cho nàng tiếp khách sao?”

Thanh Thanh vừa nghe thấy Vương ma ma hôm nay lại mua một cô nương tiến vào, nhưng lại là một cô nương ngọc, hơn nữa còn an bài người chiếu cố. Tin tức này không chỉ khiến nàng, mà các cô nương đều cảm thấy kinh ngạc, cho nên nàng mới hiếu kỳ đi đến làm rõ thực hư.

“Không sai.”

“Vì sao? Ma ma không phải luôn luôn tính toán tỉ mỉ, làm sao có thể nguyện ý với mối làm ăn không rõ lỗ lãi này?”

Thanh Thanh vừa nghe thấy chính miệng bà thừa nhận, một mặt kinh hoảng!

Lấy kinh nghiệm nàng đã ở Thúy Hồng Lâu nhiều năm, tình tường biết Vương ma ma cũng không phải là cái thiện lương nhân sĩ gì, chuyện ép lương vì xướng*, bà muốn làm tuyệt sẽ không chùn tay, vì sao hôm nay lại khác thường?

*Chuyện ép lương vì xướng: Ép buộc cô gái lương thiện phải làm nghề bán thân.

“Chuyện của ta còn phải cần hướng các người báo cáo sao? Còn không mau trở về phòng chuẩn bị, đợi lát nữa Tôn công tử chỉ tên muốn người tọa bồi.”

Vương ma ma gương mặt trầm xuống, lôi kéo tay nàng, muốn đem nàng kéo rời đi.

Sau nửa canh giờ, Thanh Thanh sau khi thoát khỏi Vương ma ma, lại xuất hiện tại trên hành lang dài ở hậu viện, nhắm thẳng sương phòng ở cuối hành lang mà đi.

Khẩu! Khẩu!

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, Tiểu Phương tưởng Vương ma ma vừa đi rồi quay lại, cửa vừa mở ra nhìn thấy người tới, kinh hô ra tiếng:

“Thanh Thanh tỷ, tỷ làm sao có thể đến đây?”

“Ta đến xem vị cô nương kia.”

Thanh Thanh liếc mắt một cái lập tức thấy người nằm ở trên giường ngủ, đi vào nhìn kỹ, trong mắt xẹt qua một chút kinh diễm.

“Nếu không phải biết nàng là ngọc tử, ta thấy vị trí hoa khôi này của ta khó mà giữ được.”

Quay đầu đối mặt với người đang một mặt khẩn trương, hỏi ra nghi vấn của nàng:

“Ma ma có hay không nói qua, vì sao lưu lại nàng không cho nàng tiếp khách?”

“Không có, ma ma chỉ phân phó muốn ta hảo hảo mà chiếu cố nàng, đừng để cho nàng chạy đến tiền viện.” Tiểu Phương thành thật đáp lời, một chút cũng không dám đắc tội nàng.

“Phải không? Bảo hộ như vậy nàng, là ma ma đối tính sao?”

Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng, lại nhìn người trên giường ngủ say, đầy bụng nghi vấn rời đi.

Tiểu Phương tiễn nàng đi rồi, vội vàng đóng cửa lại cho tốt, phải biết rằng, Thanh Thanh tỷ cũng không dễ chọc, xem ra ma ma làm cái quyết định này nhất định khiến cho các vị tỷ tỷ bất mãn. Liếc mắt nhìn người trên giường, không nhịn được thở dài, hy vọng đừng bởi vì nàng, mà làm cho chính mình về sau không có ngày dễ chịu.

Ở hành lang dài trong hậu viện, một thân ảnh mảnh khảnh đang ngồi, chỉ thấy hai tay nàng vòng ôm lấy hai đầu gối, khuôn mặt nhỏ nhắn đặt trên đầu gối hơi nhúu.

Đôi mắt sáng trong suốt lưu một vòng khắp nơi này, phần môi ủy khuất nhếch lên.

Nàng rất nhớ tướng công, Dung Dung, Tiểu Mai, Xuân Hoa, nhưng là đây rốt cuộc là nơi nào, nàng có phải hay không không trở về được?

“Liên Nhi, người thế nào ngồi ở đây, vì sao không trở về trong phòng đợi?”

Tiểu Phương ở trong phòng không tìm nàng, thấy nàng ngồi yên ở hành lang dài, tức giận nói. Thực không hiểu ma ma thế nào đột nhiên biến thành người tốt.

Nàng bởi vì bộ dạng kém, cho nên luôn luôn phải phụ trách việc nặng trong Thụy Hồng Lâu. Tuy rằng hiện tại biến thành chỉ cần chiếu cố một người, có thoải mái hơn, những cũng bởi như thế, làm hại nàng bị các cô nương trong viện châm chọc khiêu khích.

Mà nguyên nhân này nàng cũng hiểu được, ai bảo bên trong Thụy Hồng Lâu còn nhiều chuyện ép lương vì xướng, ma ma lúc này hành động khác thường, tất nhiên là khiến ọi người bất mãn cùng ngờ vực. Dưới tình huống này, nàng lại phụ trách chiếu cố người, tất nhiên là không chiếm được hảo sắc mặt của mọi người.

“Liên Nhi nhớ tướng công.”

Thủy Liên sợ hãi mắt nhìn sắc mặt Tiểu Phương không tốt, sợ hãi nói nhỏ.

“Người có chán hay không nha, mỗi ngày đều nói như vậy! Phải biết rằng, người hiện tại mệnh đã tốt lắm rồi, lại âm ỷ liên đem quãng người đến tiền viện đi phục vụ đại gia đó.”

Tiểu Phương ý vào bốn bề vắng lặng, đem tức giận ẩn nhẫn lâu ngày hoàn toàn phát tiết ở trên người Thủy Liên, ai bảo bởi vì nàng ta, làm hại nàng bị mọi người xa lánh.

Thủy Liên bị nàng quát lớn như vậy, sợ hãi đem thân thể lui xuống một chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn vì sợ hãi mà cúi gằm xuống.

“Người, nha đầu chết tiệt kia, nguyên lai đều là chiếu cố người như vậy!”

Vương ma ma mới bước vào hậu viện, liền nghe thấy tiếng quát, sắc mặt khó coi hai tay hạ xuống, dùng lực ở trên người Tiểu Phương vịn xoắn ra một khối bầm tím.

“Ma ma tha mạng a!” Tiểu Phương đau đến kêu liên tục, thẳng hô lần sau không dám, than thở khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Nếu làm cho ta phát hiện có lần sau, ta liền là thẳng da người!”

Vương ma ma xuống tay không nặng, tạm thời phóng nàng một đường sống, Tiểu Phương vội vàng nhân cơ hội rời đi, khi rời đi còn oán hận trừng mắt Thủy Liên.

Sau khi giáo huấn nha đầu chết tiệt bằng mặt không bằng lòng kia xong, Vương ma ma đi đến trước mặt Thủy Liên, thay đổi khuôn mặt nhanh như chớp, một mặt hiền lành cười nhìn nàng:

“Liên Nhi đừng sợ. Có lẽ, ta không nên tiếp tục để con ở lại đây.”

Nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn có phong bị của nàng, vì nhớ lại mà hai mắt tràn đầy sầu não, thì thào nói nhỏ.

Các cô nương nói rất đúng, bà xác thực không phải là cái thiện tâm nhân sĩ, chuyện tình ác độc gì bà đều làm được, nhưng vì sao bà hiện tại lại muốn tự mình nhận mỗi làm ăn lỗ này?

Đương nhiên, nàng tuyệt đối không có khả năng đột nhiên đổi tính, trở thành người tốt.

Có lẽ thật là người gốc có gốc phúc đi.

Nếu hôm nay Liên Nhi là cái cô nương bình thường bị bán đến đây, cho dù đem hết thủ đoạn gì, bà cũng nhất định sẽ ép nàng tiếp khách. Hôm nay, nguyên nhân bà mềm lòng, chỉ vì nàng cùng muội muội đã chết của bà giống nhau, là một cô nương gốc.

Bà phải lưu lạc phong trần, cũng là bởi vì phụ thân táng tận lương tâm, đem bà cùng muội muội có chút si ngốc nhất định bán vào thanh lâu. Bà vĩnh viễn không quên được muội muội bởi vì si ngốc đắc tội khách nhân, mà bị đánh chết chôn sống. Cho nên khi nàng mới phát hiện Liên Nhi là cái ngốc tử, nhất thời mềm lòng, làm mới làm ăn nhất định thua lỗ duy nhất trong cuộc đời.

“Liên Nhi, nếu mấy ngày nữa người nhà con còn đến đây tìm con, ma ma ta nên thay con tìm nơi khác an ổn hơn.”

Bà không phải không biết các cô nương bất mãn, cũng biết nàng không thích hợp lại lưu lại, dù sao bệnh ghen tị của nữ nhân thực sự đáng sợ, huống chi Thúy Hồng Lâu này tất cả đều là nữ nhân. Hôm nay là bà đúng dịp phát hiện, khó bảo toàn lần tới bà còn có thể vì nàng xuất đầu.

Trên đường rộn ràng, hai cô nương mặc một thân xiêm y vải thô, cầm trong tay đồ tốt vừa chọn mua, đang trên đường trở về, trong đó một cô nương ngũ điệu thập phần kích động, thanh âm khiến cho nhiều người trên đường, không khỏi tò mò ghé mắt.

“Ta tình nguyện đi làm việc nặng, cũng không nguyện đi hầu hạ một cái ngốc tử!”

Nguyên lai cô nương kích động này, đúng là Tiểu Phương ở Thúy Hồng Lâu phụ trách chiếu cố Thủy Liên.

“Đừng không biết tốt xấu, nếu là ta, ta tình nguyện chiếu cố cái ngốc tử, cũng không cần mỗi ngày mệt đến chết khiếp.” Một cô nương khác, đối lời nàng nói hiển nhiên không cho là đúng.

“Người biết không? Ngày hôm qua ma ma nhưng lại vì cái ngốc tử kia, véo ta toàn thân bầm tím, còn xuất ngôn cảnh cáo ta.”

Tiểu Phương nghĩ đến việc này, liền tức giận đầy một bụng lửa! Nhớ lại nàng trước kia làm việc nặng, cũng không giống như bây giờ bị khinh bỉ.

“Thực sự có việc này?”

Khi nhìn thấy Tiểu Phương hai tay bầm tím thê thảm, không khỏi lộ ra ánh mắt đồng tình.

“Cái cô nương ngốc kia rốt cuộc là đánh từ mà đến?”

“Không biết. Nàng cũng chỉ cả ngày hô muốn tìm tướng công, phiền chết người! Bất quá, cái ngốc tử kia ngày khoái hoạt cũng không lâu đâu?” Tiểu Phương rồi đột nhiên lộ ra một cái cười ác ý.

“Người nói lời này là có cái ý tứ gì?”

“Đêm nay Thanh Thanh tỷ an bài một trò hay, đám người chúng ta chờ xem là được rồi.”

Khi tiếng cười chói tai tản dần xa, dựa ở bên cột trước nhà trọ, một thân hình nam nhân chút có to lớn, đem bầu rượu trên miệng buông xuống, lấy ống tay áo lau đi giọt rượu khoe môi, mị mắt nhìn hai mặt thân ảnh rời đi.

Đèn hoa mới lên, tỏ rõ ban đêm đã đến.

Khác hẳn với ban ngày yên tĩnh, Thúy Hồng Lâu chung quanh có thể nghe tiếng các cô nương nũng nịu mềm giọng, xen lẫn tiếng ngả gối dung tục của khách tìm hoan. Khi màn đêm bắt đầu tối, mỹ nhân ôn nhu hương nhuyễn lại làm nam nhân mất hồn, không muốn rời đi.

Khác với tiền viện náo nhiệt, hậu viện có vẻ quanh quẽ rất nhiều, nhờ bóng vàng của ánh trăng, tinh tường chiếu rọi thân ảnh cô độc trong sương phòng.

Thủy Liên rầu rĩ ngồi ở trên giường, đá động một đôi hài, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhú chặt, phần môi mím lại biểu hiện nàng không vui vẻ.

Nàng rất nhớ tướng công, nhớ toàn bộ mọi người.

Nàng biết cô nương mỗi ngày phụ trách đưa cơm cho nàng ăn không thích nàng, thậm chí có thể nói là chán ghét nàng. Nàng cũng không muốn ở lại đây, nhưng là nàng không tìm ra được tướng công, nàng không biết đường về nhà.

Thủy Liên nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, ủy khuất muốn khóc, nàng rất sợ rốt cuộc không còn thấy tương công.

Bỗng dưng, từ xa đến gần truyền đến từng trận tiếng quát tháo, đánh vỡ hậu viện yên tĩnh.

“Thanh Thanh..... Người ở nơi nào nha?”

Tiếng nam nhân quát tháo, cùng tiếng đổ vỡ, nghiêng ngả lão đảo nhắm thẳng hướng sương phòng mà đến.

“Cách”, không hề phòng bị, cửa gỗ bị mở toang ra, đi vào là một nam nhân đang say, hai mắt mơ màng tìm kiếm mọi nơi thân ảnh quen thuộc kia, tầm mắt thoáng nhìn thiên hạ cuộn mình ở mép giường, rồi đột nhiên mở to, nháy mắt thanh tỉnh tiến đến.

“Tiểu mỹ nhân, người làm sao có thể một mình ở nơi này? Còn không mau lại đây hầu hạ đại gia.”

Không thể tưởng được nơi này lại ẩn dấu một mỹ nhân, Vương ma ma cũng này thực không có suy nghĩ, mặt hàng tốt như vậy cũng không giới thiệu cho hần.

Thủy Liên sợ hãi ôm chặt thân mình, tránh ở mép giường sợ hãi nhìn hần. Người này là ai vậy nàng không biết, nhưng là ánh mắt hần nhìn nàng, nàng không thích, thậm chí cảm thấy sợ hãi.

Trực giác, nàng không thích người này.

“Tiểu mỹ nhân, người còn không mau lại đây.”

Nam nhân đánh cái rượu cách, mị khởi một đôi mắt sắc dục, hướng thiên hạ trên giường nhào tới.

Thủy Liên hét lên một tiếng, kịp thời thoát khỏi giường, cách cái bàn sợ hãi nhìn hần.

“Ha ha, tiểu mỹ nhân người muốn cùng ta chơi trò chơi phải không? Không sao, đại gia ta bồi người chơi.”

Nam nhân cho rằng nàng là lạt mềm buộc chặt, hưng phấn mà trợn to hai mắt, vươn hai tay muốn đem nàng ôm trọn trong lòng.

Thủy Liên nhanh nhẹn hần lên, hai người cách nhau cái bàn, người bắt ta trốn, chạy vòng quanh.

“Người xấu, người xấu!”

Thủy Liên vừa né tránh, miệng kinh hoảng không ngừng kêu to.

Nam nhân đuổi theo như là phát giác cái ra cái gì, đầu nháy mắt thanh tỉnh không ít, tinh tế đánh giá mỹ nhân trước mắt.

Về mặt xinh đẹp của nàng còn hơn hoa khôi Thanh Thanh, nhưng nếu là nhìn kĩ vẻ mặt của nàng thật ra có chút quái dị, thần sắc xem ra có chút ngu si, lại nghe được tiếng quát tháo mới vừa rồi của nàng –

“Nguyên lai người là cái gốc tử nha, khó trách lại bị giấu ở đây! Bất quá không quan hệ, ta chưa từng chơi đùa với gốc tử xinh đẹp như vậy bao giờ, đêm nay ta thật muốn nếm thử.”

Nam nhân cười dâm đãng nhìn thẳng nàng, chán ghét người trốn ta truy, liền đem cái bàn cấp nhắc lên. Trong tiếng thét chói tai của Thủy Liên, một tay cấp ôm lấy nàng, hướng trên giường quăng xuống.

“Người xấu!”

Thủy Liên sợ hãi khóc lên, thân mình không kịp thoát đi, lập tức bị nam nhân áp lên thân mình.

“Tiểu mỹ nhân, người ngoan ngoãn, a –”

Vừa mở miệng cười, nơi cánh tay truyền đến đau nhức mà dừng lại, chết tiệt, gốc tử này dám cắn hần! Nam nhân tức giận bàn tay to vung lên, đem thân mình mảnh khảnh của nàng cấp đánh bay ra ngoài.

Khấu!

Một tiếng thanh âm to lớn vang lên, nam nhân nâng lên hai mắt, vừa vặn nhìn thấy Thủy Liên thân mình đụng vào sau vách tường, chậm rãi trượt xuống. Từ thân mình mảnh khảnh chảy xuống, cũng lộ ra một đạo vết máu chói mắt.

Nam nhân thấy thế, hoảng sợ nhảy khỏi giường, cả người sớm bị sợ tới mức thanh tỉnh, nuốt ngum nước miếng, sợ hãi di động bước chân, muốn đi cũng không nhúc nhích được, cúi đầu nhìn người dưới đất.

Đầu tiên là lấy chân đá đá, thấy nàng vẫn là không phản ứng gì, lúc này lá gan mới lớn, run đưa tay lật lật thân thể nàng.

Dọa! Nam nhân sợ tới mức rút lui mấy bước, trên mặt nguyên bản tú lệ tuyệt mỹ, dính đầy máu tươi, miệng vết thương trên trán còn không ngừng chảy ra máu.

Nam nhân sớm bị một màn trước mắt làm sợ tới mức hồn phi phách tán, căn bản không có dũng khí đi xem hơi thở nàng, xác định nàng còn sống hay không.

Vì hoảng sợ mà chuẩn bị thoát đi, lại ở cửa bị Thanh Thanh cùng Tiểu Phương nguyên bản chờ xem kịch vui bất gặp.

“Không liên quan đến ta!”

Nam nhân kinh hách gốc lảng một lát, lập tức đẩy hai người ra, nghiêng ngả lão đảo thoát đi.

“Tôn công tử này thế nào một dáng như gặp quỷ vậy?”

“Đúng vậy, thật là kỳ quái.”

Hai người còn đang buồn bực, lại ở quay đầu nhìn thấy tình cảnh trong phòng, kinh hãi thét chói tai, vội vàng đi tiền viện tìm Vương ma ma.

Ngay khi một đám người vội vàng chạy tới sương phòng, lại chỉ thấy được một mảng hỗn độn, trên vách tường vương vết máu, trên đất cũng còn vết máu.

Chính là không có nhìn thấy thân ảnh Thủy Liên.

7. Chương 7

Đau!

Đó là một loại hỏa thiêu hỗn hợp kịch liệt đau đớn, ở trên trán nàng nổ tung, làm nàng không khỏi mày nhíu lại.

Giữa ý thức mơ hồ, tựa hồ có người nói chuyện, một thanh âm ôn hòa, làm người ta nghe xong cảm thấy như gió xuân, một cái thanh âm khác tương đối vội vàng kịch động, nhưng thanh âm này lại làm nàng cảm thấy quen thuộc.

Ngay khi nàng muốn lắng nghe rõ ràng, một cổ bóng tối to lớn đánh úp lại, ý thức ngay trong nháy mắt dần dần trôi đi.....

“Đại phu, nàng tình huống hiện tại như thế nào?”

Lục Vô sót ruột ở trước giường cùng đại phu bên cạnh đi qua đi lại, một mặt dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá vị đại phu trẻ tuổi lịch sự nho nhã này, thật sự là có chút không tin y thuật của hắn.

Khi ban ngày, hắn nghe được hai vị cô nương kia nhắc tới cô nương ngọc, còn cảm thấy có chút hoài nghi, một đường theo dõi các nàng đi vào Thúy Hồng Lâu, lúc ấy hắn cười nhạo chính mình nhiều lo lắng, chỉ vì Liên Nhi giờ phút này là ở Minh Nguyệt sơn trang, lại làm sao có thể lưu lạc đến loại địa phương này.

Cũng không biết vì sao, vừa đến ban đêm, hắn nhưng lại không hiểu sao trong lòng không yên, những lời nói của hai vị cô nương lúc ban ngày rõ ràng không có hảo tâm, vì muốn tâm an, thế nên mới quyết định đi một chuyến nhìn xem.

Lúc hắn ở Thúy Hồng Lâu lượn một vòng, đang chuẩn bị rời đi, lại nghe đến tiếng cô nương thét chói tai, hắn một đường theo tiếng thét tìm đến, rốt cục ở phía sau sương phòng phát hiện nguyên nhân làm các nàng kinh hoảng thét chói tai, cũng thấy rõ vẻ mặt người ngã ở trên mặt đất đầy máu.

Hắn vĩnh viễn không quên được một màn kia, lúc ấy hắn nhận được bao nhiêu là kinh hách, hiện tại nghĩ đến trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Đến cuối cùng khi phát hiện Liên Nhi vẫn còn thở, hắn không dám lãng phí thời gian, vội vàng ôm nàng thẳng đến y quán, nhưng đại phu nhìn thấy tình huống Liên Nhi, lại không dám cứu, sợ rước họa vào thân.

Hắn lòng nóng như lửa đốt, thiếu chút động thủ giết tên đại phu này, vẫn là người qua đường hảo tâm giữ chặt hắn, bảo hắn hoãn tốc mang theo Liên Nhi đến nhà trọ, nói có vị thần y vừa vặn tìm nơi ngủ trọ tại đó. Lấy tốc độ nhanh nhất, hắn ôm Liên Nhi tới rồi, vừa đến nhà trọ, bên trong chường quây, điểm tiểu nhị vừa thấy Liên Nhi trong lòng hắn, không nói hai lời liền phụ giúp hắn đi vào gian khách phòng này, đối với hắn nói đại phu trẻ tuổi trước mắt chính là thần y.

Tuy rằng hắn đến khi thấy vị đại phu trẻ tuổi này thay Liên Nhi lau sạch vết máu trên mặt, băng bó hảo miệng vết thương trên trán, ngồi ở trước bàn chọn được đan, còn tại hoài nghi y thuật của hắn thật là vài điểm, nhưng hắn vẫn là hoài nghi.

Dù sao vị đại phu này tuổi cùng mình xấp xỉ, thấy thế nào cũng thật là có chút lo lắng. Hắn cũng biết không nên nhìn tuổi để luận định thành tựu của một người, giống như những hiểu biết của hắn về Dung Dung, lúc đó chẳng phải tuổi còn trẻ mà thuật chạy chữa càng inh! Nhưng ít nhất hắn tin được y thuật Dung Dung, mà người này hắn lại tuyệt không biết rõ, vạn nhất y thuật của hắn là do mọi người khuyếch trương lên, chẳng phải xong rồi?

“Vị cô nương này mất máu quá nhiều, hơn nữa miệng vết thương trên trán thật lớn, trước mắt tuy rằng không có nguy hiểm đến sinh mệnh, nhưng do bị thương ở đầu, tương đối phiền toái, hết thấy đều phải chờ nàng thanh tỉnh mới có thể kết luận. Đúng rồi, nàng còn có mang hơn một tháng, nhớ phải chú ý nhiều một chút.”

Đại phu lấy ra, rồi nói ra chẩn đoán của hắn, trong lời nói có giữ lại đôi chút.

“Cái gì? Người nói Liên Nhi có thai!”

Lục Vô kinh hỉ nhìn người trên giường, kích động xác nhận lại.

“Không sai, cũng may nàng lần này bị thương, cũng không có hại đến thai nhi.”

“Vị đại phu này xin hỏi người xưng hô như thế nào?”

Liên Nhi hiện tại có thai, cũng không thể để xảy ra một chút sai lầm, vạn nhất hắn chẩn lầm, hoặc là không thể đem Liên Nhi chữa trị tốt, ngày sau Thượng Quan Ngân nếu là trách tội hắn, hắn cũng có cái đệm lưng.

“Họ kép Đông Phương.”

Đem được đan đã lấy ra đưa cho người bên cạnh, trên mặt tuần nhã xẹt qua một chút không hiểu, người này thế nào trợn mắt há hốc mồm, một mặt khiếp sợ nhìn hắn, hắn mới vừa nói sai cái gì sao?

“Người..... Người chính là Đông Phương Đường! Vị sư huynh thích đi chung quanh làm nghề y tế thế trong miệng Dung Dung, luôn hại nàng làm thâm hụt tiền buôn bán, miễn phí cống hiến ra được liệu!”

Lục Vô hai mắt sáng lên, hưng phấn mà nắm giữ hai tay của hắn, kích động nói.

Liên Nhi gặp được quý nhân! Nếu hắn thật sự là Đông Phương Đường, như vậy thương thế của Liên Nhi liền tuyệt đối không có vấn đề.

Đông Phương Đường kinh ngạc nhú mày, mỉm cười nhìn hắn bộ dáng kích động.

“Người là bằng hữu của Dung Dung sao?”

“Không sai.” Lục Vô cao hứng gật đầu, chỉ vào thiên hạ bị thương hôn mê trên giường: “Mà Liên Nhi còn là đại tẩu của nàng.”

“Cái gì? Thê tử của Thượng Quan Ngân!”

Đông Phương Đường theo hướng ngón tay hắn nhìn lại, kinh ngạc thở nhẹ.

Đôi mắt sáng trong suốt chậm rãi mở, nhìn thấy bốn phía bài trí xa lạ, nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp.

Một cái bàn bằng gỗ, còn có nơi nàng đang nằm dưới thân cũng là giường gỗ, trong phòng bài trí đơn giản, khắp nơi nói cho nàng hay, rõ ràng nơi này là gian nhà trọ.

Chính là, nàng vì sao lại ở nơi này?

Từ trong đầu hiện lên câu trả lời, đau đớn trên trán cũng đồng thời truyền đến thăm nàng, đôi mi thanh tú vì thế mà vận xoắn, tay mềm nhẹ vỗ về bố khăn trên miệng vết thương.

Cửa phòng vào lúc này không báo trước bị đẩy ra, đi vào là một thân hình cường tráng, hai tay còn bưng chén thuốc, khi nhìn thấy nàng tỉnh lại, hai mắt sáng lên.

“Liên Nhi muội rốt cục tỉnh, thật tốt quá. Muội có biết hay không muội hôn mê hai ngày. Nếu không phải tin tưởng y thuật của Đông Phương lão đệ, đổi thành người khác, ta chắc chắn đã sớm làm thịt hán.”

Lục Vô trước mang nước được nóng hơi hổi đặt lên bàn, bước nhanh đi đến bên giường.

“Biểu ca, cảm ơn huynh đã cứu muội.”

Thủy Liên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt giờ lên một nụ cười dịu dàng, thật cao hứng khi người ở đây là hán.

“Liên Nhi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, muội làm sao có thể ở trong thanh lâu vậy? Thượng Quan Ngân hán.....”

Lục Vô có một bụng vấn đề, vội vã muốn hỏi nàng, nhưng nói đến một nửa, hai mắt hồ nghi mở to, chăm chú tinh tế đánh giá nàng! Trên mặt tú lệ tuy rằng vì mất máu quá nhiều nên có chút tái nhợt, nhưng vẫn là không tổn hao gì ôn nhu của nàng. Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là hai mắt của nàng quá mức trong suốt, nụ cười uyển chuyển trên mặt kia chứa đầy cảm xúc, đối với hán thật quen thuộc.

“Liên Nhi muội..... Đã bình thường ?” Hán bởi quá mức kích động, ngữ khí có chút phát run.

Sau khi nhìn thấy nàng mỉm cười vuốt cằm, Lục Vô sửng sốt nửa khắc, lập tức oa oa kêu to, chạy ra bên ngoài.

Thủy Liên bị phản ứng của hán làm cho hồ đồ, nàng có thể đem phản ứng dị thường của biểu ca mới vừa rồi lí giải vì quá mức cao hứng sao?

Ngay tại lúc Thủy Liên buồn bực, Lục Vô đã quay lại, trong tay còn lôi kéo một vị nam nhân lịch sự nho nhã.

“Đông Phương lão đệ, người mau lại nhìn biểu muội ta một cái, nàng thực sự đã bình thường sao?”

Đông Phương Đường kéo lấy băng ghế, ngồi ở bên giường, tay phải để trên uyển mạch của nàng, một bên xem thần sắc của nàng, cũng không gì bất thường.

“ Mạch tượng của nàng vẫn là có chút hư nhược, về phần Lục huynh lúc trước nói nàng si ngốc, theo hiện tại ta xem ra cũng không chỗ quái dị, có lẽ là vết thương trên trán nàng, làm cho nàng trong họa có phúc, ứ huyết trong não cũng nhờ đó mà tan hết.”

Tuy rằng hán cảm thấy nghi hoặc, vì sao Thượng Quan Ngân không ở bên người thê tử bị thương, ngược lại là Lục Vô biểu ca này chiếu cố nàng, nhưng hán hướng đến không phải là chuyện tốt của người ta, bởi vậy cũng không có hứng thú nhiều lời hỏi.

“Người là nói thật! Thật tốt quá, Liên Nhi!”

Lại nghe qua chính miệng Đông Phương Đường nói, Lục Vô hưng phấn mà nhảy dựng lên, bộ dáng kia thoát nhìn so với đương sự còn cao hứng hơn.

Lúc này, điểm tiêu nhị đi vào trong phòng đang mở rộng cửa, cầm trong tay một phong thư, đi đến trước mặt Đông Phương Đường.

“Đông Phương đại phu, có phong thư nhà của người.”

“Đa tạ.” Đông Phương Đường nói nhỏ lời tạ, lập tức rút ra bức thư nhìn kỹ, vừa nhìn thấy trên mặt tuần nhả hiện lên một chút sầu lo.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Lục Vô thấy hần thần sắc khác thường, tò mò hỏi.

“Trong nhà xảy ra vài chuyện, ta phải lập tức lên đường về nhà một chuyến.”

Đông Phương Đường trầm ngâm một lát, cầm thư trong tay cất hỏ, nhúu mảy lại, nhìn ra được việc này nhất định là trọng đại.

“Nhưng sau khi người đi rồi, biểu muội ta đây nàg.....”

Lục Vô một lòng chỉ nhớ thương thể của Liên Nhi, tại đây hần không quen biết ai, thật vất vả mới tìm được một đại phu đáng tin cậy. Hần vừa đi, vạn nhất Liên Nhi thương thể có biến, kia phải làm sao bây giờ?

“Lục huynh xin yên tâm, biểu muội người thương thể cũng không lo ngại. Ta rời đi trước sẽ lưu lại thuốc độc môn trị thương, chỉ cần mỗi ngày đổi thuốc đúng hạn, không cần nhiều ngày miệng vết thương sẽ vảy kết. Mặt khác ta cũng sẽ để lại vài dược đan dưỡng thân thể, chỉ cần uống cái này mấy ngày, thân thể của nàg lập tức sẽ chuyển hảo.”

Đông Phương Đường nói vừa xong, liền đi trước trở về phòng sửa sang lại gói đồ, dự tính lập tức chạy về Đông Phương phủ.

“Nhưng là.....” Lục Vô vẫn là không muốn để cho hần rời đi.

“Biểu ca đừng làm khó dễ người ta, muội thực sự không có gì đáng ngại.”

Thủy Liên biết hần là vì tốt cho nàg, nhưng tổng không thể bởi vì chính mình, mà chậm trễ chính sự người khác.

Lục Vô khê thở dài, cũng biết không nên ép buộc làm khó, đi đến trước giường, ngồi trên băng ghế mà Đông Phương Đường mới vừa rời đã ngồi, lo lắng hỏi:

“Liên Nhi muội hiện tại cảm thấy thế nào, có nơi nào không thoải mái hay không?”

“Trừ bỏ cả người vô lực, còn có miệng vết thương trên trán rất đau ra, cũng không có chỗ nào khác không khoẻ.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, muội làm sao có thể một mình xuất hiện tại đây, nhưng lại là ở trong thanh lâu? Thương Quan Ngần đâu, hần tại sao không bảo vệ tốt uội?”

Lục Vô tích một bụng vấn đề, hiện tại cuối cùng đã có thể hỏi. Hơn nữa may mắn Liên Nhi lúc này trở lại bình thường, bằng không hần chỉ sợ vẫn là không hỏi ra được nguyên nhân.

Con mắt sáng hơi thu lại, trầm mặc một lát, làm như đang do dự không biết nên mở miệng như thế nào.

“Muội chỉ biết, muội nguyên bản là đang phóng con điều. Đột nhiên bị hai gã hắc y che mặt không biết từ đâu mà đến bắt mang đi. Sau đó, hai người kia đã đem ta mang đến Thúy Hồng Lâu, nghe hai người nói chuyện, thì ra có người muốn bọn họ đem muội bán đến thanh lâu, mục đích là muốn muội bị hủy. Nào biết Vương ma ma của Thúy Hồng Lâu tuy là mua muội, nhưng không biết vì sao ngược lại đối xử tử tế với muội, cũng không có bắt muội tiếp khách. Muội không biết rốt cuộc ở Thúy Hồng Lâu đợi bao nhiêu ngày, thẳng đến đêm đó, một gã nam tử xâm nhập vào trong phòng muội, muội không chịu nghe theo hần, ngược lại cắn hần bị thương, bị hần giận dữ cấp đá vào vách tường. Chuyện sau đó, muội cũng không biết.”

Nàng tuy rằng khôi phục bình thường, nhưng những chuyện phát sinh sau khi bị si ngốc, nàg một việc cũng chưa từng quên.

“Đáng giận! Rốt cuộc là ai dám mưu hại muội, còn đem muội bán vào thanh lâu, ý định hủy danh tiết của muội!”

Lục Vô tức giận rống to, đạp bước chân qua lại, nếu để cho hần bắt được người này, hần khẳng định chắc chắn sẽ đem hần cấp bắt thầy vạn đoạn.

“Biểu ca, huynh lại là như thế nào biết muội ở Thúy Hồng Lâu, hơn nữa còn cứu muội?”

Theo lý thuyết, chuyện nàng bị bán vào thanh lâu, nên là không có người biết mới đúng, hẳn lại là từ đâu biết được, còn đúng lúc cứu nàng?

“Ta vì tìm kiếm Hà Nhi, vừa khéo đi đến Đan Đồ trấn này. Ngày ấy, ở nhà trọ trên đường vừa mới mua bầu rượu, đang thống khoái mà uống, lại đúng dịp nghe thấy hai cái cô nương đi qua nhà trọ nói chuyện, hai người trái một câu ngốc cô nương, phải một câu ngốc cô nương, còn nói luôn âm ỹ muốn tướng công, ta càng nghe càng cảm thấy khác thường, liền tò mò một đường đi theo tới Thúy Hồng Lâu. Vốn nghĩ là chính mình nghĩ ngộ nhiều, muội nên ở Minh Nguyệt sơn trang mới đúng, không có khả năng sẽ xuất hiện ở trong thanh lâu. Nhưng đến buổi tối, ta lại không hiểu trong lòng không yên, vì muốn an tâm mới đi một chuyến. Cũng may ta chạy đến đó một chuyến, bằng không ta khả năng cả đời đều sẽ không tha thứ chính mình.”

Hiện tại nghĩ đến, nhất định là người trong thanh lâu thiết kế, muốn hãm hại Liên Nhi.

Thủy Liên sau khi nghe xong lặng im một lúc lâu, trong lòng nàng nắm chắc, biết là những người đó thấy Vương ma ma đối với mình đặc biệt, cho nên mới nổi lên ác tâm hãm hại, không nghĩ tới nàng lại trong họa có phúc.

“Hà Nhi vẫn là không có tin tức sao?” Thủy Liên lo lắng hỏi.

Nhắc tới vấn đề này, Lục Vô lửa giận đang bốc ngùn ngụt, nhanh chóng trôi đi, nản lòng nói:

“Không có.”

Bên trong không trở nên yên lặng, hai người đều vì Thủy Hà thủy chung không có tin tức, đều cảm thấy có dự cảm không tốt. Chính là không ai nguyện thừa nhận.

“Đúng rồi, Thủy phủ rốt cuộc phát sinh chuyện gì.....” Lục Vô ngập ngừng hỏi một nửa, lại nghĩ đến việc cấp bách quan trọng nhất trước mắt, đề tài câu chuyện lại chuyển: “Đợi chút, việc này muội sau này có thể nói cho ta, hiện tại Minh Nguyệt sơn trang khẳng định đang loạn thành một đoàn! Thượng Quan giờ phút này nhất định tìm muội đến phát cuồng, ta phải nói cho hần biết muội ở đây trước mới được.”

Lục Vô nói nhanh, liền dự tính đi ra ngoài, sai người mang lời nói chuyển tới Minh Nguyệt sơn trang.

“Chờ một chút, biểu ca.”

Thủy Liên vội vàng từ trên giường bò lên, một tay nhẹ vỗ về miệng vết thương đau đớn, gọi lại bước chân của hần.

Lục Vô kinh ngạc nhíu mày, thân mình to lớn dừng lại, chống nạnh nhìn nàng.

“Không cần nói cho hần.” Khi nhìn thấy hần kinh ngạc tròn to mắt, vẫn là gần từng tiếng, tinh tường nói: “Muội không muốn cho hần biết muội ở đây, bao gồm bất luận kẻ nào trong Minh Nguyệt sơn trang.”

“Vì sao?”

Lục Vô kinh ngạc đi đến trước giường, nhìn chăm chú vẻ mặt nàng kiên định, hoài nghi vết thương trên trán nàng có việc gì, đang định lại đi kêu Đông Phương Đường đến một chuyến.

“Biểu ca huynh nên biết rõ, muội chẳng phải cam tâm tình nguyện gả cho hần. Muội thực cảm tạ hần nguyện ý chiếu cố lúc muội si ngốc, nhưng cũng không bao gồm cả thời khi hần thấy muội ở trong tình trạng không thể tự mình làm chủ, lại quyết định cưới muội.”

Chiếu cố người khác có rất nhiều phương pháp, hẳn lại lựa chọn đem hai người cả đời cột vào một chỗ. Mà đối với nàng nhận thức về hần, vốn vẹn là bèo nước gặp gỡ hai lần xảo ngộ, nàng không hiểu hần đối nàng là ôm loại cảm tình nào, nhưng lại nguyện ý lựa chọn loại phương pháp này chiếu cố nàng. Cho dù hiểu được hần đối nàng yêu thương là thật, nhưng sau khi nàng khôi phục bình thường, nàng ngược lại không biết nên đối mặt hần như thế nào.

Chỉ vì, nàng không hiểu chính mình yêu hay không yêu hần.

Nghe vậy, Lục Vô cả người kinh hoảng lên, tuy rằng hần sớm đã cảnh cáo bạn tốt, cũng đoán trước sẽ có kết quả như vậy, nhưng dù sao hai người sớm là vợ chồng thực sự, hiện tại muốn hần nên xử lý như thế nào mới tốt?

Một người là bạn tri kỉ sinh tử, một người là biểu muội hần từ nhỏ yêu thương, cái này khiến hần thật đau đầu!

“Liên Nhi muội nói không sai, nhưng là hai người dù sao đã là vợ chồng, hơn nữa Thượng Quan là thật tâm yêu thương muội, cái này muội không thể phủ nhận đi?”

“..... Muội cần thời gian suy nghĩ một chút, tạm thời muội không biết nên đối mặt như thế nào.”

Ít nhất trước để cho nàng tách ra, xác định rõ cảm tình của mình đối với Thượng Quan Ngân, như vậy nàng mới có thể quyết định lúc hai người gặp nhau, nàng nên dùng loại thái độ nào đối mặt hần.

Nghe khẩu khí Liên Nhi, cho thấy nàng đã hạ quyết tâm không gặp Thượng Quan Ngân. Nhưng hần lại sợ vạn nhất Liên Nhi sau khi nghĩ đi nghĩ lại, quyết định vĩnh viễn không gặp bạn tốt, thì hần rất cuộc nên đứng về phía nào mới tốt?

Có cách, nếu Liên Nhi đã nói không thể nói, thì hần dùng viết không phải tốt rồi sao? Hần không khỏi bắt đầu âm thầm bội phục chính mình thông minh tài trí.

“Biểu ca, muội muốn huynh đáp ứng muội tuyệt không dùng phương pháp gì lộ ra tin tức của muội, bằng không muội sẽ oán huynh cả đời, hơn nữa không nhận huynh là biểu ca của muội.”

Thủy Liên cũng không ngốc, dù sao cũng là biểu ca của mình, có thể đoán được vài phần tâm tư của hần.

Lục Vô bất đắc dĩ thở dài thành tiếng. Hần thấy biểu muội thật đúng là hiểu hần, cái này chắc chắn sẽ bị bạn tốt hận chết! Nhưng hần lại không thể mạo hiểm để mất đi biểu muội, xem bộ dáng Liên Nhi là nghiêm túc. Hần thập phần hiểu rõ tính tình Liên Nhi, nàng ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, một khi đã nghiêm túc, nhất định nói được thì làm được.

“Liên Nhi, có chuyện này, ta nghĩ vẫn là nói uội mới tốt.”

Dù sao nàng sớm hay muộn sẽ biết, nếu nàng cần thời gian suy nghĩ một chút, như vậy vừa khéo có thể cùng một lúc suy nghĩ cả hai việc.

“Chuyện gì?”

“Muội đã có mang hơn một tháng.”

Minh Nguyệt sơn trang

“Trang chủ, đã đem người cấp mang đến.”

Lí Nghĩa khi bước vào thư phòng, hai tay dùng lực ném mạnh nhất, đem hai cái nam nhân bị đánh ặt mũi bầm dập, đồng thời đi vào.

“Tha mạng a! Thượng Quan trang chủ.”

Hai nam nhân lúc trước đã bị ăn đòn khá nhiều, lúc này lại thấy được ngồi ở sau án thư kia, một bộ tuấn dung lãnh khốc, sợ hãi cầu xin tha thứ.

“Nói, các người đem người bắt đưa đi nơi nào!”

Thượng Quan Ngân hắc đồng vi mị, lạnh lẽo tiếng nói tựa như Diêm La đòi mạng, nắm chặt hai đấm, biểu hiện tính nhẫn nại của hần đã đi đến cực hạn.

“Thượng Quan trang chủ, chúng ta không biết ngài đang nói cái gì nha.”

“Vâng vâng! Hai huynh đệ chúng ta cũng không phải ăn tim gấu mật hổ, làm sao dám động đến người của Minh Nguyệt sơn trang.”

Hai nam nhân người một lời ta một câu, thập phần thông minh muốn giả ngu, bộ dáng kia giống như thật sự vô tội.

“Xem ra, ta cần phải khôi phục trí nhớ của hai người các người.”

Thượng Quan Ngân hắc đồng thoáng nhìn, Lí Nghĩa lập tức tiến lên, đi đến phía sau hai người, hai tay dùng lực lôi kéo, hai đạo tiếng khóc thét thê lương nháy mắt vang lên, chỉ thấy hai nam nhân kia, giữ một cánh tay, ôm chặt trong người trình ra tư thế cúi người kì quái.

“Vẫn không nói, thì tay kia của các người, cũng sẽ như vậy.”

Thượng Quan Ngân lạnh lùng nhìn xuống hai người phía dưới, đã bảy ngày, Liên Nhi thủy chung hoàn toàn không có tin tức. Nhấn nại của hắn từ lâu đã tuyên cáo biến mất, nếu hai người kia vẫn không nói, hắn sẽ để bọn họ nếm thử tư vị cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong.

“Chúng ta nói, chúng ta nói!”

Hai nam nhân liếc mắt nhìn nhau một cái, biết chạy trời không khỏi nắng, chỉ cầu có thể bảo trụ cái mạng.

“Chúng ta cũng là bắt người vì tiền, thay người gây chuyện, cầu xin Thượng Quan trang chủ phóng cho chúng ta một con đường sống.”

“Là ai đứng sau các người, người hiện tại là ở nơi nào?” Thanh âm trầm thấp có vẻ vội vàng, giống như đang đè nén.

“Là Trần lão gia lấy tiền lệnh chúng ta làm việc, về phần người hiện tại là ở.....”

Hai nam nhân đồng thời nuốt ngụm nước miếng, khi nhìn thấy Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuần tú âm trầm, đều không dám nói thêm gì nữa.

“Người là ở đâu, nói mau!”

Một đạo sáng giọng gầm nhẹ hạ xuống, Thượng Quan Ngân thân mình cao lớn, trong chớp mắt đã đi đến trước mặt hai người, hai tay đồng thời kéo lên vạt áo của hai nam nhân kia, nhìn sát hai người.

“Ở..... Thúc Hồng Lâu của Đan Đồ trấn.....”

Lời vừa mới nói xong, ngực hai người lập tức trúng một chưởng, hộc máu ngắt đi.

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuần tú tràn ngập thô bạo, hai đấm xiết rồi lại buông, Lí Nghĩa căn bản không dám ngẩng đầu nhìn mặt chủ tử, trong thư phòng trở nên tĩnh mịch trong chốc lát, thẳng đến khi thanh âm lạnh như băng vang lên:

“Đem hai người này quăng đến phía sau núi, sống chết mặc cho số phận. Tìm vài người đến, chúng ta lập tức xuất phát.”

Thân hình như gió, vội vàng đi ra khỏi thư phòng, vừa vặn gặp được Thượng Quan Dung hướng này đi tới.

“Đại ca huynh muốn đi đâu?”

Thượng Quan Dung thấy hắn thần sắc khác thường, sẽ không phải là biết chỗ đại tẩu hiện tại đi? Liền lên tiếng gọi lại hắn.

Thân hình cao lớn không hề ngừng nghỉ, lúc xoay người, bay tới thanh âm lạnh như băng của hắn:

“Dung Dung, trước khi ta trở về, không cần biết mọi dùng loại phương pháp nào, phải buộc phụ tử Trần gia ở Cô tô thành không có chỗ dung thân.”

Thượng Quan Dung nghe thấy hắn phân phó, kinh ngạc nhướng mày, căn bản không có thời gian để hỏi, quay đầu trông thấy Lí Nghĩa thi mệnh cùng hai tên tôi tớ từ trong thư phòng kéo ra hai nam nhân, bước chân vội vàng đang định đối nàng làm như không thấy, sát bên người đi qua.

“Này! Lí Nghĩa, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Dung cũng không để yên như vậy, ra tay như chớp nhanh chóng bắt được cánh tay Lí Nghĩa, ngăn cản hắn.

“Tiểu thư, ta không có thời gian, ta phải chạy nhanh đuổi kịp trang chủ.”

Lí Nghĩa gấp đến độ ra chiều gỡ tay, nhưng Thượng Quan Dung vẫn là chưa từ bỏ ý định, lại cùng hắn so chiêu.

“Trừ phi người nói cho ta, bằng không đừng mơ tưởng đi.”

“Phu nhân bị bán đến Thúy Hồng Lâu của Đan Đồ trấn, chúng ta đang muốn đến đó.”

Lí Nghĩa gấp đến độ bất chấp ra chiêu nặng nhẹ thoát thân, Thượng Quan Dung nghe vậy cả người thất thần ngây ngốc, cũng may Đường Ưng nhanh tay ôm lấy nàng tránh khỏi chưởng phong của Lí Nghĩa, mới không có bị thương.

“Người không có việc gì đi?”

Đường Ưng cẩn thận kiểm tra người trong lòng, xác định nàng cũng không có bị thương, đang chuẩn bị buông nàng ra. (Hai anh chị này có Gian tình, Gian tình nha. Dạ Nhi ta gửi thấy mùi JQ)

“Đường Ưng, ta vừa mới không có nghe sai đi? Đại tẩu nàng thật là ở.....”

Thượng Quan Dung sốt ruột quay lại nắm giữ hân, không muốn tin những gì nàng mới vừa rồi nghe được.

Sau khi nhìn thấy Đường Ưng vuốt cằm, nàng bước chân lảo đảo, toàn thân chuẩn bị hướng Lí Nghĩa hỏi rõ ràng, nhưng còn không thấy bóng người đâu.

Thúy Hồng Lâu từ lần trước nháo đến xảy ra chuyện, tuy rằng luôn luôn không nhìn thấy thi thể, chỉ nhìn thấy vết máu loang lổ, nhưng không biết ai để lộ tin tức, gần đây quan phủ liên tiếp đi lại, khiến cho Thúy Hồng Lâu sinh ý nguyên bản đang hưng thịnh là thanh lâu nhân tài kiệt xuất, sinh ý lập tức xuống dốc không phanh, trước cửa còn có thể giăng lưới bắt chim.

Mà nay xem ra Thúy Hồng Lâu gặp chuyện không hay ho, còn chưa có hết đâu.

Chỉ thấy hơn mười người đại hán, người người sắc mặt không tốt, đặc biệt nam tử cầm đầu cao lớn lạnh lùng, toàn thân tự nhiên tản mát ra khí thế lạnh thấu xương khiếp người, hắc đồng lông lánh hào quang, làm người nhìn đều sợ hãi lùi lại, không dám quấy nhiễu.

Một đám người liền trong tình trạng không người ngăn cản, trực tiếp đi vào trong Thúy Hồng Lâu.

Vương ma ma từ lúc được các cô nương thông báo, liền đi ra chờ, tuy rằng không biết người tới ý muốn gì, nhưng đã chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

“Người chính là tú bà?”

Thượng Quan Ngân nhìn thẳng người phụ nữ trước mắt hơi có tuổi, trang điểm vừa đậm lại lả lơi, lạnh lùng hỏi.

“A, đại gia ngài hung dữ như vậy, sẽ dọa hư cô nương của chúng ta! Đến đến đến, vài vị đại gia gặp các ngài là muốn mấy vị cô nương, ta tất cả đều giúp các ngài cấp gọi tới. Thanh Thanh, tiểu Hồng, còn không mau lại đây tiếp đón.”

Vương ma ma có đôi mắt nhìn người lâu năm, sớm thấy rõ nam nhân trước mắt này khí thế phi phàm cũng không phải người thường, lá gan lớn hướng cô nương phía sau hô quát.

Cô nương bị gọi tên kia, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm, sợ hãi không dám tiến lên.

Bỗng dưng, một bóng người xẹt qua, xuất hiện tại trước mắt mọi người, chỉ thấy hân xuống tay bắt lấy một cô nương, ở bên tai Thượng Quan Ngân nói nhỏ.

Vương ma ma thấy cô nương bị bắt đến đúng là Tiểu Phương, đây mình nghi hoặc, không hiểu sao lại thấy bất an.

“Nói, Liên Nhi ở đâu?”

Thượng Quan Ngân hét lớn, hắc đồng lợi hại mị khởi, mặt ngoài là bình tĩnh, thực chất hân đang cực lực đè nén nổi giận.

Vương ma ma ngốc lảng một lát, lúc này khả năng mới đoán được thân phận hân. Nguyên bản nàng là hy vọng nam nhân này sớm ngày xuất hiện mang Liên Nhi đi, mà lúc này nàng đi đâu tìm người trả lại cho hân? Hảo ý ban đầu, hiện tại đã biến thành một hồi tai họa, sớm biết như thế, nàng sẽ không nên nhất thời mềm lòng lưu lại Liên Nhi mới đúng.

“Không..... Không biết.”

Vương ma ma run giọng đáp lời, khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của hấn nháy mắt trầm xuống, dự cảm như có mây đen bao phủ.

“Đem Thúy Hồng Lâu này hủy đi!”

Lời nói lạnh như băng không hề độ ẩm chưa dứt, thân hình cao lớn nhanh chóng toàn thân rời đi, phía sau còn khả nghe thấy tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng của Vương ma ma.

Hôm nay, hấn sẽ thủ hạ lưu tình, đó là bởi vì Vương ma ma cũng không có ép Liên Nhi tiếp khách, ngược lại đối xử tử tế với nàng, bằng không hấn tuyệt sẽ không chỉ đơn giản gọi người hủy đi Thúy Hồng Lâu như vậy. (T.T Cái này là đơn giản của ca đây ak)

8. Chương 8

Đêm lạnh như nước, không trăng không sao, hậu viện Thủy phủ truyền đến tiếng nói chuyện tình tế với nhau –

“Buông tha ta đi, van cầu người.....”

Nhị nương trên mặt vẫn giữ lại dáng vẻ thướt tha thùy mị, rơi lệ đầy mặt, hai tay cầu xin nắm chặt lấy một gã nam nhân tục tũn, trên mặt có vết đao sẹo.

“Cút, người dám đuổi nói ta phải chạy trốn! Hiện thời Lão Tử cũng không cùng người so đo, chỉ cần người từ chỗ Thủy lão gia kia lại lấy ra vạn lượng bạc, ta lúc đó sẽ bỏ qua cho người.”

“Không được, ta không thể lại lấy trộm bạc của hấn.”

Tiếng bạt tai cắt qua đêm yên tĩnh, trên mặt Nhị nương in lên một dấu bàn tay đỏ ửng.

“Dám không lấy ra, ta bây giờ đi làm thịt lão gia hỏa kia trước, lúc này tiền tài còn không phải là toàn quy về ta?”

“Là ai ở đó? Thúy Nương là nàng sao?”

Thủy lão gia nửa đêm tỉnh lại, tìm không thấy thê tử, lại ở phía sau viện nghe được thanh âm, tò mò hướng nơi này đi tới.

“Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, ta lúc này giết lão gia hỏa này.”

“Không được a, lão gia đi mau đi!”

Thủy lão gia nhờ ánh trăng, nhìn thấy Thúy Nương lôi kéo một nam nhân, nhất thời một cỗ tức giận phát tác.

“Các người là ai, vì sao lại ở đây? Thúy Nương, bọn họ là ai?”

Hơn nửa đêm, trong nhà đột nhiên xuất hiện ba nam nhân, hơn nữa thê tử còn do dự đứng cùng bọn họ, Thủy lão gia đang chuẩn bị lên tiếng gọi người.

“Lão gia đi mau đi..... A!”

Nhị nương tiếng hét chói tai, vang tận mây xanh, chỉ thấy một cây đao tử từ phía sau Thủy lão gia đâm vào. Dao bạch vừa đâm vào, máu đỏ nhỏ ra, Thủy lão gia không kịp hét lên một tiếng ngã xuống đất bỏ mình.

“Cha..... A!”

Thủy Liên bởi vì ngày mai sẽ xuất giá, hai tỷ muội tụ ở trong phòng nói chút chuyện riêng tư, dự tính cứ như vậy qua một đêm, lại bị tiếng hét chói tai cấp dọa đến. Vội vàng mặc xong xiêm y liền tìm theo tiếng đi đến hậu viện, không nghĩ tới nhưng lại nhìn thấy thân thể cha chết thảm ở trước mắt.

“Liên Nhi, Hà Nhi chạy mau đi!”

Nhị nương kích động kêu to, hai tỷ muội tỉnh lại, hai tỷ muội cho dù đau xót muốn chết, nhưng nhìn thấy hai gã hán tử hung ác cầm theo đao hướng các nàng đi tới, sợ tới mức vội vàng chạy trốn.

“Không được! Không được lại giết người, buông tha các nàng!”

Nhị nương che ở trước mặt ba người quỳ cầu xin, một gã hán tử trong đó lấy chân đem nàng đá văng, hai gã hán tử lập tức đuổi theo hai tỷ muội.

Hai tỷ muội đều chạy ra khỏi Thủy phủ, vì muốn có nhiều cơ hội trốn thoát, liền tách ra chạy trốn.

Thủy Liên trực giác liều mạng hướng Chu phủ cách một cái ngõ nhỏ chạy tới, tay nhỏ bé vỗ về ngực, một chút một chút thở, biết chính mình chạy chậm, một chút cũng không dám dừng lại bước chân.

Thật vất vả chạy đến Chu phủ, xa xa lập tức nhìn thấy thân hình thanh sam có phần quen thuộc kia, vui sướng đang chuẩn bị kêu to, lại lúc hán xoay người, nhìn thấy trong lòng ôm một nữ tử khác, cũng nghe thấy hai người tinh tế nói chuyện với nhau.

“Chàng đừng gạt ta nha. Cưới Thủy Liên tất cả đều là vì tài phú của Thủy gia, người chàng yêu chỉ có một mình thiếp.”

“Yên tâm, ta tuyệt sẽ không lừa nàng.”

Tựa như sét đánh ngang tai, ở trên đầu nàng nổ xuống, một buổi tối liên tiếp xảy đến biến cố, làm cho Thủy Liên thể xác và tinh thần đều nhận được đả kích trọng đại! Nàng không biết là chính mình rời khỏi Chu phủ như thế nào, cũng không biết là chính mình đi đến Vong Ưu Cốc như thế nào.

Chờ khi nàng phát hiện, cũng đồng thời nghe được phía sau truyền đến tiếng cười dâm dăng.

“Nơi này thật là nơi tốt nha, người chỉ cần ngoan ngoãn, ta sẽ suy nghĩ mang người trở về làm áp trại phu nhân của ta.”

Bị nam nhân có bộ mặt đáng khinh bức tiến đến, Liên Nhi lui từng bước về phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chẳng lẽ nàng thật khó trốn được kiếp nạn này?

“Không cần..... Buông ta ra!”

Thủy Liên thét chói tai né tránh móng vuốt sói của nam nhân, lại ở trong lúc lôi kéo, bước chân lão đảo, thân thể mảnh khảnh mềm mại ngã xuống đại thạch ở giữa con suối, phát ra một đạo tiếng vang.

Thân thể mềm mại trượt xuống, ở trên đại thạch tinh tường thấy một chút vết máu.

“A!”

Thiên hạ mảnh khảnh trên giường xoay mình tỉnh lại, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế không còn chút máu, một thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lại gặp ác mộng.

Từ khi nàng khôi phục bình thường, mấy ngày nay ngày nào cũng gặp ác mộng, cũng luôn đến cuối cùng bị làm tỉnh lại.

“Liên Nhi, phát sinh chuyện gì?”

Cửa phòng rồi đột nhiên bị mở toang, Lục Vô quần áo không chỉnh, thần sắc sốt ruột xông vào, khi nhìn thấy nàng bình yên ngồi ở trên giường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Biểu ca thực xin lỗi, là muội gặp ác mộng, làm huynh sợ.”

Thủy Liên áy náy nhớ lại buổi tối mấy ngày liên tục, cũng Lục Vô như vậy ngủ không an tĩnh, chỉ cảm thấy tràn đầy áy náy.

“Cái gì? Lại gặp ác mộng.”

Lục Vô một mặt bộ dáng giấc ngủ không đủ, suy sụp ngồi ở ghế, thẳng thay chính mình rót chén trà, trấn định lại.

Vì muốn cho Thủy Liên hảo hảo mà suy nghĩ một chút con đường về sau nên đi như thế nào, ngại vì khách sạn không thể ở lâu, mà Thủy Liên lại không muốn về Minh Nguyệt sơn trang, Lục Võ liền ra ngoài trấn thuê một gian phòng ở, để cho hai người có thể tạm thời trọ ở đây, hẳn cũng có thể ở gần chiếu cố nàng.

Chính là, mấy ngày nay hẳn hai mắt hẳn quầng thâm ngày càng đậm, tính tình cũng từ từ biến hóa bạo, thật muốn đem biểu muội quăng lại cho Thượng Quan Ngân đi chiếu cố, hẳn thầm nghĩ muốn hưởng thụ cảm giác được ngủ ngon đến hừng đông, mà không phải mỗi đêm đều bị tiếng thét chói tai làm cho sợ tới mức kinh hãi đảm khiêu.

“Liên Nhi, muội cứ như vậy thì không được, sáng sớm ngày mai, ta đi đến hiệu thuốc giúp muội bốc mấy loại thuốc an thần, bằng không cứ như vậy lâu dài, đối thân thể muội cùng thai nhi trong bụng cũng không tốt.”

“Được rồi.”

Thủy Liên không dám nói cự tuyệt, nhìn hẳn một mặt tinh thần ủ rũ bộ dáng buồn ngủ, mang ngữ khí xin lỗi nói:

“Biểu ca, nếu muội lần tới lại gặp ác mộng, huynh cũng đừng quẩn muội.”

“Điều này làm sao được, vạn nhất ngày nào đó muội thật sự có việc gì, ta đây chẳng phải xong rồi?”

Lục Võ thà rằng mỗi đêm giấc ngủ không đủ, cũng không dám mạo hiểm để vạn nhất xảy ra nguy hiểm. Bằng không chỉ là gặp người không báo cùng chiếu cố không chu toàn hai cái tội danh này, Thượng Quan Ngân xác định chắc chắn sẽ xử hẳn.

“Biểu ca muội không sao, huynh mau trở về phòng ngủ đi.”

“Tốt lắm, ta bây giờ trở về phòng. Cách hừng đông còn đến hai canh giờ, muội ngủ tiếp một chút.”

Ngáp dài, hai mắt mị sắp nhắm lại, hẳn chậm rãi thông thả bước trở về phòng, chỉ hy vọng nàng đừng có tiếp tục gặp ác mộng, để cho hẳn còn có thể tiếp tục cùng chu công chơi cờ.

Thủy Liên một lần nữa nằm trở lại trên giường, cũng đã không còn chút buồn ngủ nào, vỗ về trên bụng bằng phẳng, lâm vào trong suy nghĩ.

Con đường sau này của nàng, rốt cuộc nên đi nơi nào?

Ai!

Nhìn thân ảnh tinh tế có chút bận rộn trước nhà kia, Lục Võ thiếu chút muốn rơi xuống anh hùng lệ.

Chuyển đến đây đã nửa tháng, mà Liên Nhi còn chưa có nghĩ ra một cái kết quả nào, ngược lại không muốn mình nhàm chán, ở trước nhà phân loại đồ ăn, một bộ dáng dương dương tự đắc. Hẳn thì trái lại, thói quen phiêu lưu giang hồ, hiện thời cũng không muốn bị vây ở trong phòng nhỏ cũ nát này.

Hẳn rất muốn khóc.

Hảo hoài niệm dĩ vãng ngũ hồ tứ hải mình ta ngao du, hiện tại chính là rỗng mắc nơi nước cạn, còn tiếp tục như vậy, không cần chờ đến khi Thượng Quan Ngân tìm đến, hẳn tuyệt đối sẽ phát điên mất.

“Biểu ca huynh làm sao vậy, sắc mặt sao lại khó coi như vậy?”

Liên Nhi vừa tưới nước xong, vừa đi vào trong nhà, lập tức nhìn thấy ngòi ở trên chiếc ghế, Lục Võ một mặt ai oán.

“Liên Nhi, muội dự tính còn muốn ở lại đây bao lâu nha?”

Kỳ thực điều hẳn chân chính muốn hỏi, nàng rốt cuộc khi nào thì muốn về Minh Nguyệt sơn trang, hẳn cũng sớm ngày được dỡ xuống trọng trách.

“Biểu ca nếu không muốn tiếp tục ở đây, có thể rời đi trước, ta một mình ở đây cũng không sao.”

Thủy Liên hướng hẳn dịu dàng cười, biết hẳn yêu thích hành tẩu chung quanh, không thể ở lâu một chỗ, muốn hẳn ở lại đây bồi nàng, thật là ép buộc làm khó.

Ai! Lại là thử dài thật sâu, Lục Võ cả người vô lực ngã xuống ghế, hắn nếu đi được thì tốt rồi, vấn đề này hắn không dám nha.

Bảo hắn lưu lại nàng một thiếu nữ một mình, lại là một phụ nữ có thai, nơi đây lại là nơi địa phương hẻo lánh, loại sự tình này hắn làm sao có thể làm được, huống chi người này chính là biểu muội hắn yêu thương.

“Quên đi, muội coi như biểu ca chưa hỏi gì.”

“Biểu ca, muội ở trong phòng bếp nấu một ít cháo thịt, huynh có muốn ăn hay không, muội bưng tới cho huynh?” Thủy Liên thấy hắn vẫn là một bộ dáng vô lực, muốn nói sang chuyện khác.

“Không cần. Liên Nhi, thời tiết càng lúc càng lạnh, muội đừng luôn ở bên ngoài đi tới đi lui, vạn nhất cảm lạnh làm sao bây giờ?”

Theo những gì hắn thấy, hắn thập phần hoài nghi Liên Nhi có cẩn thận suy nghĩ chuyện nàng cùng Thượng Quan Ngân hay không? Liên nhìn nàng mỗi ngày đều ngồi phân loại đồ ăn, ngay cả kiện xiêm y cũng không chịu mặc nhiều, hắn thật đúng là sợ người mảnh khảnh của nàng nhiễm phong hàn đây.

“Biểu ca huynh đừng lo lắng, muội sẽ chiếu cố tốt bản thân, nhưng thật ra huynh, không phải nói không có rượu sao, muốn đi mua bầu rượu về hay không. Muội xào một ít đồ ăn, cho huynh làm đồ nhắm rượu?”

Thủy Liên thập phần tri kỷ nhắc nhở hắn, rượu cũng là thuốc hay có thể làm hắn nháy mắt tinh thần lại tiếp tục tỉnh táo lại.

“Đúng nha, khó trách ta luôn cảm thấy sức lực cạn sạch, nguyên lai là bệnh nghiện rượu lại tái phát! Ta đây phải đi vào trong trấn, nhưng muội đừng nơi nơi chạy loạn, cũng đừng để cho người ta tùy ý tiến vào, ta lập tức quay lại.”

Nghĩ đến rượu hắn yêu nhất, tinh thần lập tức được nâng cao lên, hiện thời loại ngày tháng không thú vị này, cũng chỉ có rượu có thể làm hắn giải quyết buồn khổ một chút. Rời đi đồng thời không quên dặn dò, dù sao xung quanh nơi này cũng chỉ có mấy hộ dân, hơn nữa đều cách xa một đoạn, hắn thật sự vẫn là có chút lo lắng.

“Đã biết.”

Thủy Liên mỉm cười nhìn theo hắn rời đi, nhìn hắn một bộ dáng phờ phạc ỉu xiu, thật đúng là thay hắn lo lắng.

Biểu ca thực sự không cần lo sao?

Khách điểm, ngồi ở ngay vị trí chính giữa, là vị nam nhân thân thanh sam cao lớn, nam nhân gương mặt xuất sắc có phần không phối hợp sắc giọng, làm khách nhân không cẩn thận nhìn đến bàn này, ào ào sợ tới mức không dám quay đầu nhìn lại.

Mà ngồi ở đối diện nam nhân cao lớn, là một gã nam nhân ngũ quan đoan chính, nhìn cách thức ăn vận của hắn thì xem ra là một thủ vệ.

Bởi vì giờ phút này không phải thời gian dùng bữa, trong tốp năm tốp ba khách nhân, liền có vẻ thấy ngay bàn ở chính giữa này tương đối bắt mắt, bởi vì vừa thấy đã biết là nơi khác đến, cho dù sợ hãi nam nhân thân sắc lãnh khốc kia, vẫn không hề thiếu ánh mắt đánh giá hướng đến này trộm dò xét.

“Trang chủ, chúng ta đã ở đây lưu lại đây khá lâu rồi, có thể phu nhân sớm rời khỏi Đan Đồ trấn này hay không?”

Lí Nghĩa cẩn thận hỏi thời gian tìm càng lâu, Thượng Quan Ngân sắc mặt càng hiển âm đức.

“Không, ta đoán nàng nhất định còn ở đây. Nếu là theo như tin tức người ra được, Liên Nhi bị thương, không có khả năng lập tức rời nơi này. Hơn nữa chúng ta cũng tra khách sạn bên đường, thật là có một cô nương bị thương đã từng ở đây, chính là theo bọn họ miêu tả, vị nam nhân đưa Liên Nhi đến tìm nơi ngủ trọ kia, rất là giống Lục Võ.”

Vấn đề chính là ở đây, nếu thật sự là Lục Vô, vì sao luôn luôn không cùng hắn liên lạc? Theo lý thuyết lấy tính tình của hắn, chuyện Liên Nhi bị thương Lục Vô sẽ lập tức thông tri cho hắn, không có khả năng không nói cho hắn.

“Chường quây, lấy một hồ nữ nhi hồng, ta muốn đem về nhà.”

Tiếng nói quen thuộc hùng hậu, làm Thượng Quan Ngân hắc đồng mị khởi, xoay người liền nhìn thấy thân hình cường tráng dựa ở cạnh cửa.

Cùng một lúc, Lục Vô nguyên bản ánh mắt nhàn tản, sâu sắc cảm nhận được một cỗ nhìn chăm chú, theo bản năng tìm kiếm, hai mắt xoay mình mở to, ngay cả rượu đều đánh bỏ, chột dạ bỏ chạy.

“Rượu đến đây, khách quan.....”

Chường quây không hiểu nhìn thân hình chạy như bay kia, đang khi buồn bực không hiểu, hai mặt thân ảnh trước mắt lại nhanh chóng hiện lên, cho rằng chính mình hoa mắt, chờ hắn liều mạng vo ve hai mắt xong, mới phát giác ngay vị trí chính giữa đã trống không, trên bàn để lại vài cái bạc vụn.

Gần như rời khỏi khách sạn Lục Vô, đáy lòng hô to thảm rồi, nhưng dưới chân tuyệt không dám ngừng nghỉ, chân không ngừng xuyên qua các góc ngõ. Cùng Thượng Quan Ngân tương giao nhiều năm, hắn quá rõ ràng công phu của hắn, mặc dù không xác định có thể thoát khỏi hắn hay không, nhưng hắn ít nhất cũng phải đánh cuộc một keo.

Thân hình cường tráng cơ hồ chạy vào hầu hết các ngõ nhỏ trên phố lớn, xác định phía sau cũng không người theo dõi, lúc này mới tức tốc chạy về phòng ở ngoài trấn.

Chờ hắn trốn đông trốn tây khi trở lại, sớm đã qua hai canh giờ, thẳng khi muốn đẩy ra hai phiến cửa gỗ loang lổ nước sơn kia, hắn đều còn cẩn thận cẩn thận quay đầu nhìn lại, đến khi xác định phía sau không có người, mới lau đi mồ hôi trên trán, thở ra, đẩy cửa đi vào.

“Biểu ca huynh đã về rồi!”

Thủy Liên nghe thấy tiếng mở cửa, rót chén trà nóng mím cười toàn thân đón chào, con mắt trong suốt sáng nhìn thấy Lục Vô thân hình cường tráng, cũng..... Nhìn thấy theo đuôi phía sau hắn một thân hình cao lớn.

Cốc sứ trong tay không tiếng động rơi xuống, từ dưới đất phát ra thanh âm thanh thúy, cũng bắn tung tóe làm ẩm ướt mặt đất.

“Liên Nhi muội làm sao vậy?”

Lục Vô kinh hô, lúc này mới nhìn thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch, chỉ thấy nàng mở to đôi mắt kinh hoảng, nhìn chăm chăm phía sau hắn.

Nan..... Bất thành, Lục Vô theo tầm mắt của nàng xoay người vừa thấy, kinh hách mở to mắt.

Xong rồi, xong rồi!

Hắn sớm nên biết hắn không thể thoát khỏi đơn giản như vậy, cái này phải làm thế nào mới tốt? Liên Nhi sẽ không cho rằng là hắn dẫn Thượng Quan Ngân đến, mà không cần hắn biểu ca này nữa?

“Liên Nhi, không liên quan đến ta, không phải ta..... Ta không có dẫn hắn đến..... Muội thực sự phải tin tưởng ta.”

Lục Vô gấp đến độ nói năng lộn xộn, sốt ruột chạy vội tới đảo quanh bên cạnh nàng, chỉ sợ nàng hiểu lầm hắn.

Ồ..... Xem hắn thật số khổ, từ nhỏ hắn là con trai độc nhất, bên cạnh chỉ có hai biểu muội có thể yêu thương, nhưng hôm nay một người mất tích không rõ, một người sẽ không cũng quyết định không cần hắn nữa đi?

“Lục Vô, ngươi thật đúng là bạn tốt của ta!”

Thượng Quan Ngân ngữ điệu âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, thâm hắc đồng trầm thẳng khóa trụ người trước mắt.

“Thượng Quan ngươi không thể trách ta, ta cũng thực khó xử nha.”

Lục Võ buồn rầu ở giữa hai người đi tới, qua lại nhìn hai người, bất đắc dĩ khẩu khí thở dài, lúc này hắn vẫn là tạm thời rời đi hảo.

“Các người hai người hảo hảo mà tâm sự, Lí Nghĩa, chúng ta đi uống rượu.”

Rồi đột nhiên ra tay giữ chặt Lí Nghĩa, không cần phân trần mạnh mẽ lôi kéo hắn rời đi, mà Lí Nghĩa cũng thông minh không cần nghĩ nhiều, lựa chọn cách tạm thời lui đi.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, chỉ còn lại có hai người bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc dần dần lan tràn ở giữa hai người.

Thủy Liên vô số lần nghĩ tới tình cảnh hai người lại gặp lại, nhưng giờ chân chính gặp nhau, nàng vẫn là không biết nên đối mặt hắn như thế nào, chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

“Nàng..... Khôi phục bình thường.”

Thanh âm trầm thấp có phần khác thường, giống như đè nén mừng như điên, lại giống như sợ dọa hư nàng, khuôn mặt tuần tú thâm trầm khó dò, hắc đồng chuyên chú nhìn chăm chăm dung nhan trước mắt đã mấy tháng không gặp này.

Từ lúc nàng thấy hắn kia một khắc cũng không có giống như trước kia cao hứng hướng hắn lao tới, ngược lại trốn to một đôi mắt hoảng loạn, hắn đã biết Liên Nhi ngốc của hắn đã phục hồi như cũ.

“Ân.” Con mắt sáng vi liễm, tránh đi nhìn chăm chú của hắn, hai tay thừa thãi vịn vào vạt áo.

“Nghe nói nàng bị thương, thương ở đâu, có nặng lắm không?”

Thân hình cao lớn hướng nàng đến gần một bước, quan tâm nhìn chăm chú vào toàn thân cao thấp của nàng, lại khi nhìn thấy nàng lui về một bước phía sau, hắc đồng hung hăng mị khởi, hai đám bất giác nắm chặt.

Nàng sợ hắn, nàng thế nhưng sợ hắn.

“Đã không có việc gì, là thương ở trên trán, bị thượng đúng vào nơi lúc trước, không nghĩ tới lại nhân họa đắc phúc.”

Thủy Liên thở sâu, ép chính mình không cần lại lui về phía sau, từ trên mặt hắn vẻ mặt đột nhiên biến, bước chân cũng không lại hướng nàng đến gần, nàng biết nàng theo bản năng lui về phía sau, nhất định là thập phần đả thương người.

Nàng cũng không nguyện đợi hắn như thế, nhưng nàng không làm được giống như khi si ngốc trước kia, vui vẻ nhào vào ôm ấp của hắn.

Nàng không có quên hắn đối đãi nàng rất tốt, thậm chí tình tường nhớ, nhưng nàng dù sao đã không phải Liên Nhi ngốc, có một số việc nàng cần thời gian để suy nghĩ, bao gồm chính mình thương hắn hay không, có muốn cùng hắn dặt tay cả đời hay không.

“Chàng là thế nào tìm được đến đây?”

Con mắt sáng như trước tránh đi nhìn chăm chú của hắn, chủ động lên tiếng muốn hóa giải hành động đả thương người mới vừa rồi.

“Nàng yên tâm, không phải Lục Võ nói cho ta, nàng thật có một hảo biểu ca.” Hắn lãnh phúng.

Hắc đồng xẹt qua một chút phức tạp, nhìn mĩ nhan tinh tế trước mắt này, biết nàng phục hồi như cũ, có một số việc cũng lặng lẽ cải biến.

Một cổ mất mát thật lớn, không hề báo động trước xâm chiếm ngực của hắn, làm hắn nghẹn lại khó có thể hô hấp, cũng làm hắn không hiểu sao cảm thấy một cảm giác trước nay chưa có..... Sợ hãi.

Đơn giản kể rõ quá trình đi tìm nàng, thẳng đến chuyện gần đây hủy đi Thúy Hồng Lâu, cùng ở khách điểm gặp được Lục Võ đi mua rượu, một đường theo dõi hắn, cho nên tìm được nàng, chính là không để cập tới bản thân một tháng qua, vì không hề biết được tin tức của nàng, cả ngày lo lắng sợ hãi nàng hay không lọt

vào bất trắc. Chỉ vì không muốn gia tăng áp lực trong lòng nàng, có lẽ hai người đều cần thời gian, một lần nữa nhận thức lẫn nhau.

“Cái gì? Chàng đã hủy đi Thúy Hồng Lâu!”

Thủy Liên nghe vậy kinh hô lên tiếng, nghĩ đến Vương ma ma đối nàng chiếu cố, mà nàng lại gây cho bà phiền toái.

“Nếu không phải biết bà ta từng đối xử tử tế với nàng, ta làm không chỉ là hủy đi Thúy Hồng Lâu, mà là giết bà ta! Nhưng bà ta cuối cùng vẫn là không có đem nàng chiếu cố hảo, bằng không nàng lại như thế nào bị thương, tính mạng đe dọa.”

Khi ở Thúy Hồng Lâu, Lí Nghĩa thám thính được ít tin tức, chỉ nói nàng bị thương rồi mất tích, hẩn kinh hoảng hỏi hết các y quan trong trấn, mới biết được ở hơn nửa tháng trước, từng có vị nam nhân ôm một vị nữ tử đầu bị thương đến chữa trị, bởi thương thế quá nặng không người dám chữa. Theo bọn họ miêu tả, bất luận là bề ngoài hay là thân hình, đều như là hai người Lục Vô cùng Thủy Liên.

Lúc ấy khi nghe nói như vậy, đáy lòng nháy mắt nổi lên sợ hãi cơ hồ đem hẩn bao phủ, cuối cùng truy tra đến tin tức nàng đã được người cứu sống, lại rời khỏi khách sạn, chẳng biết đi đâu.

“Nhưng là, Vương ma ma đối đãi vô cùng tốt, ta bị thương căn bản là không liên quan đến nàng, chàng làm như vậy chẳng phải hại ta biến thành lấy oán trả ơn?”

Thủy Liên than nhẹ, tiếng nói mềm mại, ôn ôn nhu nhu như mặt nước.

Thượng Quan Ngân thật sâu chăm chú nhìn nàng một lát, lại mở miệng, ngữ khí đã mất nghiêm khắc mới vừa rồi:

“Ta sẽ phái người giúp bà ta sửa mới Thúy Hồng Lâu, hơn nữa cho bà ấy một ít bạc, xem như đáp tạ bà đối nàng chiếu cố.”

Chỉ cần nàng mở miệng, chuyện hẩn có thể làm, hẩn tuyệt sẽ không cự tuyệt.

“Cám ơn chàng.”

Nàng nhẹ giọng nói lời cảm tạ, đáy lòng áp lực lại càng trầm trọng, hẩn chưa nói ra tâm ý, nhưng nàng biết.

“Nàng dự tính khi nào cùng ta hồi Minh Nguyệt sơn trang?”

Thượng Quan Ngân thông minh không đề cập tới nàng vì sao thà rằng ở tại trong phòng nhỏ cũ nát này, cũng không nguyện chủ động cùng hẩn liên hệ. Nhưng không đề cập tới, cũng không đại biểu hẩn sẽ để nàng tùy ý ở tại đây, nên khi gây áp lực, hẩn cũng tuyệt sẽ không mềm lòng.

Con mắt sáng nghe thấy vậy liên nâng lên, cùng hẩn hẩn đồng nhìn chăm chú thật lâu, từ đáy mắt hẩn, nàng tinh tường nhìn ra một cỗ kiên quyết, hiểu được lời này của hẩn cũng không phải hỏi ý nguyện của nàng, vô luận nàng nguyện ý hay không, đều cùng hẩn trở về.

“Chờ biểu ca trở về, chúng ta liền đi.”

Không nhận được dưới đáy lòng than thở, vẫn là trốn không thoát.

Lời của nàng vừa nói, đã thấy hai người Lí Nghĩa cùng Lục Vô trở về. Lục Vô nhìn bộ dáng hai người, còn tưởng rằng hai người đã khôi phục ân ái ngày xưa, cao hứng hướng Thượng Quan Ngân chúc:

“Các người hai người đã nói chuyện rồi sao? Thật tốt quá, ta cuối cùng có thể đem Liên Nhi quăng..... Không..... Trả lại cho người, rất cực có thể rời đi nơi này. Đúng rồi Thượng Quan, ta còn chưa hướng người chúc mừng đâu.”

“Biểu ca.....”

“Nói hỉ cái gì?”

Thượng Quan Ngân liếc mắt nhìn vẻ mặt Thủy Liên khác thường, lại nhìn hướng Lục Vô rõ ràng không hiểu rõ tình huống.

“Chính là Liên Nhi mang thai đã hai tháng, người được làm cha !” Lục Võ vui vẻ lảng cười.

Trong phòng bầu không khí đột nhiên tràn ngập một cổ biến hoá kỳ lạ, hần thoải mái sững cười, cuối cùng hậu tri hậu giác phát hiện không thích hợp. Thế nào Liên Nhi biểu cảm là lạ, mà Thượng Quan Ngân lại là trợn to hai mắt nhìn thẳng biểu muội, vẻ mặt kia lại có chút âm trầm.

“Thế nào..... Chẳng lẽ Liên Nhi còn chưa có cùng người nói sao?”

Lục Võ mặt nháy mắt nhần thành một đoàn, càng nói càng nhỏ giọng, thậm chí còn lui về phía sau vài bước.

Thảm, hần sẽ không là lại nói lời đi?

Thủy Liên cúi đầu không dám nghênh thị ánh mắt Thượng Quan Ngân, trừ bỏ dưới đáy lòng thở dài ra, vẫn là chỉ có thể thở dài. Nàng có thể không cần thừa nhận người này là biểu ca của nàng hay không?

“Nàng đã mang thai, vì sao không nói cho ta?”

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, trầm thấp trong thanh âm có chút đè nén, bước chân hướng nàng bức tiến.

“Ta..... Còn không có cơ hội nói.”

Thủy Liên lúc này không dám lại lui về phía sau, cảm nhận được hơi thở ảm áp của hần dần dần tới gần, thậm chí là vây trụ nàng.

“Là không có cơ hội nói, hay là không dự tính nói?”

Thanh âm trầm thấp nén giận, ở đỉnh đầu nàng hạ xuống, cũng làm nàng kinh hoảng ngược mắt, nhìn vào một đôi hắc đồng lạnh như băng.

“Chàng lời này là cái ý tứ gì?” Tiếng nói mềm mại khê run.

“Nói cho ta, nếu là ta không có tìm được nàng, nàng sẽ chủ động về Minh Nguyệt sơn trang sao? Hay là cứ như vậy hoài đứa nhỏ, ở trọ tại chỗ này, không dự tính lại trở về, thậm chí không nói cho ta nàng sống chết thế nào, còn có chuyện đứa nhỏ?”

Phẫn giận khiến cho hần hỏi ra chuyện nguyên bản không dự tính hỏi, chỉ cần nghĩ đến nàng tình nguyện sống tại đây cũng không nguyện trở về, thậm chí không cho hần biết chuyện có đứa nhỏ, hần liền sắp phát cuồng.

“Ta..... Ta.....” Khuôn mặt tú lệ trắng bạch, bộ dáng hần phẫn giận làm sợ nàng, sợ hãi đối với hần ban đầu chôn dấu dưới đáy lòng, tất cả giờ phút này chạy hết ra, cắn môi dưới, run giọng nói không nên lời.

Thượng Quan Ngân thấy bộ dáng nàng bị hần làm sợ tới mức hoảng loạn, một cổ khổ sở dày vò hần không ngừng, muốn vươn hai tay ôm chặt nàng, lại sợ sẽ làm nàng càng sợ hãi. Không đành lòng lại ép hỏi nàng trả lời, đầy ngập tức giận hóa thành một câu thấp rủa:

“Chết tiệt!”

Thân hình cao lớn toàn thân phát tay áo rời đi khỏi phòng, tạm thời rời khỏi nàng.

Không muốn từ đáy mắt nàng nhìn ra sợ hãi của nàng đối với hần, này không phải kết quả hần muốn.

Hần muốn là.....

Hai đấm nắm chặt, một đạo thở dài đè nén, chậm rãi dật ra bên môi hần.

9. Chương 9

“Phu nhân bên ngoài lạnh, đừng đứng ở chỗ này lâu.”

Tiểu Mai đem một kiện áo khoác màu đỏ cổ lông cao, cẩn thận thay Thủy Liên phủ thêm, cũng buộc dây cho kín lại, không ột chút gió lạnh xâm nhập đến nàng.

Xuân Hoa lại là hợp thời dâng một chén trà nóng, để cho khi nàng uống xong, không chỉ có ấm thân thể của nàng mà lòng của nàng cũng ấm.

“Được rồi, hai người các người, đứng ở một bên khấn trương như thế, ta ngồi lại một lát, một chút nữa liền đi vào.” Thủy Liên mỉm cười nói nhỏ.

Nhìn ao nhỏ cách vài bước xa, nàng vẫn thích nơi này như cũ, trước kia là thích ở trong ao vọc nước, hiện tại trời lạnh, nàng vẫn là thích ngồi tại đây. Cho dù chính là ngồi yên nhìn phía chân trời, hay là trầm tư, nơi này đều là bờ rất hảo yên tĩnh.

Mỉm cười con mắt sáng xẹt qua một chút ảm đạm, dọc theo đường đi cùng Thượng Quan Ngân trở về Minh Nguyệt sơn trang, làm như phát hiện nàng sợ hấn, hấn cùng nàng vẫn luôn duy trì khoảng cách, có khi hai mắt giao nhau, sợ hãi lửa nóng tràn đầy hắc đồng của hấn, nàng cũng luôn lựa chọn vội vàng né tránh.

Sau khi trở lại bên trong trang lại có những lo lắng đề phòng, thỉnh linh bất ngờ, hấn nhưng lại chuyển đến thư phòng ở, đem Vô Trần hiên tặng cho nàng. Liền ngay cả ngồi cùng bàn ăn uống như ngày xưa, hấn cũng toàn chuyển qua thư phòng dùng bữa.

Nàng ở nhẹ nhàng thở dài ra, nhưng cũng cảm thấy một tia chua xót khôn kể.

“Phu nhân, chúng ta đều thật là cao hứng phu nhân có thể bình an trở về!”

“Đúng vậy! Hơn nữa phu nhân không chỉ có khôi phục bình thường, còn có thai, chúng ta đều thay phu nhân cùng trang chủ cao hứng.”

Hai nha hoàn nhất đáp nhất xứng, tuy rằng các nàng cũng không chán ghét phu nhân khi si ngốc trước kia, ngược lại còn cảm thấy khi đó nàng thập phần thiên chân khả ái, còn cảm thấy có chút tiếc nuối. Nhưng hiện tại phu nhân phục hồi như cũ, biến thành một nữ tử ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, cái này không còn ai có thể nói phu nhân cùng trang chủ không xứng đôi.

Nói đến trang chủ, hai nha hoàn ăn ý không dám nói thêm cái gì, từ khi phu nhân trở về, trang chủ lại chuyển đi thư phòng, hai người mặc dù cảm thấy nghi hoặc, tuy vậy cũng không dám hỏi nhiều cái gì.

“Chuyện gì khiến các người vui vẻ như vậy?”

Một đạo tiếng nói dễ nghe vang lên, xuất hiện một thân ảnh minh diễm thướt tha động lòng người đến.

“Tiểu thư.”

Hai nha hoàn nhìn thấy là Thượng Quan Dung, vội vàng hướng nàng cúi người nhẹ hô.

“Hai người các người đi xuống trước đi, ta có việc muốn một mình cùng đại tẩu nói.”

Vẫy tay lệnh hai người lui ra, liền ngay cả Đường Ứng luôn luôn đi theo phía sau nàng, cũng lấy ánh mắt ý bảo muốn hấn lui ra trước, thẳng đến khi không còn những người không liên quan, lúc này mới ngồi vào ghế bên cạnh Thủy Liên.

“Dung Dung, muội muốn cùng ta nói cái gì?” Nàng mơ hồ có thể đoán được ý đồ của nàng khi đến đây.

Thượng Quan Dung liếc nhìn dung nhan tú lệ lịch sự tao nhã trước mắt này, cùng nàng tự nhiên toát ra điềm đạm ôn nhu. Cũng khó trách đại ca ở lần đầu thấy nàng, liền đối nàng không thể tự kiềm chế! Bất luận kẻ nào gặp gỡ một vị nữ tử tuyệt mỹ nhu tình như nước như vậy, dù là con người sắt đá chỉ sợ cũng sẽ hóa thành sợi chỉ mềm.

“Muội sớm nói qua có lẽ sẽ có kỳ tích xuất hiện, nhưng đại ca lại thể nào cũng không chịu để uội thử một lần.” Thượng Quan Dung thì thảo tự nói, nhớ tới lời nàng nói với đại ca khi lần đầu gặp đại tẩu, không thể nghĩ được thật đúng là ứng nghiệm.

“Dung Dung muội đang nói cái gì, ta không hiểu?”

Đôi mi thanh tú nhướng lên, không hiểu nàng đang nói cái gì, nhìn nàng bộ dáng xuất thần, lại làm như không phải đang đối nàng nói chuyện.

“Không có gì.” Lắc đầu cười khẽ, nhìn nàng. “Đại tẩu, hoan nghênh tẩu trở về, nhưng là tâm tẩu thực sự có trở về sao?”

Dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt phượng tràn đầy thông minh, Thủy Liên cuống quýt tránh đi tầm mắt của nàng, thân mình mảnh khảnh cũng vậy, im lặng không nói gì, thông thả bước đi đến trước cái ao.

Thượng Quan Dung thấy thế, nhẹ lắc đầu. Từ lúc nàng ép hỏi, Lục Vô đầu hàng kể lại hết, đương nhiên bao gồm cả việc Thủy Liên giãy dụa không muốn trở về.

“Đại tẩu trong lòng tẩu có tâm sự, có thể cùng muội nói chuyện, muội thật tình coi tẩu là đại tẩu của muội.”

Thân hình có phần mảnh khảnh phía trước kia, vẫn như trước không nói gì, chính là một mạch nhìn cái ao đến ngây ngốc.

“Như vậy đi, muội hỏi tẩu đáp.” Thượng Quan Dung tuyệt không thả lỏng, vô luận như thế nào, chuyện này nàng nhất định phải quan tâm. “Đại tẩu, tẩu yêu đại ca không?”

Nàng nhất tâm kiến huyết* ngôn ngữ sắc bén hỏi, làm cho Thủy Liên thân hình chấn động, hai tay đặt phía trước không tự giác nắm chặt.

*Nhất tâm kiến huyết: Một tâm chảy máu. Ý nói lời lẽ sắc bén.

“Ta không biết. Ta biết hắn đối đãi ta vô cùng tốt, mà ta lại có chút sợ hắn.”

“Vì sao?”

Thượng Quan Dung kinh ngạc qua đi, cả người vọt tới bên cạnh nàng, hai tay đem thân thể của nàng quay lại, để cho chính mình có thể thấy rõ thần sắc trên mặt nàng.

“Đại tẩu, tẩu nên biết, đại ca cho dù có thể làm bị thương tất cả mọi người trên đời, bao gồm cả muội muội thân nhân duy nhất này, huynh ấy cũng tuyệt đối sẽ tuyệt đối không thể làm tẩu bị thương.”

Tuy rằng nàng trước đó đã đoán được, nếu là đại tẩu phục hồi như cũ, khả năng sẽ có kết quả này, nhưng tư tâm nàng vẫn là hy vọng loại sự tình này sẽ không phát sinh.

Dù sao khi đại tẩu si ngốc, không phải thực thích quẩn quýt lấy đại ca, thậm chí là ỷ lại hắn sao?

Thiên a... Ỗ lại..... Chẳng lẽ đại tẩu phát hiện đó không phải là yêu?

Thượng Quan Dung bị ý tưởng đột nhiên xẹt qua trong óc khiến cho hai tay nắm chặt không buông, nếu thật sự là như vậy, đại ca làm sao bây giờ?

“Muội nói ta đều hiểu, có lẽ muội sẽ cảm thấy ta đối đại ca muội thực tàn nhẫn. Nhưng mà Dung Dung, nếu muội đứng ở góc độ của ta thay ta suy nghĩ, muội sẽ hiểu được khổ tâm của ta giờ phút này.”

Thủy Liên chủ động nắm giữ hai tay của nàng, nàng là thật tâm thích Dung Dung, lúc trước nàng ấy chẳng những không ghét bỏ nàng, còn đuổi theo nhận đại tẩu là ngốc tử này, khiến nàng hiện thời nghĩ đến thập phần cảm động.

“Ta cùng đại ca muội quen biết ở Nam Quách trấn, chỉ có hai lần gặp mặt, ta đối hắn đều có chút sợ hãi. Sau khi được hắn cứu ta biến thành ngốc tử, còn đối ta chiếu cố, thậm chí còn..... Cưới ta, việc này ta đều nhớ rất rõ ràng. Nhưng là Dung Dung, muội có thể hiểu được cảm thụ của ta giờ phút này không? Muốn chiếu cố người khác có rất nhiều cách, ta không biết hắn vì sao nhất định phải lựa chọn cưới ta, cùng ta trói buộc cả đời, không sợ ta cả đời đều là cái ngốc tử.”

Thủy Liên nói ra những điều khó hiểu trong nội tâm nàng, nàng đến bây giờ không thể ỷ lại Thượng Quan Ngân như khi còn si ngốc, mà cũng chưa đủ để kéo dài thành tình yêu, cái này cũng là nguyên nhân nàng thời gian này khổ sở buồn rầu. Nàng cho tới bây giờ luôn không muốn tổn thương bất luận kẻ nào, nhất là hắn.

“Đó là bởi vì đại ca đối với tẩu nhất kiến chung tình, chính là bởi vì huynh ấy yêu tẩu, cho nên mới không sợ lời đồn đãi châm biếm của thế tục mà cưới tẩu nha.”

Thượng Quan Dung có thể hiểu được khổ tâm của nàng, nhưng dù vậy cũng không thể trơ mắt nhìn đại ca cuối cùng phải trả giá không đáng, như vậy giáo đại ca làm sao mà chịu nổi?

“Mà ta không biết chính mình thương hấn hay không, có muốn cùng hấn bạch đầu giai lão không?”

Con mắt sáng sầu lo sụp xuống, nhẹ vỗ về bụng vẫn bằng phẳng, đứa nhỏ này vào lúc này xuất hiện, nàng không thể không thừa nhận, gây cho khó xử của nàng lại gia tăng một tầng.

Thượng Quan Dung chú ý tới động tác của nàng, nhìn thấy biểu cảm trên mặt nàng không vui sướng gì, hơn nữa mới vừa rồi theo như lời nàng nói, một trái tim nhất thời không biết phải quyết định như thế nào, nàng đột nhiên cảm thấy đầu đau quá.

“Đại tẩu, muội không ép tẩu, nhưng muội hy vọng tẩu có thể dụng tâm nhìn đến tâm ý của đại ca đối với tẩu. Tẩu sẽ phát giác đại ca là nam nhân đáng giá để tẩu phó thác chuyện chung thân, mất đi huynh ấy, tẩu sẽ hối hận.”

Thượng Quan Dung nói lời thăm thía, có một số việc phải là chính nàng nhìn cho rõ, người ngoài là không thể nhúng tay.

Khi rời đi, mắt nàng lại nhìn bóng lưng mảnh khảnh, nhẹ lắc đầu. Vũng nước này nàng lại không thể không dẫm lên, làm hại chính mình tâm tình cũng bị ảnh hưởng.

Ai!

Thủy Liên nghe thấy tiếng bước chân nàng rời đi, thân mình không động dậy, con mắt sáng thẳng nhìn sóng gợn trong ao, trong đầu quanh quẩn những lời của Thượng Quan Dung.

Bóng tối không điểm dừng, nàng sợ hãi không ngừng kêu to, rồi đột nhiên bóng tối biến mất, một phen đại đao sáng lóe đâm vào phía sau lưng cha nàng, lại khi rút ra đã nhiễm lên vết máu, đầu đao còn giọt máu tươi.

“Cha –”

Tiếng thét chói tai vang lên, thiên hạ trên giường rồi đột nhiên bưng tĩnh, không có ngoại lệ, một thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng như trước.

Nàng lại gặp ác mộng.

Bỗng dưng, cửa phòng thành linh bị mở toang, khi nàng kinh hoảng định thét chói tai, ánh nến trên bàn được thấp sáng, cũng tinh tường chiếu sáng lên một thân ảnh cao lớn.

“Nàng không có việc gì đi?”

Thượng Quan Ngân cũng không có tới gần giường, hắc đồng lo lắng nhìn nàng vì kinh hoảng mà khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch. Từ trong miệng Lục Vô hấn đã biết được hết thấy những chuyện nàng gặp phải, cũng biết rõ nàng thường xuyên bị ác mộng quấy nhiễu, mỗi đêm hấn luôn chờ nàng đi vào giấc ngủ say, mới có thể yên tâm mà lặng lẽ rời đi.

“Chàng làm sao có thể ở đây?”

Chẳng lẽ hấn mới vừa rời ở bên ngoài? Bằng không như thế nào nghe được tiếng kêu của nàng, nhanh chóng xuất hiện.

Thượng Quan Ngân thật sâu nhìn chăm chăm nàng, hấn cần cực lực đè nén xuống chính mình, mới không có xông lên phía trước ôm lấy nàng.

Vì muốn cho nàng một ít thời gian để thích ứng, hấn chuyển ra khỏi Vô Trần hiên, phân phó nha hoàn cẩn thận chăm sóc nàng, hơn nữa mỗi ngày hướng hấn báo cáo nghỉ ngơi của nàng. Mỗi đêm chỉ có khi nàng đi vào giấc ngủ, hấn mới có thể xuất hiện tại trước giường, lặng lẽ nhìn dung nhan tú lệ làm hấn quyến luyến này.

Hắn làm như vậy chỉ hy vọng nàng có thể biết dụng tâm của hắn, hắn sẽ không bắt buộc nàng, cho dù vậy cũng tuyệt sẽ không buông tha cho nàng.

Thủy Liên nhìn hắn không nói, vẻn vẹn là lo lắng nhìn chăm chú vào nàng, nhớ tới những lời ban ngày Thượng Quan Dung nói, nàng thầm nghĩ luôn để ý đến cảm thụ của bản thân, chưa từng thay hắn suy nghĩ, mà hắn lại còn lạng lẽ quan tâm nàng. Đột nhiên nàng cảm thấy chính mình thực tàn nhẫn.

“Nếu không có việc gì, ta liền đi. Cách hừng đông còn có vài cái canh giờ nữa, nàng ngủ tiếp một chút.”

“Đợi chút.”

Thấy hắn chuẩn bị thổi tắt ánh nến rồi đi, không suy nghĩ nhiều nàng gọi hắn, cũng ngăn lại động tác của hắn.

Thượng Quan Ngân nhíu mày, không nói gì nhìn nàng đột nhiên vẻ mặt co quắp, liền ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nổi lên đỏ ửng.

“Chàng có thể ở lại đây cùng ta hay không?”

Thượng Quan Ngân thân hình cao lớn chấn động, hắc đồng xẹt qua một chút hỏa hoa, mắt tiếng thấp giọng nói:

“Nàng biết bản thân đang nói cái gì không?”

Tiểu nhan tinh tế đỏ ửng thêm sâu, tay nhỏ bé lắc lắc chặn găm trên người, lắp bắp nói:

“Ta không có ý tứ khác, chính là ta sợ lại gặp ác mộng, cho nên.....”

“Ta hiểu được, ta ở lại.”

Nói không nên lời, đáy lòng nháy mắt nổi lên mất mát, khuôn mặt tuần tú mặt không chút biểu cảm, ngồi xuống ở bên cạnh bàn ghế, dự tính ngồi tại đây một đêm chăm sóc nàng.

“Ban đêm rất lạnh, chàng có thể đi lên cùng nhau ngủ.”

Thân mình nằm lù vào bên trong, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp đèn mức không thể thấp hơn. Nàng cũng không phải lo hắn cảm lạnh, chính là sau khi biết hắn vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, tổng cảm thấy chính mình thiếu nợ hắn.

Thượng Quan Ngân nhìn chằm chằm đỉnh đầu nàng, nếu Thủy Liên giờ phút này ngẩng đầu lên, sẽ nhìn thấy hắn đầy mắt nóng cháy, tuyệt đối sẽ lập tức không bỏ lỡ đề nghị này.

“Nàng chắc chắn sao?”

“Ta tin tưởng chàng sẽ không xằng bậy.”

Thủy Liên hoảng loạn thấp giọng, nàng tin nhiệm hắn tuyệt sẽ không làm ra chuyện tình ép buộc làm khó.

Thượng Quan Ngân bất đắc dĩ ngửa đầu thở dài, nàng thật đúng là tin tưởng hắn, ngay cả chính hắn cũng chưa nắm chắc khi đối mặt với nàng còn có thể làm quân tử hay không.

Thân mình cao lớn đứng dậy, không cho hai người cơ hội hồi hận, thổi tắt ánh nến.

Trong bóng đêm, Thủy Liên chỉ nghe đến tiếng cởi áo khoác, không bao lâu bên cạnh giống như đã nằm xuống, biết hắn đã lên giường, thân mình mảnh khảnh lại hướng vào trong, một khuôn mặt đỏ như lửa! Nguyên tưởng rằng này đêm chính mình sẽ không thể ngủ, không nghĩ tới ngay khi hắn nằm xuống không lâu, lập tức nặng nề lâm vào ngủ say.

Mà Thượng Quan Ngân nguyên bản đã dự tính làm quân tử, ngay khi nhắm mắt không lâu, rồi đột nhiên cảm nhận được một bộ thân thể mềm mại dựa vào cánh tay hắn, một đôi chân nhỏ còn bò lên hắn.

Cao lớn thân hình cứng đờ, trong bóng tối truyền đến một tiếng thở dài nhỏ, nhuyển ngọc ôn hương chủ động tới gần, hắn quân tử này còn thật khó làm.

Thuận theo tâm ý của mình, cánh tay dài duỗi ra, đem thân thể mềm mại chủ động tới gần, cẩn thận che chở vào trong ngực.

Trời biết hần chờ giờ khắc này, đợi bao lâu. Từ sau khi nàng mất tích cho tới bây giờ, hần cuối cùng có thể đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, cho dù là nàng đang ngủ hành vi vô ý thức, hần vẫn như cũ cảm thấy vui sướng.

Không bao lâu, mí mắt hần cũng dần dần nặng xuống, hai người như uyên ương giao gáy, cùng tiến vào mộng đẹp.

“Ác..... Ác.....”

Thủy Liên khuôn mặt chôn ở trong chậu đồng, phát ra tiếng nôn mửa tồ tâm liệt phế, hai nha hoàn đứng phía sau một mặt khấn trương.

“Phu nhân có khỏe không?”

Tiểu Mai thấy nàng ngẩng đầu, bắt đầu vội vàng đưa khăn, để cho Thủy Liên lau đi uế vật trên môi.

“Phu nhân súc súc miệng.”

Xuân Hoa sốt ruột đưa nước trà, để cho nàng có thể làm sạch dị vị trong miệng.

“Ta không sao, các người đừng lo lắng.”

Thủy Liên hướng hai người xả môi cười, trên mặt khí sắc cực kém, ngay khi thân mình nàng lão đảo, hai nha hoàn kịp thời đỡ lấy nàng, mới không để cho nàng té ngã, dù vậy vẫn làm cho các nàng bị dọa trắng mặt.

“Phu nhân, người nôn ọe thật sự nghiêm trọng, trước lên giường nằm một chút đi.”

“Đúng vậy, chúng ta giúp phu nhân lên giường nghỉ ngơi một chút.”

Hai vị nha hoàn không khỏi phân trần vội vàng đỡ nàng lên giường nghỉ ngơi, sau khi nhìn thấy nàng nhắm mắt, lúc này mới đem một nửa đồ ăn sáng nàng ăn không hết dọn đi. Hai người cẩn thận đóng lại cửa phòng, không dám quấy rầy nàng.

“Ta thấy hay là nói cho trang chủ có vẻ tốt hơn.”

Tiểu Mai lo lắng trùng trùng nhìn cửa phòng đóng chặt, phu nhân mấy ngày nay nôn ọe thật sự nghiêm trọng, không chỉ có không hề thèm ăn, liền ngay cả khí sắc cũng càng lúc càng kém.

“Nhưng là phu nhân không cho chúng ta nói cho bất luận kẻ nào, nàng nói qua một thời gian sẽ tốt.” Xuân Hoa khó xử nói ra lời Thủy Liên đã nói rõ, nếu các nàng không nghe lời phu nhân, không biết nàng có thể mất hứng hay không.

“Mặc kệ, vì tốt cho phu nhân, việc này nhất định nói.”

“Vậy được rồi, chúng ta thừa dịp phu nhân nghỉ ngơi, nhanh đến thư phòng nói cho trang chủ.”

Hai vị nha hoàn sau khi thương lượng xong xuôi, khi rời đi lại đưa mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, bước chân nhanh hơn tiến đến thư phòng thông báo.

Thủy Liên ngủ một chút, khi mở mắt ra, lại kinh ngạc thấy một thân ảnh quen thuộc ngồi trước giường.

“Chàng..... Làm sao có thể ở đây?”

Nàng cuống quýt muốn ngồi dậy, một đôi tay vội vàng đỡ lấy nàng, để ở phía sau nàng đôi gối đầu, làm cho nàng có thể thoải mái nửa nằm nửa ngồi.

“Nàng không thoải mái vì sao không nói cho ta?”

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuần tú vi uẩn, mày rậm vắn xoắn, nhìn nàng bộ dáng tái nhợt, chỉ cảm thấy ngực phình qua một chút đau lòng.

“Nôn ọe là bình thường, qua một thời gian sẽ tốt hơn nhiều.”

Con mắt sáng vi liễm, nghĩ đến sáng sớm tỉnh lại không có nhìn thấy hần, đáy lòng lại có cỗ mất mát.

Lúc ấy nàng còn bị phản ứng của chính mình làm sợ, bấy giờ mới hiểu ra bản thân có lẽ không còn suy nghĩ như lúc trước, sợ hãi hần như vậy, thậm chí vẫn theo thói quen ý lại hần như khi còn si ngốc.

“Dung Dung mới vừa tới, đem theo chút ô mai đến, nói là loại tình huống này nàng có thể sẽ chịu khổ một thời gian, nàng có oán ta hay không?”

Thượng Quan Ngân nhìn nàng cúi đầu xuống, cho rằng nàng không muốn nhìn hần, khóe môi không nhận được giờ lên một chút chua xót.

“Vì sao nói như vậy?” Con mắt sáng kinh ngạc nhìn lên, lúc này mới chú ý tới đáy mắt hần ảm đạm, ngược lại có chút khó chịu.

“Dù sao cũng đúng như lời nàng nói, ta đã khi nàng không thể tự mình quyết định, cưỡng bức nàng, hiện tại liền ngay cả sự xuất hiện của đứa nhỏ này, cũng không phải là mong muốn của nàng.”

Dung Dung đã cùng hần nói qua, hy vọng hần có thể cho nàng thêm một ít thời gian, để cho nàng có thể thích ứng hần. Hơn nữa xác định lại tình cảm của nàng, nhưng đây là điều hần sợ hãi nhất, vạn nhất nàng phát giác bản thân không thể ở lại bên người hần, kia đến lúc đó hần có thể buông tay để cho nàng rời đi hay không?

Khổ tâm trong lòng bị hần một câu nói rõ, Thủy Liên kinh ngạc bản thân mình giờ phút này tâm tình thật bình tĩnh, thậm chí đã mất bài xích lúc trước.

“Ta không trách chàng, ngược lại nên cảm tạ chàng, dù sao chàng không chỉ có đã cứu ta, còn nguyện ý dốc lòng chiếu cố ta, không để ý.....”

“Cái ta muốn cho tới bây giờ chưa bao giờ là cảm tạ của nàng.”

Thượng Quan Ngân từ giữa kẽ răng bật ra lời nói lạnh như băng, không muốn lại làm sợ nàng, thân hình cao lớn cứng ngắc xoay người rời đi.

“Ta.....”

Nhìn chăm chú hần rời đi, phảng phất có thể cảm nhận được hần đáy lòng thống khổ, phần môi khẽ cắn môi dưới, nàng cho tới bây giờ đều không muốn làm tổn thương hần, chính mình nên làm như thế nào mới tốt?

Thủy Liên vẫn chưa nhận thấy được, bất tri bất giác, cảm xúc của mình đã theo Thượng Quan Ngân mà phập phồng.

Trên tảng đá lớn bên bờ ao, một bóng người tĩnh tế ngồi, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn bình tĩnh mặt ao, lâm vào trong suy nghĩ của mình.

“Phu nhân không có việc gì đi?”

Tiểu Mai cùng Xuân Hoa lo lắng liếc mắt nhìn nhau một cái. Từ sau cái ngày phu nhân nôn ọe thực nghiêm đó, cũng không biết nàng cùng trang chủ nói cái gì, chỉ thấy trang chủ đùng đùng nổi giận rời đi, mà phu nhân lại trở nên nặng nề, thường thường một mình ngồi yên ở trên tảng đá bên cạnh ao, cứ như vậy nhìn mặt ao, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

“Ta muốn một mình yên lặng một chút, các người lui xuống trước đi, mặc kệ ta.”

“Vâng.” Hai người đành phải theo lời tạm thời lui ra.

Rồi đột nhiên, một trận gió lạnh thấu xương thổi đến, thân ảnh mảnh khảnh không cử động như trước, Thủy Liên nhìn gió thổi phất qua, nổi lên từng trận gợn sóng trên mặt ao, từ sóng gợn loang rộng, nàng phảng phất nhìn thấy một nữ tử tươi cười ngọt ngào, được một người nam nhân cao lớn ôm lấy, thân mình mảnh khảnh ở giữa không trung xoay tròn, tiếng cười thanh thúy dễ nghe quanh quẩn.....

“Liên Nhi, mặc kệ nàng là si ngốc cũng tốt, bình thường cũng tốt, tóm lại ta sẽ không để cho nàng rời đi ta.”

“Liên Nhi không đi, muốn vĩnh viễn cùng tướng công ở cùng.”

“Đây chính là chính miệng nàng nói nha, cũng đừng quên, Liên Nhi gốc của ta.”

Con mắt sáng thanh ánh nổi lên hơi nước, bên tai tựa hồ còn nghe thấy tiếng cười khoái trá dễ nghe kia.

Nàng có phải làm sai rồi hay không? Mấy ngày nay nàng cân nhắc đi cân nhắc lại, từng chút từng chút nhớ tới ngày xưa, cũng nghĩ đến khổ tâm của bản thân. Nhưng cuối cùng trong đầu lại hiện lên một hình ảnh, chính là bóng lưng cứng ngắc của hắn rời đi hôm ấy.

Trong đêm qua, nàng lại gặp ác mộng, nhưng là hắn cũng không có xuất hiện, ngực đột nhiên nảy lên tịch mịch, làm nàng một đêm không ngủ, cũng khiến cho bản thân không thể không nhìn thẳng vào cổ cảm giác khó hiểu này.

Cuối cùng, nàng rốt cục thì hiểu rõ tình cảm của chính mình, trước lúc nàng bình thường lại, thói quen thích ỷ lại hắn khi si ngốc, sớm kéo dài thành yêu, chính là nàng tỉnh ngộ quá chậm, cho nên mới lại lần nữa tổn thương hắn.

Ngay khi nàng hối hận không thôi, phía sau bước chân không tiếng động hướng nàng chậm rãi bức tiến, rồi đột nhiên một cổ lực đạo mạnh mẽ hướng sau đầu nàng tạo áp lực, làm thân thể của nàng toàn bộ ngã vào trong ao! Trong ao nước cũng không sâu, khi đứng lên chỉ tới đạt đầu vai nàng, nhưng lực đạo đặt ở đầu nàng không giảm còn tăng, làm như muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Thủy Liên hai tay kịch liệt giãy dụa, bọt nước văng khắp nơi, nhưng ngại cho không thể thoát khỏi cổ lực đạo mạnh mẽ kia, chỉ có thể tùy ý để nước ao không ngừng tiến vào miệng mũi của nàng, động tác kịch liệt giãy dụa dần dần chậm chạp đi.

Ngay lúc nàng dần dần mất đi ý thức, tựa hồ nghe thấy một đạo tiếng rống giận dữ quen thuộc.

Thượng Quan Ngân ngay khi nguy cấp một khắc xuất hiện, vừa kịp cứu Thủy Liên, cũng đem người muốn đưa Thủy Liên vào chỗ chết kia, vươn tay dài kéo bật ra.

“Thu Tuyết, người khiến chúng ta thất vọng rồi!” Thượng Quan Dung đau đớn kịch liệt một mặt kinh ngạc nhìn người.

Lần trước khi đại tẩu gặp tai kiếp, nàng đã sớm hoài nghi nội gian là nàng, lại sau khi xác nhận qua miệng Trần lão gia, chỉ cảm thấy thất vọng đau khổ không thôi. Nhưng niệm tình công lao của Lí Nghĩa đối Minh Nguyệt sơn trang, nàng nguyên muốn đối nàng xử phạt khoan hồng, nhưng nàng lại không biết hối cải, lại còn ra tay giết người, chỉ sợ cho dù là ai cũng không cứu được nàng.

“Thu Tuyết, không nghĩ tới người chính là cái nội gian kia, khi Dung Dung nói với ta là người, ta nguyên bản còn muốn nể mặt mũi Lí Nghĩa, tha tội chết cho người. Nhưng người dám lại đối Liên Nhi hạ thủ, ta không thể lại bỏ qua cho người!”

Thượng Quan Ngân ôm chặt thiên hạ trong lòng, xác định nàng chính là ngất đi, hoàn toàn không nguy hiểm gì, mới an tâm hơn nhiều. Một cổ bùng bùng tức giận cũng nháy mắt mãnh liệt mà lên, gương mặt âm đức che kín sát ý căm huyệt.

“Cầu trang chủ hạ thủ lưu tình, tha Thu Tuyết tội chết!”

Lí Nghĩa cuống quýt quỳ xuống, mặc dù không thể tin muội muội sẽ làm ra loại chuyện thương thiên hại lý này, nhưng vẫn là hy vọng có thể bảo vệ nàng không chết.

Lí Thu Tuyết biết chính mình đã trúng kế, nguyên lai nàng sớm bị hoài nghi, còn muốn nói thừa dịp hôm nay đã được năm tháng, huynh muội Thượng Quan Ngân hai người sẽ đi đến y quán cùng hiệu thuốc, không nghĩ tới ngược lại là trúng bẫy.

“Thượng Quan đại ca huynh nên biết, muội từ nhỏ đã thích huynh, nhưng là huynh thà rằng bị thế nhân cười nhạo, cũng muốn cưới cái gốc tử. Muội không muốn huynh bị người ta chỉ trích, cho nên mới đem nàng tiến bước.” Lí Thu Tuyết tuy rằng sợ hãi sát ý trên mặt hắn, vẫn là rưng rưng nói ra tâm ý chính mình đối với hắn.

“Người không chỉ có cùng Trần Côn phụ tử thông đồng đem Liên Nhi mang đi, còn thiết kế đem nàng bán vào thanh lâu đi, khiến cho nàng bị người đập hư, người cũng là một nữ tử, tại sao lại làm ra loại chuyện

táng tận lương tâm này!”

Thượng Quan Ngân nghĩ đến điểm này, liền không thể tha thứ nàng, nếu không phải Liên Nhi gặp may, gặp gỡ Vương ma ma, chờ khi hắn tìm được nàng, hắn đã không dám tưởng tượng nàng sẽ biến thành loại bộ dáng nào.

“Muội không có, muội chỉ là muốn bọn họ đem Thủy Liên mang đi, cũng không muốn bọn họ đem nàng bán vào thanh lâu đi.” Lí Thu Tuyết vội vã làm rõ, chuyện nàng làm sai nàng tuyệt sẽ không chống chế, nhưng chuyện nàng không làm nàng cũng sẽ không thừa nhận.

“Cho dù ngươi không có, nhưng hôm nay ngươi đối Liên Nhi lại ra thay giết người, đây chính là chuyện chính mắt chúng ta thấy, ngươi còn có cái gì để nói?”

Thượng Quan Ngân hắc đồng như đao, lạnh như băng nhìn thẳng nàng.

“Thượng Quan đại ca, nàng không đáng để huynh đối nàng tốt như vậy, nàng nếu biết tâm ý của huynh, huynh lại như thế nào phải chuyển đi thư phòng? Huynh khắp nơi vì nàng suy nghĩ, nàng không có một chút cảm kích, ngược lại còn làm hại huynh vì nàng thất hồn lạc phách.” Lí Thu Tuyết liếc nhìn Linh Hô, cái nữ nhân kia không biết quý trọng, nếu đổi thành là nàng, tuyệt sẽ không tổn thương tâm của hắn như vậy.

“Câm mồm, đó là chuyện của ta, còn không tới lượt ngươi đến quản! Ngươi lại nhiều lần làm hại Liên Nhi, còn không biết hối cải, không chỉ ta không dung tha ngươi, Minh Nguyệt sơn trang cũng không dung tha ngươi.”

Thượng Quan Ngân lời nói vô tình lạnh như băng, làm Lí Thu Tuyết sắc mặt trắng bệch, cũng làm cho Lí Nghĩa đang quỳ, chảy xuống một thân mồ hôi lạnh.

“Khụ..... Khụ.....”

Người trong lòng đột nhiên ho lên, Thượng Quan Ngân vội vàng vỗ nhẹ lưng nàng, liền tiếp đến khi tiếng khụ hơi dừng, Thủy Liên cũng mở mắt, nhìn hắc đồng lo lắng của hắn, tay nhỏ bé tóm lấy bàn tay to của hắn, nói nhỏ:

“Ta cho nàng đi.”

Thượng Quan Ngân không dự đoán được nàng vừa thanh tỉnh, chính là mở miệng thay người muốn giết nàng cầu tình, hắc đồng khó có thể tin nhìn nàng.

“Được không? Chàng nếu sợ nàng lại thương tổn thiếp, như vậy đem nàng đuổi ra sơn trang thì tốt rồi, không cần thương tổn nàng.”

“Vì sao? Nàng hết lần này đến lần khác hại nàng, vì sao còn muốn thay nàng cầu tình?”

Thượng Quan Ngân hắc đồng nhìn thẳng nàng, tựa hồ muốn nhìn nhìn xoáy xem trong lòng nàng rốt cuộc là nghĩ cái gì, chẳng lẽ nàng không biết nhân từ với địch nhân, chính là đối tàn nhẫn với chính mình sao?

“Thiếp chỉ là không muốn thấy có người bị thương, huống chi hiện tại thiếp lại không có việc gì. Được không, tha cho nàng, Lí Nghĩa đối với chàng trung thành và tận tâm, chàng nhẫn tâm giết chết muội muội duy nhất của hắn sao?”

Con mắt sáng trong suốt nhìn hắn cầu xin, nàng có tự tin chỉ cần là nàng yêu cầu, hắn tuyệt sẽ không cự tuyệt nàng.

Thượng Quan Ngân thật sâu chăm chú nhìn nàng hồi lâu, đồng thời ôm lấy nàng, hướng Lí Nghĩa phía sau bỏ lại một câu:

“Lí Nghĩa, lập tức đem nàng mang đi, vĩnh viễn đừng để cho ta gặp lại nàng, bằng không cũng đừng trách ta vô tình.”

“Cám ơn trang chủ, phu nhân.”

Lí Nghĩa cảm kích dập đầu nói lời cảm tạ, vội vàng đem Thu Tuyết đuổi khỏi Minh Nguyệt sơn trang.

Thượng Quan Dung nhìn thân ảnh đi xa kia, chu môi gợi lên một chút cười, nàng có dự cảm, mọi chuyện đều đã qua đi bế tắc đã thông lại rồi.

10. Chương 10: End

Được hai vị nha hoàn hầu hạ, Thủy Liên đã thay ra một thân y phục ấm ướt, một lần nữa mặc vào quần áo với áo cánh trắng thuần, áo khoác sa mỏng hồng nhạt, cả người nhìn ra rất ôn nhu xuất trần, làm cho người ta không thể rời mắt.

Thượng Quan Ngân ngồi ở tiểu sảnh chờ, khi nhìn thấy nàng từ trong phòng đi ra, nhất thời không thể đem ánh mắt dời khỏi người nàng.

Thủy Liên ở dưới ánh mắt kinh diễm của hắn, ngượng ngùng buông đầu xuống, tùy ý để hai vị nha hoàn giúp đỡ nàng, ngồi xuống ở bên cạnh hắn.

Hai vị nha hoàn xem bộ dáng hai người, cúi đầu cười trộm, thức thời yên lặng rời đi, để cho hai người có cơ hội ở cùng một chỗ.

“Nàng thân mình có chỗ nào không khỏe, muốn kêu Dung Dung lại đây một chuyến hay không?” Thượng Quan Ngân mở miệng hỏi, tầm mắt không rời trên người nàng, ánh mắt khóa trụ làn da trắng muốt sau gáy bởi nàng cúi đầu mà lộ ra, hắc đồng trở nên thâm trầm.

“Không cần, thiếp không có chuyện gì.”

Thủy Liên ngượng ngùng không dám ngẩng đầu, mới vừa rồi lúc kề cận cái chết, trong đầu nàng hiện lên suy nghĩ cuối cùng, chính là tiếc nuối không thể chính miệng nói cho hắn đã xác định rõ tâm ý của mình, mà lúc này đối mặt với hắn, nàng ngược lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Nàng đã không có việc gì, như vậy ta cũng phải đi ra ngoài một chuyến, hôm nay đã đến hạn năm tháng, có một số lớn dược liệu muốn đưa vào kho.”

Nhịn xuống khát vọng nơi đáy lòng, không có vươn hai tay ôm nàng, nàng vừa rồi mới nhận đến kinh hách, hắn không thể lại làm nàng sợ.

“Chàng sẽ về dùng cơm trưa sao?”

Thủy Liên thấy hắn muốn rời đi, cuống quýt ngẩng đầu, cố lấy dũng khí hỏi.

Thượng Quan Ngân nhíu mày, một lần nữa ngồi trở lại ghế, hắc đồng nhìn chăm chú vào trên khuôn mặt đỏ ửng của nàng, không nói gì hỏi.

“Thiếp muốn chờ chàng trở về cùng nhau dùng bữa.”

Thủy Liên một hơi nói xong, lập tức vừa thẹn thùng gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng hắn.

Thượng Quan Ngân khuôn mặt tuấn tú khó nén kinh ngạc, chăm chú nhìn nàng hồi lâu, khóe môi nhếch lên. Chính là lần đầu tiên sau khi nàng trở về, chủ động đối hắn mời, hắn không lý do gì mà cự tuyệt. Tuy rằng không hiểu chuyển biến của nàng, những vui sướng cùng thỏa mãn tràn đầy, đã làm cho hắn không còn cách nào khác nghĩ nhiều.

“Hảo, ta sẽ mau chóng trở về.”

Thân hình cao hơn đứng dậy, đang chuẩn bị rời đi, Tiểu Mai vội vàng chạy vào trong, hướng Thủy Liên nói nhỏ:

“Phu nhân, đại sảnh có vị tự xưng là Chu Thành muốn gặp phu nhân.”

“Thành ca.”

Thủy Liên mặt khê biến, con mắt sáng vừa nhấc, vừa vặn nhìn thấy Thượng Quan Ngân sắc mặt chuyển biến, hắc đồng chính trực nhìn phản ứng của nàng.

“Ta đi gặp hắn.”

Vội vàng định qua bên hấn, bị một cánh tay mạnh quắc trụ, kinh ngạc toàn thân, tinh tường thấy Thượng Quan Ngân khuôn mặt âm trầm.

“Ta không ra, ta ở đây chờ nàng.”

Nàng liền vội vã đi gặp vị hôn phu của nàng như vậy sao? Chẳng lẽ nàng đã quên nàng hiện tại đã là thê tử của hấn? Vô luận Chu Thành đến với mục đích gì, đừng mơ tưởng từ Minh Nguyệt sơn trang mang đi nàng.

Thủy Liên liếc nhìn người dưới ghế, biết hấn nhất định là hiểu lầm, phân vân không biết lại hướng hấn giải thích rõ ràng như thế nào.

Thượng Quan Ngân nhìn chăm chú vào thân ảnh nàng rời đi, khuôn mặt tuần tú thâm trầm khó dò, chỉ có hai đấm nắm chặt tiết lộ hấn giờ phút này cực kì tức giận.

Trên đường đi đến đại sảnh đường có một tảng núi giả tương đối yên lặng trấn giữ, Thủy Liên lúc này mới dừng lại bước chân, toàn thân đối mặt với người phía sau.

“Liên Nhi, nàng có biết ta tìm nàng hơn nửa năm, tìm có bao nhiêu khổ!”

Chu Thành từ khi ở đại sảnh thượng nhìn thấy nàng, nhìn một bụng lời muốn nói, hiện tại cuối cùng cũng có thể nhanh phun ra.

Cẩn thận nhìn thiên hạ tựa hồ trở mã đẹp hơn, ánh mắt lưu luyến si mê không thể từ trên người nàng dời đi. Nửa năm qua trần trọc hỏi thăm, mới dễ dàng tra được đến đây, chính là không nghĩ tới nàng nhưng lại đã gả làm vợ người.

“Thành ca, cảm ơn huynh đối với ta quan tâm.”

Thủy Liên ôn nhu nói cảm ơn, nét mặt tinh tế biểu lộ một chút cười khê, nếu là nhìn kỹ sẽ phát giác tươi cười kia lại có chút xa cách.

“Cứ như vậy? Liên Nhi, chẳng lẽ nàng không có gì nói muốn nói với ta sao? Vì sao nàng lại biến thành Minh Nguyệt sơn trang phu nhân? Ta thì sao? Đừng quên nàng là vị hôn thê của ta, nàng làm sao có thể bội tín gả người khác kia!”

Chu Thành kích động kêu lên, vì tìm nàng, hấn mất bao nhiêu tâm lực, hiện thời lại thành công dã tràng.

“Thành ca, bội tín không phải ta, huynh sớm đã có cô nương mình thích, vì sao còn muốn hướng ta cầu hôn? Huynh cưới ta nguyên nhân chủ yếu, chỉ là vì tài phú Thủy phủ ta đi?”

Con mắt sáng trong suốt nhìn thẳng hấn, tiếng nói trầm nhẹ nói nhỏ, trong lời nói không một tia oán hận, vền vền là kể lại một sự việc. Có lẽ chính mình cũng không thương hấn đi, mới có thể bình tâm tĩnh khí mà đối diện lừa gạt của hấn như vậy.

Chu Thành thân hình xoay mình chấn động, nghẹn họng trân trối nhìn nàng, trong khoảng thời gian ngắn không nói lên lời.

“Đêm cha ta bị giết hại, cũng chính là đêm trước khi chúng ta thành thân, ta chạy trốn tới Chu phủ đi tìm huynh, vốn là nghĩ hướng huynh cầu cứu, nhưng là ta lại nhìn thấy huynh ôm một vị cô nương, còn nghe được đối thoại của các người. Huynh là vì ta Thủy phủ tài phú, mới có thể tiếp cận ta nghĩ cưới ta, căn bản không phải thật tình thích ta.”

Nếu không phải lúc ấy liên tiếp đả kích quá lớn, nàng cũng sẽ không thất thần đến mức không phát giác phía sau có người, làm cho đầu bị thương thành cái ngốc tử. Nhưng nếu không có biến cố ngày đó, nàng cũng sẽ không cùng Thượng Quan Ngân gặp nhau. Có lẽ hết thảy đều là duyên phận tốt.

“Liên Nhi, ta thừa nhận ngay từ đầu tiếp cận nàng là có mục đích, nhưng đến cuối cùng ta là thực sự yêu thương nàng! Nàng ôn nhu xinh đẹp làm ta không thể tự kiềm chế, bằng không ta vì sao còn muốn đau khổ tìm nàng nửa năm nay đây?”

Chu Thành sốt ruột giải thích, cho dù nàng đã làm vợ người, hấn vẫn cứ là không muốn mất đi nàng.

“Quá muộn, hiện thời ta đã làm vợ người, Thượng Quan Ngân đối đãi vô cùng tốt, ta không thể phụ hấn.”

Thủy Liên lắc đầu than nhẹ, lúc trước nàng thừa nhận chính mình đối hấn là có chút thích, bằng không cũng sẽ không đáp ứng việc hôn nhân này, nhưng này phần thích vẫn là không đủ thâm sâu, ít nhất không giống nàng cùng Thượng Quan Ngân, từng chút từng chút kéo dài thành yêu.

“Nhưng là nàng thương hấn sao? Ta đã hỏi thăm rõ ràng, lúc ấy nàng bị thương thành cái ngọc tử, mới có thể hồ lí hồ đồ gả cho hấn, mà lúc này nàng đã phục hồi như cũ, nàng có thể xác định chính mình là thương hấn sao? Mà không phải vì báo ân?”

Chu Thành vội vàng muốn vấn hồi nàng, hãy còn cho rằng nàng ở lại đây, chỉ là vì báo ân, đối Thượng Quan Ngân cũng không cảm tình.

“Ta thập phần khẳng định ta thương hấn.”

Thủy Liên khuôn mặt nhỏ nhắn có phần kiên định, con mắt sáng trong suốt lại là lộ ra ánh sáng. Không thể đối mặt Thượng Quan Ngân nói những lời này, ngược lại nàng có dũng khí đối hấn nói.

Chu Thành một mặt chịu đả kích quá sâu, bước chân lảo đảo.

Hấn vẫn là đã muộn, hai người nhất định là hữu duyên vô phân.

“Thành ca, ta thực cảm tạ huynh đối ta quan tâm, cũng thật cao hứng huynh tới đây gặp ta.”

Thủy Liên hướng hấn nở rộ một chút lúm đồng tiền mê người, tươi cười không giống xa cách lúc trước, lúc này là thật tâm cảm tạ.

“Liên Nhi, sự đã thành kết cục đã định, ta chúc nàng cùng Thượng Quan Ngân bạch đầu giai lão.”

Cho dù là không nguyện, nhưng chỉ cần nàng có thể có được hạnh phúc, điểm phong độ giúp người thành toàn ước vọng ấy, hấn vẫn phải có.

“Cám ơn huynh, Thành ca.”

“Có chuyện ta phải nói uội, Nhị nương muội bị bệnh, muội không muốn trở về xem nàng? Nàng thực nhớ mong tỷ muội hai người các người.”

“Cái gì? Nhị nương bị bệnh!”

Thủy Liên nghe vậy một mặt lo lắng, nhớ tới Nhị nương đối với tỷ muội các nàng là thật tâm yêu thương, hai người mất tích, hơn nữa cha ngoài ý đã chết, lấy cá tính Nhị nương, nhất định sẽ cảm thấy là nàng hại một nhà bọn họ, mỗi ngày nhất định là sống trong tự trách, mới có thể u buồn thành bệnh.

“Ta muốn trở về gặp nàng, Thành ca huynh chờ ta một chút.”

Thủy Liên một lòng chỉ nhớ Nhị nương, cũng không có tưởng nhiều lắm, bước nhanh hướng Vô Trần hiên mà đi.

Thủy Liên bước chân vội vàng đi vào trong phòng, quả nhiên thấy Thượng Quan Ngân ngồi ở ghế chờ.

Đang muốn mở miệng, nhưng lại sợ hấn hiểu lầm, trong khoảng thời gian ngắn ngược lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Thượng Quan Ngân thấy nàng vừa vào phòng, trên mặt thần sắc khác thường, đáy lòng nghi ngờ xoay mình đi khuôn mặt tuần tú trầm xuống, lãnh đạm hỏi:

“Nàng có việc muốn nói cho ta sao?”

“Thiếp..... Thiếp muốn về Nam Quách trấn một chuyến, thiếp.....”

Thủy Liên không muốn hấn hiểu lầm, đang chuẩn bị mở miệng giải thích, lại bị hấn cấp đánh gãy lời nói.

“Nàng muốn cùng Chu Thành cùng nhau trở về?” Trên khuôn mặt anh tuần hiện lên một chút tàn khốc, thanh âm trầm thấp ẩn hàm lạnh như băng, chất vấn nói.

Hấn đối nàng còn chưa đủ tốt sao?

Chu Thành đến đây, nàng liền khẩn cấp muốn cùng hấn song túc song phi! Rốt cuộc nàng để hấn ở chỗ nào? Ở trong lòng nàng, chẳng lẽ hấn một chút phân lượng cũng không có sao?

“Vâng, nhưng không phải.....”

Biết hấn hiểu lầm, Thủy Liên sốt ruột muốn nói rõ ràng, nhưng lại lần nữa bị hấn đánh gãy lời của nàng.

“Đủ!” Hấn rồi đột nhiên rống giận, hắc đồng lạnh như băng nhìn chăm chú vào nàng. “Ta sẽ không để cho nàng rời đi, nàng tốt nhất sớm nên đánh mất suy nghĩ này.”

Không nhìn nàng bị tiếng hô của hấn dọa đến khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, thân hình cao lớn phẩy tay áo bỏ đi.

Thủy Liên ngã ngồi xuống ghế, nước mắt ứa khuất không ngừng rơi xuống, vì sao không chịu nghe nàng đem lời nói xong, hấn căn bản là hiểu lầm nàng, còn đối nàng rống! Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người đối nàng hung dữ, chỉ có hấn đối nàng rống giận không chỉ một lần.

Nàng luôn luôn nhất gan, không chịu được người khác đối nàng lớn tiếng, nhưng hấn lại lần nữa đối nàng hung dữ! Thủy Liên càng nghĩ càng ứa khuất, nước mắt cơ hồ muốn như cỏ dại lan tràn.

Tiểu Mai cùng Xuân Hoa hai người bị tiếng hô làm sợ tới mức đã chạy tới, cũng không nghĩ đến lại nhìn đến phu nhân khóc không ngừng, sợ tới mức hai người luống cuống tay chân, không biết nên như thế nào cho phải.

“Phu nhân phát sinh chuyện gì?”

“Phu nhân mau đừng khóc, vạn nhất khóc hư thân mình làm sao bây giờ.”

“Nơi này là làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Dung mới vừa rời ở hiệu thuốc kia không thấy thấy đại ca đến, còn tưởng rằng đại tẩu thân thể có bệnh nhẹ, xử lý xong chuyện nhập hàng liền vội vàng hướng đến đây, không nghĩ tới mới bước vào Vô Trần tiên, liền nghe thấy tiếng khóc truyền đến.

“Tiểu thư, người đến đúng lúc, mới vừa rồi chúng ta nghe đến tiếng rống giận dữ của trang chủ, tới rồi vừa thấy, liền nhìn thấy phu nhân đang khóc.”

Hai nha hoàn nhìn thấy là nàng, như trút được gánh nặng, từng thật lớn một hơi, vội vàng nhanh chóng thối lui đến một bên đi.

“Đại tẩu, rốt cuộc là ra chuyện gì?” Thượng Quan Dung ngồi vào bên cạnh nàng, sốt ruột hỏi.

Thủy Liên nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, ứa khuất nhào vào trong lòng Thượng Quan Dung, khóc thút thít nghẹn nói:

“Muội..... Đại ca..... Hấn hiểu lầm ta, còn..... Đối ta rống.”

“Đại tẩu tẩu liền đại nhân có đại lượng tha thứ cho đại ca đi, huynh ấy luôn luôn tính tình không tốt, nhưng là rốt cuộc phát sinh chuyện gì, hấn làm sao có thể đối với tẩu hung dữ?”

Thượng Quan Dung vỗ nhẹ lưng nàng, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, cảm thấy đầu ần ần co rút đau đớn, nàng muội muội này thật sự là khó làm.

Thật vất vả nghe Thủy Liên nói xong nguyên nhân của hậu quả này, Thượng Quan Dung kinh hãi đem người trong lòng đẩy ra, vui vẻ xác nhận:

“Đại tẩu tẩu là nói, tẩu rốt cục xác định cảm tình của mình, phát giác chính mình là yêu đại ca, tẩu không phải muốn cùng vị hôn phu không có duyên kia rời đi, mà là phải đi về thăm Nhị nương sinh bệnh?”

“Ân.” Thủy Liên sắc mặt ửng đỏ, nghẹn ngào gật đầu.

“Thật tốt quá, chúng ta phải đi ngay tìm đại ca nói rõ ràng!”

Nguyên lai là đại ca ghen lung tung, mới có thể hại đại tẩu khóc đau lòng như vậy, nàng không chờ kịp muốn nhìn đại ca biểu cảm hối hận.

“Không cần, hấn đổi ta rống.”

Thủy Liên vẫn là cảm thấy ủy khuất không thôi, không chịu đứng dậy cùng nàng đi tìm Thượng Quan Ngân.

“Đại tẩu, đại ca hội tính tình như vậy, cũng là bởi vì huynh ấy quá mức để ý tẩu, cho rằng tẩu muốn cùng Chu Thành rời đi, cho nên mới sẽ không phân tốt xấu phát hỏa. Tẩu liền tha thứ huynh ấy một lần thôi, muội cam đoan sau khi tẩu cùng huynh ấy nói rõ, từ nay về sau, đại ca cũng không dám đổi tẩu rống nữa.”

Thượng Quan Dung không khỏi phân trần cứng rắn đem nàng kéo, đối phó đại tẩu tổng so với thuyết phục đại ca dễ dàng nhiều lắm, không mời đại tẩu đi qua, chẳng lẽ còn mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm đi gọi đại ca lại đây? Nàng cũng không phải ngu ngốc.

Thủy Liên không chống lại được lực đạo của nàng, chỉ phải để nàng kéo đến thư phòng.

Qua hành lang dài, còn chưa tiến vào thư phòng, xa xa chợt nghe đến tiếng gầm gừ vang lên, làm cho tôi tớ đi qua sợ tới mức tìm đường vòng mà đi.

Thủy Liên nghe thấy tiếng hô, sợ tới mức ngừng bước chân, không dám tiến lên phía trước, vẫn là Thượng Quan Dung dám khuyên can mãi, đem nàng lôi kéo đi.

Đi đến trước thư phòng, chỉ thấy Lí Nghĩa sắc mặt trầm trọng, canh giữ ở cửa.

“Phu nhân, tiểu thư, các người vẫn là hiện tại đừng đi vào.”

Lí Nghĩa che ở trước mặt hai người, thập phần hảo tâm khuyên giới hai người, nhất là biết phu nhân lá gan nhỏ, lại là không chịu nổi dọa.

“Dung Dung, chúng ta vẫn là đi thôi.”

Thủy Liên nghe thấy không ngừng theo trong thư phòng đầu truyền đến va chạm vỡ vụn thanh, bạn tiếng rống giận dữ, sợ hãi đã muốn đi.

“Đại tẩu không được a, người nhưng là của chúng ta cứu tinh. Người yên tâm, đại ca lại thể nào tức giận, cũng tuyệt luyện tiếc thương người một cây lông tơ.”

Thượng Quan Dung vội vàng kéo nàng, còn dám đem nàng hướng thư phòng cánh cửa kia kéo đi.

“Phanh”, cửa thư phòng bị Thượng Quan Dung cấp phá mở ra, sau khi nhìn thấy đại ca về mặt âm đức cùng ánh mắt giết người, Thượng Quan Dung kiên trì, đem người phía sau cấp kéo ra.

“Đại ca, đại tẩu có chuyện muốn cùng huynh nói, nhưng huynh đừng lại đánh gãy lời của nàng.”

Đem Thủy Liên mãnh lực đẩy phía trước, liền vội nhanh như chớp chạy đi, còn thập phần hảo tâm đóng cửa thư phòng.

Thủy Liên không hề phòng bị bị nàng đẩy, suýt nữa té ngã, một đôi tay hợp thời đỡ lấy nàng, cũng đồng thời đem nàng vây ở trong một bờ ngực rắn chắc.

Thượng Quan Ngân đầy ngập lửa giận, lại thấy nàng hai mắt sưng đỏ, đã nhanh chóng tiêu dần một nửa, tuy rằng giận nàng, nhưng vẫn là không thể chịu được nhìn nàng đau lòng.

“Nàng có cái gì nói muốn nói cùng ta?”

Khẩu khí hờn giận, nhưng động tác lau đi nước mắt trên mặt nàng, lại thập phần ôn nhu.

Thủy Liên bất động mặc hấn lau đi nước mắt trên mặt, có chút tin tưởng lời Dung Dung nói, hấn tuy rằng khẩu khí không tốt, nhưng cử chỉ đối với nàng cũng là thập phần cẩn thận, như là sợ làm bị thương nàng.

“Thiếp muốn trở về một chuyến, là vì Nhị nương sinh bệnh, thiếp nghĩ trở về thăm bà ấy, thuận tiện tế bái cha, không phải là một đi không trở lại.”

Thủy Liên một hơi nói xong, mở to con mắt sáng sưng đỏ, ủy khuất nhìn hấn.

Thượng Quan Ngân ngăn người, lập tức phục hồi tinh thần lại, mơ hồ cảm thấy tựa hồ có chỗ mơ hồ, cẩn thận xác nhận lại:

“Kia Chu Thành thì sao, nàng không phải dự tính cùng hắn dời đi sao?”

“Thiếp chỉ là muốn tiện đường thì cùng đi thôi, cũng không phải muốn cùng hắn đi cả đời.”

“Nhưng nàng không phải thích hắn sao?” Hắn dè dặt cẩn trọng hỏi lại.

“Đó là lúc trước, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, thiếp mới phát giác chính mình cũng không thương hắn, thiếp yêu là.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng bừng hồng như lửa đỏ, một đôi mắt sáng chạy đông chạy tây, ngượng ngùng không dám nhìn hắn.

“Liên Nhi, nàng yêu là ai?” Hắn không tự giác nín thở, hai tay lại càng ôm chặt.

“Hắn – là ở khi thiếp si ngốc chẳng những không ghét bỏ thiếp, ngược lại đem thiếp xem như trân bảo. Lúc thiếp khôi phục bình thường, nguyện ý cho thiếp thời gian xác định tình cảm. Khi thiếp gặp ác mộng.....”

Còn chưa có nói xong, lập tức bị một đôi tay sắt gắt gao ôm trụ, không chừa một tia khe hở.

Thượng Quan Ngân mừng như điên ôm trụ nàng thật chặt, hắn đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng được toại nguyện! Nàng rốt cục đã biết tâm của hắn, khổ tâm của hắn không có uổng phí, nàng rốt cục hoàn toàn thuộc về hắn.

“Nhưng là hắn lại quát lên với thiếp. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người hung dữ như vậy đối với thiếp, chỉ có hắn.”

Người trong lòng đứt quãng truyền ra ủy khuất lên án, làm cho Thượng Quan Ngân trái tim quặn lại, đau lòng khe hờn giữa trán nàng, ứng thuận nhận lời:

“Thực xin lỗi, ta cam đoan sẽ không bao giờ đối nàng lớn tiếng nữa, lại càng sẽ không đối nàng rống, cũng không cho bất luận kẻ nào làm như vậy đối với nàng.”

“Chàng đang nói thật?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế nhiễm lên đỏ ửng, e lệ nhìn hắn, nhưng thẹn thùng e lệ kia lại làm Thượng Quan Ngân rốt cuộc không nhận được.

Môi mỏng ẩn trụ phần môi của nàng, tình dục chôn dấu đã lâu càng không thể khống chế, cuối cùng đem thiên hạ trong lòng ôm lấy, đi vào mật thất trong thư phòng, cũng là nơi hắn trong khoảng thời gian này thường ngủ lại.

Mà Thượng Quan Dung ở ngoài thư phòng chờ đợi hồi lâu, luôn luôn không nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm, lại không dám đi vào tìm hiểu.

“Ta nghĩ đại ca cùng đại tẩu hắn là không có việc gì đúng không?”

Thượng Quan Dung quyết định không đợi nữa. Đã mệt mỏi một ngày, dự tính trở về phòng nghỉ ngơi. Đi vài bước, bước chân có chút lảo đảo, khi suýt nữa té ngã, một đôi tay vừa kịp đỡ lấy nàng.

Thượng Quan Dung hướng gương mặt lãnh ngạnh phía sau gờ lên một chút cười duyên, dứt khoát đem thân thể mềm mại dựa vào người đằng sau, dựa sâu trong lồng ngực rắn chắc.

“Người đây là đang làm cái gì?”

Đường Ưng cắn răng trừng mắt nàng, khắc chế không đem nàng đang xúc động mà đẩy ra.

“Ta mệt quá, lười đi trở về, người ôm ta trở về, van cầu người !”

Thượng Quan Dung thông minh không ở lúc này lấy thân phận chủ nhân áp hắn, ngược lại một mặt đáng thương hề hề cầu xin hắn.

Đường Ưng lạnh mặt, hai tròng mắt khi nhìn thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi, từ chối một lát, lúc này mới đem thân mình chủ động ngã vào lòng ôm lấy, cất bước rời đi.

Lí Nghĩa thấy một màn này, trở mắt nhìn hai người, lắc đầu thở dài.

“Đường hộ vệ thật đáng thương.”

Thượng Quan Ngân kiên trì, hần tự mình cùng với Thủy Liên trở về. Sau khi ở trên xe ngựa chạy mấy ngày, cuối cùng là về tới Thủy phủ.

Xe ngựa đứng ở cổng đại môn Thủy phủ, Thủy Liên được Thượng Quan Ngân nâng đỡ xuống, xuống xe ngựa, nhìn nơi quen thuộc này, nàng có loại cảm giác như đã trải qua mấy đời người.

Nơi này cảnh sắc vẫn như trước, nhưng người sớm đã đổi thay.

“Đại tiểu thư!”

Đại môn màu son vào lúc này mở ra, đi ra một ông lão gù lưng khi nhìn thấy đứng cửa đúng là đại tiểu thư mất tích nửa năm, không nhận được kích động hô.

“Phúc bá.”

Thủy Liên nhìn thấy người tới, không nhận được nước mắt lưng tròng, thân mình mảnh khảnh hướng hần lao đến.

“Đại tiểu thư, cô không có việc gì là tốt rồi, Phúc bá tưởng cô đã chết rồi.”

Phúc bá từng giọt nước mắt già nua tuôn ra, nhẹ vỗ về người trong lòng. Hần ở Thủy phủ tổng quản hơn nửa đời người, hai vị tiểu thư đều là hần nhìn từ nhỏ đến lớn, nguyên tưởng rằng có thể nhìn đến khi các nàng xuất giá, nào biết Thủy phủ lại lâm vào tai họa bất ngờ này, may mà hần còn có thể nhìn thấy đại tiểu thư bình an trở về.

“Phúc bá, Nhị nương đâu?”

Thủy Liên lau đi nước mắt trên mặt, vội vã hỏi ra chuyện lo lắng trong lòng.

“Ai! Nhị phu nhân đã bị bệnh rồi. Đại phu nói đây là tâm bệnh, người đang nằm trong phòng.”

Phúc bá than nhẹ, Thủy phủ liên tiếp phát sinh sự tình, nhị phu nhân ngay sau khi xử lý tang lễ của lão gia xong, liền bị bệnh.

“Ta đi xem Nhị nương.”

Thủy Liên sốt ruột mà chuẩn bị vào phủ, đi vài bước, lập tức dường như nghĩ đến cái gì, lại quay đầu lại, nhìn thấy Thượng Quan Ngân hướng nàng gật đầu hướng ứng, lúc này mới yên tâm mà đi vào.

“Vị công tử này là?”

Phúc bá nhưng là nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, mới vừa rồi đại tiểu thư cùng ánh mắt hần giao nhau, hơn nữa hai người lại là cùng đến.

“Tại hạ Thượng Quan Ngân, là tướng công của Liên Nhi.”

Thượng Quan Ngân hướng hần nói rõ thân phận, trong khi hần còn ngốc lăng kinh ngạc nhìn, liền đã tiến lên phía trước bước vào bên trong Thủy phủ.

“Đợi chút..... Cô gia.....”

Phúc bá đột nhiên phục hồi tinh thần lại, vội vàng nhắc bước chân, tập tễnh đuổi theo, hần nhưng là có một bụng thắc mắc, muốn hỏi chủ rể mới xuất hiện này!

Thủy Liên mỗi khi đi qua một nơi quen thuộc, liền không nhận được đồ hốc mắt, rời đi hơn nửa năm, Thủy phủ như trước không thay đổi, may nhờ vào Nhị nương cùng Phúc bá.

Ven đường hướng tới tổ mĩm cười gật đầu, mọi người khi nhìn thấy nàng, đều kinh ngạc sững sờ.

Thủy Liên vừa mới bước vào đông sương chủ phòng, liền nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng ho khan, cuống quýt bước chân nhanh hơn đi vào trong phòng.

“Nhị nương.”

Vừa bước vào trong phòng, liền nhìn thấy thân ảnh nằm ở trên giường kia khuôn mặt tiều tụy gầy yếu, làm nàng thấy không nhìn được rơi lệ.

“Liên Nhi, thật sự là con!”

Nhị nương kinh hãi vội vàng gắng gượng nhòe người dậy, Thủy Liên cuống quýt tiến lên, ở phía sau nàng đặt cái gối đầu, để cho nàng có thể tương đối thoải mái mà nửa nằm nửa ngồi, thân mình cũng ngồi xuống cạnh giường theo.

“Nhị nương, người gầy thật nhiều.”

Thủy Liên tâm đau nắm giữ hai tay nàng rất gầy, nước mắt như trân châu tuôn rơi, càng không ngừng rơi xuống.

“Liên Nhi đừng khóc, để cho Nhị nương hảo hảo nhìn con.”

Nhị nương vui mừng cẩn thận khẽ vuốt đôi má nàng, chính mắt nhìn thấy nàng không chỉ có bình an vô sự, hơn nữa khí sắc xem ra hồng nhuận khỏe mạnh, khiến cho bà không khỏi cảm tạ trời xanh, cầu nguyện mấy ngày nay cuối cùng đã ứng nghiệm.

“Mau nói cho Nhị nương, con là thế nào tránh được? Nửa năm nay con đi đâu, có bị thương không?”

Nhị nương sau khi xác định nàng hết thấy đều mạnh khỏe, vội vàng muốn biết nàng mấy ngày này gặp phải những chuyện gì, tại một đêm kia lại là như thế nào tránh được.

Thủy Liên nét mặt tú lệ biểu lộ một chút cười ôn nhu, mềm nhẹ nói ra từng chút từng chút chuyện của nửa năm qua.

Nhị nương thấy trên mặt nàng có nụ cười hạnh phúc, cao hứng không nhìn được rơi lệ, may mắn nàng trong họa có phúc, ngược lại tìm được duyên đẹp.

“Hà Nhi đâu, sao không thấy nó đến?”

Nhớ tới một cái nữ nhi khác, Nhị nương hướng phía sau nàng nhìn xung quanh, cho rằng hai tỷ muội là cùng nhau trở về.

“Hà Nhi muội.....”

Thủy Liên nhìn bà ánh mắt chờ đợi, nước mắt rơi vào càng nhiều, trong lòng biết nếu nói ra tuyệt đối sẽ làm bà càng tự trách, giãy dụa không biết nên mở miệng như thế nào.

Nhị nương thấy nàng thần sắc khác thường, khuôn mặt vốn tiều tụy nháy mắt trở nên trắng bệch, cả người hư nhược trượt xuống, đôi môi phát run:

“Hà Nhi..... Nó..... Có phải hay không không có tránh được..... Đã chết.....”

“Không có, không có,” Thủy Liên mãnh liệt lắc lắc đầu, nhìn Nhị nương hai mắt hiện ra tia sáng: “Muội ấy chẳng qua là mất tích. Con tin tưởng muội muội sẽ không có việc gì, con nhất định sẽ tìm được nàng.”

Thủy Liên cuối cùng không thể đối bà nói dối, nhìn bà đáy mắt ánh sáng rút đi, thẳng hận chính mình ngay cả nói dối thiện ý cũng nói không nên lời.

“..... Liên Nhi, con có hận Nhị nương hay không? Là ta hại chết cha con, lại làm hại Hà Nhi hiện thời sinh tử không rõ.”

Nhị nương một mặt bị thương muốn chết, nước mắt không tiếng động chảy xuống. Là bà hại bọn họ, là bà.....

“Không, này không phải lỗi của người, là sơn tặc, căn bản là không liên quan đến người.” Thủy Liên vội vã mặt trống rỗng của bà khiến cho sợ hãi, bộ dáng kia như là đối với nhân thế đã không còn lưu luyến, vội vàng nắm giữ hai tay của nàng, hô.

“Là lỗi của ta, chính là này không nên để cha con và hai con đến gánh vác thay.”

Nhị nương bị thương chậm rãi nói ra, vì sao lại cùng đám kia sơn tặc có điều khúc mắc.

Bà nguyên là một quả phụ, ở tại chân núi, một ngày kia ra ngoài chọn mua vật phẩm, trên đường trở về lại gặp một đám sơn tặc. Đám sơn tặc kia thấy bà có vài phần tư sắc, đám đem bà cưỡng bắt lên núi. Bà nhẩn nhục sống tạm bợ, thật vất vả thừa dịp sơn tặc sơ ý không phòng bị, lén chạy ra ngoài, đang trên đường trốn chạy gặp gỡ Thủy lão gia, Thủy lão gia không chỉ có trợ giúp nàng, còn đối nàng chiếu cố thêm, nàng cảm ơn rất nhiều mới có thể gả cho hắn.

Chính là không nghĩ tới, năm năm sau, nàng vốn tưởng rằng có thể bình an qua ngày, nhưng sơn tặc lại xuất hiện, không chỉ có mơ ước tài phú của Thủy phủ, còn giết Thủy lão gia, càng ý đồ nhúng chàm tỷ muội Thủy Liên.

“Nhị nương, lỗi sai này không phải do người, con tin tưởng cha trên trời có linh thiêng cũng sẽ không trách người đâu, mà con sẽ càng không trách người. Nhị nương sẽ không biết người xuất hiện, khiến cho con cùng Hà Nhi rất nhiều vui vẻ, là người đã cho chúng con cảm nhận được cái gì là yêu thương của mẫu thân, con tin tưởng Hà Nhi cũng tuyệt sẽ không trách người đâu.”

Thủy Liên đau lòng ôm bà thân mình gầy yếu, mẫu thân hai tỷ muội từ khi các nàng còn rất nhỏ đã bệnh chết, mà Nhị nương yêu thương các nàng như đối với nữ nhi thân sinh, các nàng sớm đem bà coi là mẹ ruột mà đối đãi.

“Liên Nhi, cảm ơn con.”

Nhị nương cảm kích ôm nàng, bà có đức gì tài gì, có thể có nữ nhi tốt như vậy.

“Nhị nương, sơn tặc này còn có lại đến tìm người không?”

Thủy Liên rất sợ sơn tặc này không chịu dễ dàng buông tha Nhị nương, còn có thể tìm đến đây phiền cho toái bà.

“Đừng lo lắng, bọn họ không bao giờ có thể đến đây nữa.” Nhị nương mỉm cười, ôn nhu khẽ vuốt bên má nàng.

“Vì sao?”

“Năm tháng trước, trong trấn chúng ta phát sinh một chuyện lớn, trong một đêm, tất cả thi thể của sơn tặc lại thấy xuất hiện ở trước cổng quan phủ, lúc ấy còn kinh động quan phủ, nhưng đến nay vẫn không biết là người nào gây nên.”

Nhị nương nói lên chuyện này, cũng cảm thấy thập phần kỳ lạ, bất quá ác nhân cuối cùng là ác giả ác báo. Quan phủ bỏ truy bắt sơn tặc này đã nhiều năm, luôn luôn không có kết quả, hiện nay có người thay bọn họ giải quyết, bọn họ cũng cao hứng có thể kết án, tất nhiên là không ai muốn đi truy tra rốt cuộc là người phương nào giết đám sơn tặc này.

Thủy Liên nghe vậy kinh ngạc hồi lâu, năm tháng trước, đó không phải là đoạn thời gian nàng khôi phục bình thường kia.....

“Là chàng làm đúng không?”

Trên đường trở về Minh Nguyệt sơn trang, bên trong xe ngựa, Thủy Liên rúc vào trong lòng Thượng Quan Ngân, nhìn bàn tay to cầm chặt hai tay, rồi đột nhiên toát ra một câu hỏi.

“Cái gì?”

Mây rậm vi chọn, không hiểu ý tứ trong lời nói nàng.

“Sơn tặc này là chàng giết đi?”

Con mắt sáng trong suốt nhìn thẳng đáy mắt hắn, nàng nghĩ tới nghĩ lui người có khả năng nhất là hắn.

Hắc đồng tới đen nhìn chăm chú nàng thật lâu, khóe môi khẽ nhếch, bàn tay to ôn nhu đem mấy sợi tóc tơ đi lạc trên trán nàng vén lên.

“Không sai.”

Thủy Liên kinh ngạc hấn nhưng lại một câu liền thừa nhận, giết người là chuyện phạm pháp, hấn vì sao có thể trấn định như vậy.

“Liên Nhi, bọn họ là một đám ác nhân không chuyện ác nào không làm, người người muốn diệt, huống chi bọn họ còn giết cha nàng, làm bị thương nàng cùng Hà Nhi. Bọn họ chết không luyến tiếc, ta làm như vậy còn giúp quan phủ giải quyết phiền toái, bọn họ còn hấn là cảm tạ ta mới đúng.”

Thượng Quan Ngân liếc mắt một cái lập tức nhìn thấu nàng đáy lòng đang nghĩ cái gì, tiểu thê tử này của hấn, có khi thật sự là lương thiện quá mức.

“Nhưng là chàng có thể đem bọn họ giao cho quan phủ, làm gì phải đích thân động thủ đâu? Thiếp không thích chàng giết người.”

Cho dù hấn nói không sai, nàng cũng không hy vọng hấn vì nàng mà hai tay dính máu.

Thượng Quan Ngân nhìn chăm chăm nàng con mắt sáng trong suốt, hiểu được ý tứ trong lời nói nàng, vì nàng, hấn nguyện ý thỏa hiệp.

“Ta đáp ứng nàng, như mong muốn tuyệt không ra tay giết người.”

Nét mặt ôn nhu biểu lộ một chút đậm cười, hai tay chủ động ôm trụ hấn, trán nhẹ kê ở trong ngực hấn.

“Thiếp muốn cảm ơn chàng, vì thiếp làm hết thấy.”

“Nàng không cần cảm ơn ta, bởi vì là nàng, cho nên ta cam tâm tình nguyện.”

Thượng Quan Ngân hai tay đem nàng thân mình mảnh khảnh ôm chặt, hàm dưới nhẹ dựa vào đỉnh đầu nàng, khóe môi giương lên một chút ôn nhu.

“Thiếp tin tưởng Hà Nhi không có chết, bất luận tốn bao nhiêu thời gian, thiếp nhất định phải tìm được nàng.” Hiện tại điều khiến nàng lo lắng nhất ở đáy lòng, cũng chỉ còn lại Hà Nhi sinh tử không rõ.

“Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ toàn lực giúp nàng.” Hấn nhận lời.

Nhìn ngoài cửa sổ xe cảnh vật rút lui, mí mắt dần dần nặng thêm, rúc vào trong lòng hấn lâm vào ngủ say.

Thượng Quan Ngân liếc mắt ngoài cửa sổ xe, bọn họ đang đi qua đầu đường Nam Quách trấn, nhớ tới Vong Ưu Cốc thay đổi cả đời hai người, hắc đồng yêu thương nhìn chăm chăm người trong lòng, bàn tay to nhẹ phủ trên bụng vẫn bằng phẳng của nàng.

Về mặt trên khuôn mặt tuần tú lúc này chỉ có sự thỏa mãn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-the>